சரசுவதி மகால் வெளியீட்டு எண்: 416

॥ ஸ்ரீ: ॥

मल्लिषेणसूरिकृतं

॥ नागकुमारकाव्यम् ॥

மல்லிஷேணஸூரியால் இயற்றப்பெற்ற

நாககுமாரகாவியம்

தஞ்சாவூர் மகாராஜா சரபோஜியின்

சரசுவதி மகால் நூலகம்

தஞ்சாவூர்

2000] [விலை. ரு. 55—00

தஞ்சாவூர் சரசுவதி மகால் வெளியீட்டு எண், 416.

|| श्रीः ||

मल्लिषेणसूरिकृतं

|| नागकुमारकाव्यम् ||

மல்லிஷேணசூரியால் இயற்றப்பெற்ற

நாககுமாரகாவியம்

பதிப்பாசிரியர் :

ந்யாய சிரோமணி

ஆ. வீரராகவன், எம். ஏ., பி. எட்.,

சம்ஸ்க்ருத பண்டிதர்,

சரசுவதி மகால் நூலகம், தஞ்சாவூர்.

தஞ்சாவூர் மகாராஜா சரபோஜியின்

சரசுவதி மகால் நூலகம்

தஞ்சாவூர்.

2000 விலை. ரூ. 55—00

நூற்பதிப்பு விளக்கக் குறிப்பு

நூற்பெயர்	:	நாககுமாரகாவியம்
பதிப்பாசிரியர்	:	ஆ. வீரராகவன்
வெளியிடுபவர்	:	இயக்குநர், சரசுவதி மகால் நூலகம்
வெளியீட்டு எண்	:	416
மொழி	:	சம்ஸ்க்ருதம், தமிழ்
பதிப்பு	:	முதற்பதிப்பு
வெளியீட்டு நாள்	:	மே, 2000
தாள்	:	14. 2 கி.கி. டி.என்.பி.எல்.
நூல் அளவு	:	21 x 14 செ.மீ.
பக்கங்கள்	:	212
படிகள்	:	500
எழுத்து	:	16 புள்ளி
அச்சிட்டோர்	:	சரசுவதி மகால் நூலக அச்சகம்
புத்தகக்கட்டு	:	மெலிந்த அட்டை
பொருள்	:	காவியம்
விலை	:	ரூ. 55—00

வெளியீட்டாளர் முகவுரை

இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் தோன்றிய தொன்மை வாய்ந்த சமயங்களுள் ஒன்று ஜைன சமயம். அதனை மகாவீரர் மற்றும் அவரது கொள்கையைச் சார்ந்தவர்களால் நாடெங்கும் பரப்பப்பெற்றது. அவர்கள் சம்ஸ்க்ருத மொழிக்கும், தமிழ்மொழிக்கும் இரு கண்களாக விளங்கிப் பல நூல்களை யாத்தனர். அவற்றுள் ஒன்றாகத் திகழும் இந்த "நாககுமார காவியம்" இருபத்துநான்கு காமதேவர்களுள் ஒருவரான நாககுமாரனைக் காவிய நாயகனாகக் கொண்டு ஜைன சமயத்தைச் சார்ந்த "ஸ்ரீ பஞ்சமீ விரதக்கதை"யினை விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றது.

இக்காவியம், தமிழ் மொழியில் காணப்பெறும் ஐஞ்சிறு காப்பியங்களுள் ஒன்று. தமிழ் மொழியில் "நாககுமாரகாவியம்" மூலத்துடன் விளக்க உரையோடு வெளிவந்துள்ளது, அந்த காப்பியத்திற்கிணையாக சம்ஸ்க்ருத மொழியில் விளங்கும் "நாககுமார காவியம்" தஞ்சை சரசுவதி மகால் நூலக சம்ஸ்க்ருதத் துறையில் காணக்கிடைக்கின்றது.

அதனை அடிப்படையாகக்கொண்டு கன்னட மொழியில் காணப் பெறும் நாககுமாரன் வரலாறு, தமிழ் மொழியில் வெளிவந்துள்ள நாககுமார காவியம் ஆகியவற்றுடன் ஒப்பாய்வு செய்து, இந்நூல் பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளது.

இந்நூற் பதிப்புப் பணியைச் சிறப்பாகச் செய்துள்ள சரசுவதி மகால் நூலகத்தின் சம்ஸ்க்ருதப் பண்டிதர் திரு. ஆ. வீரராகவன் அவர்களுக்கு எனது பாராட்டுக்கள்.

இந்த நூல் வெளிவர நிதியுதவி நல்கிய நடுவண் அரசிற்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

இந்நூலினைச் சிறப்பாக அச்சிட்டு வெளியிட உதவிய நூலக நிருவாக அலுவலர் திரு. சாமி. சிவஞானம் அவர்களுக்கும், நூலக வெளியீட்டு மேலாளர் மற்றும் நூலகர் திரு. அ. பஞ்சநாதன் அவர்களுக்கும், நூலகத்தின் அச்சகப் பணியாளர்களுக்கும், ஏனையோருக்கும் எனது பாராட்டுக்கள்.

இந்த நூல், நாககுமாரகாவியம் குறித்த ஆய்வாளர்களுக்கும், ஆர்வலர்களுக்கும் பெரிதும் பயனளிக்கும் என நம்புகின்றேன்.

முனைவர். **மூ. இராசாராம்**, இ. ஆ. ப.,
மாவட்ட ஆட்சித்தலைவர் மற்றும் இயக்குநர்,
சரசுவதி மகால் நூலகம்.

தஞ்சாவூர்
13—5—2000

முன்னுரை

ஜைன புராணங்கள் அறுபத்துமூன்று மகாபுருஷர்களின் சரித்திரத்தைத் தெரிவிக்கின்றன. அவர்களைத் தவிர காமதேவர்கள் என்று பிரசித்திபெற்றவர்களின் சரித்திரமும் ஜைன மதத்தில் இயற்றப்பெற்றுள்ளன. காமதேவர்கள் :— 1. பாகுபலி, 2. பிரஜாபதி, 3. ஸ்ரீதரர், 4. தர்சனபத்ரர், 5. பிரசேனசந்திரர், 6. சந்திரவர்ணர், 7. அக்னியுக்தர், 8. ஸநத்குமாரர், 9. வத்ஸராஜர், 10. கனகபிரபர், 11. மேகபிரபர், 12. சாந்திநாதர், 13. குந்தநாதர், 14. அரஹநாதர், 15. விஜயராஜர், 16. ஸ்ரீசந்த்ரர், 17. நலராஜர், 18. ஹனுமந்தர், 19. பலிராஜர், 20. வசுதேவர், 21. பிரத்யும்னர், 22. நாககுமாரர், 23. ஜீவந்தரர், 24. ஜம்பூஸ்வாமி என இருபத்து நால்வராவர். அவர்களுள் இருபத்திரண்டாமவராகக் குறிப்பிடப்பெற்றவரே இந்த நூலின் நாயகர் ஆவார்.

இனி நூற்பெயர் மற்றும் நூற்கூறும் செய்திகள் குறித்தும் சிறிது பார்ப்போம்.

நூற்பெயர் :

மகத தேசத்தின் கனகபுர மன்னன் ஜயந்தரன் — பிருத்விதேவி தம்பதியரின் புதல்வனாய்த் தோன்றியவன் பிரதாபந்தரன். அவன் குழந்தையாயிருக்கும்போது ஒரு சமயம் தேவாலயத்தின் அருகில் இருந்த நாகவாபியில் விழுந்தான். குழந்தையினைக்கண்ட நாகமொன்று அந்தக்

குழந்தைக்குப் பெருமை சேர்க்கும் வகையில் தன் தலையால் தாங்கிக் காப்பாற்றியது. அன்றுமுதல் பிரதாபந்தரன், நாககுமாரன் என அழைக்கப்பட்டான். அவனது வீரதீரச் செயல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு இயற்றப்பெற்ற காவியமே நாககுமார காவியமாகும்.

நூலாசிரியர் வரலாறு :

நாககுமார காவியத்தின் ஆசிரியர் ஸ்ரீமல்லிஷேணர் என்பவர். அவரது காலம் (N. C. C. Vol. X 1978) பதினோராம் நூற்றாண்டு ஆகும். ஜினஸேனர், கனகஸேனர், ஜினஸேனர், நரேந்திரஸேனர் ஆகியோர் வழியில் அடுத்தநாய் இடம் பெறுபவர் இந்நூலாசிரியரான ஸ்ரீமல்லிஷேணர் என்பது நூல் இறுதியில் காணப் பெறும் சுலோகங்களால் தெளிவாகிறது. இவ்வாசிரியருக்கு "உபயபாஷா கவிச்சக்ரவர்த்தி" என்ற விருதும் உண்டு. கன்னட மொழியில் இயற்றப்பெற்றுள்ள ஸ்ரீமல்லிஷேணரின் "ஸ்ரீ பஞ்சமீ நோன்புக் கதை" கூறும் செய்திகளோடு (பணிதுமாரகதா ஸாஹித்யம். ப எண் 24 & 88ல்) இந்நூலில் கூறப்பெற்றுள்ள செய்திகளின் ஒப்புமையை அறிய முடிகின்றது. கிராமம், நகரம், கேடம், கர்வடம். மடம்பம். பத்தனம், துரோணம் ஆகிய தேச விபாகங்கள் ஆதி புராணத்தில் ஸ்ரீ பம்பகவி (காலம் - 941) யால் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. அவை மீண்டும் "பட்டாராதனை" என்னும் கன்னடக் காப்பிய நூலில் பல முறை கூறப்பெறுகின்றன (हस्तप्रतिशास्त्रम् पृ सं -- 102). அவ்வாறான தேசப்பிரிவுகள் இந்நூலிலும் (ப. எண் 5-ல்) கொடுக்கப்பெற்றுள்ளன. தர்மநாத புராணம் கூறும் (கன்னட கிரந்த ஸம்பாதனா சாஸ்திரம் ப. எண் 8 M. M கலபுர்கி) அன்னாபய பைஷஜ்ய சாஸ்திர தானங்களும் இந்நூலில் (ப. எண். 23 & 121ல்) காணக் கிடைக்கின்றன. இவ்விதமானக் குறிப்புகளை வைத்துக்

கொண்டு நாம் பார்க்கும்போது இதன் ஆசிரியரான ஸ்ரீமல்லிஷேணர் (ஸம்ஸ்கிருதத்திலும்) கன்னட மொழியிலும் சிறந்த புலமை பெற்றவராய் இருந்திருக்கலாம். இதனால் அவருக்கு "உபயபாஷா கவிச்சக்ரவர்த்தி" என்ற விருதும் அளித்திருக்கக் கூடுமெனத் தெரிய வருகிறது.

நூற்கூறும் செய்திகள் :

நாககுமார காவியம் என்னும் இந்நூலில் குமார ஜனனம், யானை குதிரைகளை அடக்குதல் போன்ற நாககுமாரனின் ஸாஹஸச் செயல்கள், நாககுமாரனின் திக்விஜயம், பட்டணபிரவேசம் போன்ற செய்திகள் விரிவாக விவரிக்கப்பெற்றுள்ளன.

பதிப்பிற்குதவிய சுவடிகள் :

நாககுமாரகாவியம் என்னும் தலைப்பில் சரசுவதி மகால் நூலக சம்ஸ்க்ருதத்துறையில் இரண்டு சுவடிகள் (Green No. 880, 2806) பதிவாகியுள்ளன. முதற்சுவடி கிரந்த எழுத்திலும், இரண்டாம் சுவடி கிரந்த எழுத்தில் மூலமும், தமிழில் பதவுரையோடும் காணப்படுகிறது. 880 என்ற எண்ணைக்கொண்ட சுவடி, வடஆற்காடு மாவட்டம் வந்தவாசி தாலுகாவின், நெல்லியாங்குளத்திலிருந்து திரு. N. K. ராமானுஜதாதாச்சாரியார் அவர்களால் சரசுவதி மகால் நூலகத்திற்குச் சேகரித்தளிக்கப்பெற்றது. 2806 எண்ணுடன் கூடிய சுவடியினை திருமதி. ராஜலக்ஷ்மி — ஜினகுமார், காந்தை அவர்களால் அன்பளிப்பாக நமது நூலகத்திற்கு அளிக்கப்பெற்றது

பதிப்புமுறை :

இந்நூலின் முகப்புப்பகுதியில், வெளியீட்டாளர் முகவுரை, பதிப்பாசிரியரின் முன்னுரை, சம்ஸ்க்ருதம்,

தமிழ், கன்னடம் ஆகிய மும்மொழிகளில் ஒப்பாய்வு விளக்கம் ஆகியவற்றுடன் உடற்பகுதியில், சம்ஸ்க்ருத நூலும், அதன் தமிழ் எழுத்தாக்கமும் கொடுத்து, நிறைவுப் பகுதியாக சுலோகங்களின் அகரவரிசைப் பட்டியல், துணை நூற்பட்டியல் ஆகியவை இணைத்தும் பதிப்பிக்கப்பெற்று உள்ளது.

பயன்கள் :

1. இந்நூல் மேற்கூறிய மும்மொழிகளுடனும் ஒப்பாய்வு செய்யப்பெற்றுள்ளதால் இக்காவியத்தின் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை அறிய உதவும்.

2. இதில் காணப்பெறாத பிறமொழிச் செய்திகளையும் (பக்க எண். *131*, *137*, *138*, *145*) இந்த நூலால் அறியலாம்.

3. நாககுமாரனைக் குறித்து ஆய்வுசெய்பவருக்கும், சமணச்சமயத்தாருக்கும இந்நூல் பெரிதும் பயன்படும்.

நன்றி நவிலல் :

நாககுமார காவியம் என்னும் இந்நூலினைப் பதிப்பிக்க ஆணை வழங்கிய மாவட்ட ஆட்சித்தலைவர் மற்றும் சரசுவதி மகால் நூலக இயக்குனர் முனைவர் மு. இராசாராம், இ. ஆ. ப. அவர்களுக்கும் நூலக நிருவாக அலுவலர் உயர்திரு சாமி. சிவஞானம், M. A., அவர்களுக்கும், நூலகப் பதிப்பு மேலாளர் மற்றும் நூலகர் உயர்திரு அ. பஞ்சநாதன், M. A. M., L. I. S., அவர்களுக்கும் எனது உளங்கனிந்த நன்றிகளை உரித்தாக்கி மகிழ்கின்றேன்,

இந்த நூலைச் சிறந்த முறையில் வெளிவர நுண்ணாய்வு செய்தளித்தவரும், சம்ஸ்க்ருத இலக்கணத்தில் சிரோமணி பட்டம் பெற்றவரும், தஞ்சாவூர் ஓரியண்டல் உயர்நிலைப் பள்ளியில் முதுநிலை சம்ஸ்க்ருதப் பண்டிதராகப் பணிபுரிபவரும், ஆங்கிலத்தில் முதுகலைப்பட்டம் பெற்றவரும், சரசுவதி மகால் நூலகச் சிறப்புக்கேண்மைப் பதிப்பாசிரியருமான முனைவர், திரு. S. கோதண்டராமன் அவர்களுக்கு எனது பிரணாமத்துடன் கூடிய க்ருதக்ஞதையைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மேலும், Dr. ஹம்ப, நாகராஜய்யா என்பவர் "நாககுமார ஷட்பதி" என்னும் காவியத்தினை பெங்களூரி லுள்ள கன்னட அத்யயன கேந்திரத்தின் வாயிலாகப் பதிப்பித்துள்ளார். அதையறிந்து அந்த பெரியவருடன் கடிதம் மூலம் தொடர்புகொண்டு நாககுமாரனைக் குறித்த செய்திகளைக் கொடுத்துதவ வேண்டினேன். அதற்கு அவரது பதிப்பு நூலுடன் "பணிகுமார கதா ஸாஹித்யம்" என்ற மற்றொரு நூலையும் சேர்த்து அவர் எனக்கனுப்பி வைத்தார். 'பணிகுமார கதா ஸாஹித்யம்' என்ற நூலில் நாககுமாரனைப் பற்றிய சில காவியங்களும் மற்றும் அவனுடைய சில காவியக் கதைச் சுருக்கங்களும். நாககுமாரனைக் குறித்து யக்ஷகான ஜானபதக் குறிப்புகளும், கர்நாடக மாநிலம் சிரவண பௌளகுளத்தின் ஜைன மடத்தில் காணப்பெறுவதும், சரசுவதி மகாலின் நாககுமார கதையுடன் தொடர்புடையதுமான நாககுமாரச் சரிதச் சுவரோவியங்களில் சிலவும் காணக்கிடைக்கின்றன. அந்த நூல் நாககுமாரனைப் பற்றி ஆய்வு மேற்கொள்பவருக்குப் பெரிதும் துணை செய்யும் ஒரு கருவி நூலாகும்.

அத்தகைய சிறப்புவாய்ந்த நூலினை அளித்து சம்ஸ்க்ருத நாககுமாரகாவியத்துடன் ஒப்பாய்வு செய்ய துணைநின்றவரும் மரியாதைக்கும் போற்றுதலுக்கும்

உரியவரான திரு. ஹேம்ப, நாகராஜய்யா அவர்களுக்கு என்னுடைய நெஞ்சார்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்தின்புறு கின்றேன்.

தமிழ் மொழியில் "நாககுமாரகாவியம்" மூலமும் — விளக்க உரையும் என்னும் நூலைத் திரு. V. சந்தானம், B.A. அவர்கள் 1944 ஆம் ஆண்டு நந்தனார்ப் பதிப்பகத்தின் வாயிலாகப் பதிப்பித்துள்ளார். அந்த நூல் என்னுடைய பதிப்புப்பணிக்கும். நாககுமார காவியத்தினைத் தமிழ் மொழியோடு ஒப்பாய்வு செய்யவும் பெருந்துணைபுரிந்தது. அதன் பதிப்பாசிரியருக்கும், அந்த நூலை என்னிடம் அளித்து உதவிபுரிந்தவரும், எனக்கேற்பட்ட சில ஐயப்பாடு களைக் களைந்தவரும், அறங்கூறும் அன்னையுமான திருமதி. ராஜலக்ஷ்மி ஜினகுமார் அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்நூற்பதிப்பின் பொருட்டுத் துணைபுரிந்த சரசுவதி மகால் நூலக சம்ஸ்க்ருதப் பண்டிதர்கள் திருமதி. S. ராஜலக்ஷ்மி அவர்களுக்கும், திரு. N. ஸ்ரீநிவாஸன் அவர்களுக்கும், நூலகர் நிலை இரண்டு திரு. S சுதர்ஷன் அவர்களுக்கும், இந்நூலினைச் செம்மையாக அச்சிட்டுத் தந்த அச்சகத்தார் அனைவருக்கும், நூற்கட்டுத்துறை யினருக்கும் எனது நெஞ்சார்ந்த நன்றிகளை உரித்தாக்கி உளம் மகிழ்கின்றேன்.

ஆ. வீரராகவன்,
சம்ஸ்க்ருத பண்டிதர்,
சரசுவதி மகால் நூலகம்.

தஞ்சாவூர்,
11—4—2000

நாககுமாரகாவியம் — ஓர் ஒப்பாய்வு

நாககுமாரகாவியத்தின் ஆசிரியரான ஸ்ரீமல்லிஷேணர் நாககுமாரனின் வீரதீரச் செயல்களையெல்லாம் ஐந்து ஸர்கங்களில் ஒரு சிறு காப்பியமாக இயற்றியுள்ளார். ஒவ்வொரு ஸர்கத்தின் இறுதிச் சுலோகங்கள் மட்டும் சார்தூலவிக்ரீடிதம் என்னும் விருத்தத்தில் அமைக்கப் பெற்று, மற்றவையனைத்தும் அனுஷ்டுப் விருத்தத்தில் செய்யுள் வடிவாகக் காட்சியளிக்கின்றன.

இந்நூல் சம்ஸ்க்ருத மொழியில் உள்ளது. நாககுமார காவியம் — மூலமும், விளக்கவுரையும் என்ற பெயரில் தமிழ் மொழியில் ஒரு நூல் வெளிவந்துள்ளது. அதனை திரு. V. சந்தானம், பி. ஏ., அவர்கள் பதிப்பித்துள்ளார்.

புண்யாச்ரவகதா கோசத்தில் காணப்படும் சம்ஸ்க்ருத கத்ய (உரைநடைக்) காவியமான நாககுமாரக் கதையினை யும், கன்னட மொழியிலுள்ள ஸ்ரீமல்லிஷேணரின் ஸ்ரீபஞ்சமீ நோன்புக் கதையினையும், மற்றும் பல நாககுமாரக் கதைச் சுருக்கங்களையும் கன்னட மொழியிலிருந்து தொகுத்து — "பணிகுமாரகதா ஸாஹித்யம்" என்ற நூலை Dr. ஹம்ப நாகராஜய்யா அவர்கள், பெங்களூர் சந்த்ரஸாகரவர்ணி கிரந்தமாலையில் வழியே பதிப்பித்துள்ளார். அந்நூலில் முறையே 1. ஆசிரியர் யாரென்று குறிப்பிடப்பெறாத ஸ்ரீபஞ்சமீ நோன்புக் கதையும், 2. ஸ்ரீமல்லிஷேணர் இயற்றிய ஸ்ரீபஞ்சமீ நோன்புக் (கன்னட மொழி) கதையும், 3. பந்துவர்மன் இயற்றிய ஜீவஸம்போதனத்தின் நாக குமாரக் கதைச்சுருக்கமும், 4. ஸ்ரீராமச்சந்திர முமுக்ஷு இயற்றிய புண்யாஸ்ரவகதா கோசத்தின் 56 கதைகளுள் 34 ஆவதான (சம்ஸ்க்ருத மொழி) நாககுமாரக்கதையும்,

5. கல்யாண கிர்த்தியின் நாககுமாரசரிதக் கதைச்சுருக்கமும் 6. பொம்மண கவியின் நாககுமாரக்கதைச் சங்கிரஹமும், மற்றும் பல நூல்களுடன் அவர் மேற்கொண்டுள்ள ஒப்பாய்வுக் குறிப்புகளும் காணக்கிடைக்கின்றன.

இவ்விதமாக சம்ஸ்க்ருத மொழியில் இரண்டு கதைகளும், தமிழில் ஒரு கதையும், கன்னடத்தில் ஐந்து கதைகளும் கிடைத்துள்ளன. அவற்றை ஒப்பாய்வு செய்வதற்கு வசதியாக —

I நாககுமாரகாவியம் (செய்யுள் நடை, சம்ஸ்கிருதம்)

II ,, (தமிழ்)

III பணி குமார கதா ஸாஹித்யம் (கன்னடம்)

உட்பிரிவுகள் :

1. ஆசிரியர் குறிப்பிடப்பெறாத ஸ்ரீ பஞ்சமீ நோன்புக் கதை,
2. மல்லிஷேணரின் ஸ்ரீ பஞ்சமீ நோன்புக் கதை
3. பந்துவர்மனின் ஜீவஸம்போதனக் (நாககுமார)கதைச் சுருக்கம்.
4. ஸ்ரீராமச்சத்திர முமுக்ஷுவின் புண்யாச்ரவகதாகோசம் (எழுத்து – கன்னடம், மொழி - சம்ஸ்க்ருதம்)
5. கல்யாணகீர்த்தியின் நாககுமாரக் கதைச் சுருக்கம்.
6. பொம்மண கவியின் நாககுமாரக் கதைச் சுருக்கம் — என்றவாறு வரிசைப்படுத்தப்பெற்றுள்ளது,

ஒப்பாய்வுப் பகுதியான இதில் முறையே அந்தந்த மொழிக்குரிய முதலெழுத்தும் நூலிற்குரிய எண்ணும், அதையடுத்து உட்பிரிவுகளின் எண்ணும், பிறகு பக்க எண்களும் கொடுக்கப்பெறுகின்றன,

(எடு.) சம்ஸ்க்ருதம் (ச), பணிக்குமார கதா சாஹித்யம் (III), புண்யாச்ரவ கதா கோசம் (4) பக்க எண் (49)

இனி சரசுவதிமகால் நூலகத்தின் செய்யுள் நடை நாககுமாரக் காப்பியத்துடன் மற்ற நூல்களைச் சிறிது ஒப்பிட்டுப் பார்ப்போம்.

நாககுமாரன் கதை — ஒப்பாய்வுக் குறிப்புகள்

1. "பிருத்வி தேவியினுடைய இந்த உருவம் உனக்குப் (ஜயந்தரனுக்குப்) பிடிக்கிறதா? இல்லையா? என்று உன் மனதைப் பரீக்ஷிக்கவே என்னால் கொண்டுவரப் பெற்றது" என்கிறான் வாஸவன். (ச. III - 4 - 49) மற்ற மொழிகளில் இச்செய்தி இல்லை.

2. (அ) வாஸவன் முதலானோருடன் பல்லக்கினை ப்ருத்வீதேவியை அழைத்து வரவேண்டி அனுப்பி வைத்தான் ஜயந்தரன். (ச. I - 114)

2. (ஆ) பிரிதி (பிருத்வீ) தேவியின் படத்தினை வாஸவன் கொணர்ந்து காட்ட, அவள் யாரென வினவி, அவளை மணக்கின்றான் ஜயந்தரன். (த. II - 86 - 89)

2 (இ) பிருத்வீதேவியை அழைத்துவர பல்லக்கு முதலியவற்றுடன் வாஸவனோடு தனது அமைச்சரான நயந்தரனையும் அனுப்பிவைத்தான் ஜயந்தரன். (க. III - 6 - 69)

3 வாஸவன், "என் ஸ்வாமி, மகத நாட்டு மன்னன், வாலிபன், அழகன், பராக்ரமசாலி, ஜைனன், கலைகள் அனைத்திலும் வல்லவன், தியாகி, போகி, மகாமண்டலேச்வரன்" என்றவாறு கிர்யாதி நகரத்தின் மன்னனான ஸ்ரீவர்மனிடம் தெரிவித்தான். (ச. III - 4 - 49)

4. ஜயந்தரன், விசாலநேத்திரை, பிருத்வி தேவி முதலியோர் —
வனக்ரீடை (ச - I - 123, க. III - 2 - 26; 5 - 64)

ஜலக்ரீடை (த - II - 94/40, ச - III - 4 - 50, க - III - 6 - 67) —
புரியச் சென்றனர்.

5 கிரீடை புரிய விசாலநேத்திரை —

அ) பத்ரமெனும் யானைமீது சென்றாள் (ச - I - 114)
ஆ) பெண் யானை மீது (க III - 6 - 69)
இ) புஷ்பகத்தில் (ச - III - 4 - 49)

6. அ) கிரீடை புரிய பிருத்வி தேவி தங்கப் பல்லக்கில் சென்றாள். (ச - I - 114, த - II - 88/33 க. III - 2 - 64; 6 - 69.)

ஆ) பத்ர யானை மீது (ச. III - 4- 49)

7. கிரீடை புரிய ஜயந்தரன் நீலகிரி யானை மீது சென்றான் (க, - III - 6 - 69)

8. (அ) விசாலநேத்திரை கிரீடைக்குச் செல்லும் பாங்கில் பிருத்விதேவியின் ஸௌந்தர்யாதிசயம் காணலாம் என வழி நடுவே நிற்கிறாள். அவ்வாறு நிற்பதைக் கண்டு, தன்னை வணங்கவேண்டும் என நிற்கிறாள் என்றெண்ணிய பிருத்விதேவி ஜினாலயம் செல்கிறாள். (ச. I - 115, த. II - 90/35, க. III - 2 - 26)

(ஆ) விசாலநேத்திரை, வழி நடுவே நின்று, "என்னை வணங்கி முன்னே செல்" என்றாள். அதனைப் பிருத்விதேவி ஏற்க மறுத்து வருத்தத்துடன் ஜினாலயத்தையும், தன சொல்லை ஏற்க மறுத்ததால் சினமுற்று. விசாலநேத்திரை வனத்தையும் அடைகின்றனர். (க. III - 5 - 64)

(இ) "பிருத்வீதேவியே! நீ என்னுடைய காலில் விழுந்து வணங்கவில்லையாகில் வழி விடேன்" என்றாள் விசாலநேத்திரை. ஆதலால் ஜலக்ரீடைக்கு செல்லாமல் ஜினாலயம் சென்றாள். (க. III - 6 - 61)

9. (அ) இரவில் கனவு கண்டாள் பிருத்வீதேவி. (ச. I - 123)

(ஆ) இரவின் நான்காம் யாமமான மனோகரத்தில் (த. II - 94/142)

(இ) நான்காம் யாமமாகிற விடியற்காலையில் (க. III - 2 - 26)

10. ஜயந்தரனுடைய புதல்வனின் இயற்பெயர்

அ) பிரதாபந்தரன் (ச - I - 124, த II 100/49

ஆ) விக்ரமந்தரன் (க. III - 3 & K. 67 – 236 — சரசுவதி மகால் நூலகம், தஞ்சாவூர்)

11. நாககுமாரனின் மற்றொரு பெயர் பணிகுமாரன் (த. II - 110/60)

12. அ) பிருத்வி தேவி ஒரு நாள் தனயனும் தாதியுமாய் ஜினாலயம் சென்றாள் (த. II. 100/50)

ஆ) பணிப்பெண்ணொருவள் விளையாட்டுக் காண்பிக்கக் குழந்தை ஜினாலயத்திற்கு அழைத்துச் சென்றாள் (ச. I - 124)

இ) ,, ,, (க. III - 2 - 27)

13. அ) நெடுநாட்கள் திறவாமலிருந்த ஜினாலயம் பிரதாபந்தரனின் திருவடி ஸ்பர்சத்தால் திறக்க, குழந்தைய்யை மறந்து தாதிப்பெண் உள்ளே செல்ல, குழந்தை தவழ்ந்து சென்று நாகவாபியுள் விழுந்த்து. (ச. I - 124, க. III - 2 - 27)

ஆ) அனைவரும் குழந்தையினை மறந்து ஜினாலயத்தினுள் புக, குழந்தை நாகவாபியினுள் விழுந்தது (த. II - 100/50, ச III - 4 - 50)

இ) ஸாஷ்டாங்க பிரணாமம் செய்ய எண்ணிக் குழந்தையைத் தாதியிடம் கொடுக்க, அவளது கவனமின்மையால் அது நாக வாபியினுள் விழுந்தது. (க. K. 67 - 236)

14 அ) நாகவாபியிலுள்ள நிர் குழந்தையின் மகிமையால் முழங்கால் அளவாயிற்று. (ச. I - 125)

ஆ) ,, (க. III - 2 - 27)

இ) ,, (க. K 67 - 236)

ஈ) ,, (ச. III - 4 - 50)

உ) காரிகை நீர்மேனிற்ப (த. II - 102/51; I - 31)

15 அ) குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு வாபியிலிருந்து புறப்படும்போது (க. III - 2 - 27)

ஆ) பறையிடி முரசமார்பப் பாங்கினாலெடுத்துவந்து (த. II - 102/52)

இ) குழந்தை வாபியுள் விழுந்ததைக்கண்ட வருத்தத்துடன் பிருத்விதேவியும் அதில் குதித்துவிடுகிறாள். ஜயந்தரன் உள்ளிறங்கி இருவரையும் மேலேற்றினான். (க. III - 5 - 65)

16 மனோகரி கையால் தாளம் போடும்போது பெரியவளான கின்னரி தனது கடைக்கண்ணால் சிறியவளை பார்த்து, அஞ்சிப் பிறகு பூமியைக் கண்டாள்.

அதனால் மனோகரியான இளையவளே இருவருள் திறமைவாய்ந்தவள் என்பதை நாககுமாரனால் கண்டு பிடித்துக் கூறப்பெற்றது. (க. III - 2 - 28)

17 அ) யானையினை அடக்க முதலில் ஸ்ரீதரனை அனுப்பி பயனளிக்காததால் நாககுமாரனை அனுப்பினான் ஐயந்தரன். (ச. I - 126)

ஆ) ஸ்ரீதரன் தன் வலுவை இழக்க, நாககுமாரனை அனுப்பினான் ஐயந்தரன். (க. III - 2 - 28)

இ. நீலகிரி யானையை அடக்க, முதலில் ஸ்ரீதரனை அனுப்பினான் ஐயந்தரன். பார்ப்பவர் ஏளனம் புரியும்படி ஆயிற்று. பின்னர் நாககுமாரனை ஐயந்தரன் அனுப்ப, அவனும் சங்கினால் சிம்மக் குரலை எழுப்பி, ஆனையின் முகத்தைத் துணியினால் மூடி அதன்மீதேறி அமர்ந்தான். (க. III - 5 - 65)

18 நாககுமாரன் அடக்கிய துஷ்டாச்வம் கோடதேசத்து அரசன் அனுப்பியதாகும். (க. III - 6 - 70)

19 அ) ஐயந்தரன் தானும் நாககுமாரனுடன் சூதாட்டம் விளையாடித் தோற்றான், (ச. I - 128)

ஆ) நாககுமாரன் இரண்டு முறை ஐயந்தரனுடன் சூதாடி அவனைத் தோற்கடித்தான். (த. II - 120/71 & I - 40)

இ) ஐயந்தரன் நாககுமாரனை சூதாட்டம் விளையாட அழைத்து, அதில் தோற்று, கருவூலம் காலியாகி விட்டதால் அவன் காலில் விழுந்து ஆட்டத்தினை நிறுத்துமாறு வேண்டினான். (க. III - 4 - 52)

20 அ) ஜயந்தரன், அழகிய ஒரு நகரை நாககுமாரனுக்காக ஏற்படுத்தினான், (ச. I - 128)

ஆ) வேறு ஒரு புரம் (க. III - 2 - 29)

இ) ,, (ச. III - 4 - 52)

ஈ) அலங்கரியபுரம் என (த. II - 122/173)

21 அ) மூன்றாம் சர்காரம்பத்தில் வரும் முனிவர் பெயர் "யமதரர்". (ச. I - 129. க. III - 2 - 29, — ச. III - 4 - 53, க. III - 5 - 65; III - 6 70)

ஆ) தாமஸேனர் (த. II. 124/76)

22 அ) திரிபுரை (ச. I - 130)

ஆ) திரிபுரை கணிகை சுந்தரியின் தோழி. (க. III - 2 - 30, ச. I - 130, க. III - 4 - 53)

23 அ) ஜிதசத்ருவை மாவியாளன் பிடித்துவந்து வியாளனிடம் ஒப்படைக்க அவன் சிறையிலடைத்தான். (க. III - 2 - 30)

ஆ) மாவியாளன் ஜிதசத்ருவைக் கச்சையால் கட்டி அழைத்துவந்து வியாளன் முன்னிலையில் நிறுத்த வியாளனும் அவரை ஸ்ரீவர்மனிடம் ஒப்படைக்க ஸ்ரீவர்மன் ஜிதசத்ருவை சிறையிலடைத்தான். (ச. I - 131)

இ) ஜிதசத்ருவை மாவியாளன் அழைத்துவந்து வியாளன் காலடியில் விழவைக்க, வியாளன் அவனை ஸ்ரீவர்மனிடம் ஒப்படைத்தான். ஸ்ரீவர்மன் ஜிதசத்ருவிற்கு ஆடைகள் கொடுக்கச் செய்து, அவனுடைய ஊருக்கு அவனை அனுப்பி வைத்தான். (ச. III - 4 - 53)

24 வியாளன் நாககுமாரனை ஸ்துதிபாடகர் மூலம் அறிந்தான். (ச. III - 5 - 66)

25 அ) வெளியே சென்றுவந்த நாககுமாரனை வியாளன் காண, குமாரனின் பார்வையால் வியாளனின் நெற்றிக்கண் மாயமாய் மறைந்தது (ச. I - 131)

ஆ) நாககுமாரன் ஆனைமீதேறி பரிஜனங்களுடன் வருவதைக் கண்டு வியாளன் அருகில் போகும் போது. (க. III - 2 - 30)

இ) வேட்டையாடிக் களைத்து இளைப்பாறும் நாககுமாரனைக் கொடிமாடத்தில் வியாளன் பார்க்க. (க. III - 5 - 66)

ஈ) வியாளன் லதாக்ருஹத்தில் நாககுமானைக்கண்டு அவனது நெற்றிக்கண் மாயமாய் மறைந்தது. (க. III - 6 - 77)

26 அ) ஸ்ரீதரனுக்கும், நாககுமாரனுக்கும் நடக்கவுள்ள போரினை நிறுத்த நயந்தரன், "உங்களில் யாரேனும் ஒருவர் இந்நகரை விட்டு வெளியேற வேண்டும்" என்று ஜயந்தரன் கூறியதைத் தெரிவித்தான். (ச. I - 132)

ஆ) போகநீ தேசத்தென்று புரவலன் — சொன்னானென்ன (த. II - 132/184)

இ) ஜயந்தரன், "தனது புதல்வர்களான ஸ்ரீதரன், நாககுமாரன் ஆகிய இருவருக்குள் யுத்தம் வேண்டாம். நாட்டை இருவருக்கும் பிரித்து அளிக்கிறேன்" என்ற அவனது எண்ணத்தை ஸ்ரீதர — நாககுமாரர்களிடம் தெரிவித்தான் நயந்தரன். அதற்கு நாககுமாரன், "நாடு

அண்ணனுக்கு இருக்கட்டும். எனக்கு சத்ரு ஸம்ஹாரம் இருக்கட்டும்'' என்றுகூறி உத்தர மதுரைக்குப் புறப்பட்டான். (க. III - 5 - 66)

27 அ) ''கான்யகுப்ஜத்தின் மன்னன் ஜயவர்மன் அவனது மனைவி குணவதி. அவர்களின் புதல்வி சுசீலை. அந்த சுசீலையை சிம்மபுர மன்னன் ஹரிவர்மனுக்குத் திருமணம் செய்துவைக்க வேண்டும் என்பது அவளுடைய பெற்றோர் விருப்பம். ஆனால் துஷ்டவாக்கியன் அவளைப் பிடித்துக் கடைத்தெருவில் சிறை வைத்துள்ளான். அவளது ஓலக்குரல் கேட்டுப் பயந்துவிடாதே'' என்று கடைத்தெருவிற்குச் செல்லவிருக்கும் நாககுமாரனிடம் தேவதத்தை கூறினாள். அதைக்கேட்ட நாககுமாரன் அவளை விடுவித்து சிம்மபுர மன்னனிடம் அனுப்பி வைத்தான்.
(ச. I - 53)

ஆ) உத்தர மதுரையில் தேவதத்தையின் வீட்டில் தங்கிய நாககுமாரன் சாப்பிட்டுவிட்டு, ஊரைச் சுற்றிப் பார்க்கக் கிளம்பும்போது தேவதத்தை, ''உஜ்ஜயினியை ஆண்டுவரும் ஜயவர்மன் குணவதியரின் மகள் சுசீலை. அவளைச் சிம்மபுர மன்னன் ஹரிவர்மனுக்குக் கொடுப்பதற்காகப் போகும்போது பந்துவர்மன் என்ற அரசன் அவளைப் பிடித்துக் கடைத் தெருவின் கடையொன்றில் சிறை வைத்தான். அவள் ஸ்வரூபரைக்கண்டும், காண வருபவர்களைக் கண்டும் கூச்சலிடுவாள். அதைக் கண்டு பயப்படாதே'' என்றாள். அதைக் கேட்ட

நாககுமாரனும் கடைத் தெருவில் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த சுசீலையை விடுவித்து, அவளுக்குத் துணையாய்ச் சிலரையும் நியமித்து, வழிச்செலவிற்காகப் பணமும் கொடுத்து சிம்மபுர மன்னன் ஹரிவர்மனிடம் அனுப்பி வைத்தான். (க. III - 2 - 31)

28 அ) கீர்த்திவர்மனின் தந்தை சகன்
(ச. I - 133; III - 4 - 55)

ஆ) ,, அசோகன் (க. III - 2 - 31)

29 அ) ரூப்யாத்ரியின் தென் வரிசையில் அளகை என்னும் பட்டணம் உண்டு. (ச. I - 136)

ஆ) ரூப்யாத்ரிக்கு விஜயார்த பர்வதம் என்று
(க. III - 2 - 33, & ச. III - 4 - 56)

இ) இச்செய்தி தமிழில் இல்லை.

30 ஆச்சர்யம் குறித்த மூன்றாவது வினாவாக மறுபடியும் வேடனை அணுகி ஆச்சர்யம் குறித்து வினவ, அதற்கு வேடன் வேறொன்றுமில்லை என்று கூறியதைக் கேட்ட பின்பு ஜினாலயம் செல்கிறான் நாககுமாரன்.
(ச. III - 4 - 56; ச. I - 137)

31 அ) ஆலயத்தின் வடதிசையில் பயங்கரமான வேதாளம் ஒன்றிருக்கிறது.
(க. I - 137; க. III - 2 - 34)

ஆ) மணிகூட பர்வதத்தில் வேதாளம் இருக்கிறது.
(க. III - 6 - 71)

32 அ) ஜயவர்மன் ஜயவதீ தம்பதியரின் புதல்வர்கள் அச்சேத்யன், அபேத்யன் (ச. I - 140, க. III 2 - 35)

ஆ) சேத்யர், பேத்யர் (த. II - 156/103, க. III - 6 - 72)

33 ஜாலந்திக வனத்தில் உள்ள விஷ விருக்ஷத்தின் பெயர் தக்ஷக சூடாமணி: (க. III - 6 - 72)

34 அ) ஹரிவர்மனின் மனைவி மிருகலோசனை (ச. I - 142, த. II - 162/113, க. III - 2 - 35)

ஆ) ஹரிவர்மனின் மனைவி ஹரிணலோசனை (க. III - 5 - 67)

35 அ) பிரவிச்சோதன் (த. II - 162/113)

ஆ) ஸிந்து தேசத்தின் மன்னன் சண்டப்ரத்யோதனன் (ச. I - 142, க. III - 2 - 35)

இ) ஸிந்து தேசத்தின் சோபாவதிபுர மன்னன்— சண்டபிரபன் (க. III - 6 - 72)

36 அ) நாககுமாரனையன்றி குணவதியை யாரொருவருக்கும் கொடுக்கிலேன் என்கின்றான்— ஹரிவர்மன் (ச. I - 142)

ஆ) நாககுமாரன் ஹரிவர்மனின் சகோதரியான பிருத்விதேவியின் மகன். (க. III - 2 - 36, ச III - 4 - 58)

37 அ) அபிசந்திரனின் புதல்வியர் எழுவருள் மூன்று மற்றும் ஐந்தாமவர்களின் பெயர் கனகபிரபா மற்றும் நந்தா (ச. I - 143)

ஆ) .. நற்பிரபா, நங்கை (த. II - 166/123)

இ) ,, ஆநந்தா (க. III - 2 - 36)

ஈ) நான்காமவளின் பெயர் சொர்ணமாலைக்கு—
கனகமாலை. (ச. III - 4 - 59)

38 அ) ரூப்யமலையின் தென்வரிசையிலுள்ளது—
ரத்னஸஞ்சயபுரம் (ச. I - 143)

ஆ) வெள்ளிமலையின் ,, (த. II - 168/124)

இ) விஜயார்தபர்வதத்தின் ,, (க. III - 2 - 36,
-நாககுமாரஷட்பதி, ப எண். 313, ச. III - 4 - 59)

39 அ) கௌசாம்பி எனப்படும் நகர்ப்புறத்தில்
அலங்க்யபுரம் (ச. I-143, க. III-2-36, க. III-6-73)

ஆ) துர்லங்க்யபுரம் (ச. III 4 - 59)

40 சுகண்டனின் மனைவி களகண்டி. சுபசந்திரனின் புதல்வியரைப் பெற முடியாமல் சுகண்டன் அவனைக் கொன்று, அந்த யுவதியரை அபஹரித்து, பலாத்காரம் செய்யத் தொடங்கினான். அப்போது கூறிய களகண்டியின் அறிவுரைகளை சுகண்டன் ஏற்க வில்லை. (க. III - 6 - 73)

41 அ) நாககுமாரன் இரத்தின ஸஞ்சயபுரத்திலிருந்து மேகவாகனனை ஓட்டி அங்கு வஜ்ரகண்டனை முடிசூட்டுவித்தான்.
(ச. I - 144, க. III. 2 & 6 - 36 & 73)

ஆ) மேகவாகனனைக் கொன்று (ச, III - 4 - 59)

42 அ) அபிசந்திரன் மகளையும் நாககுமாரன் மணந்தான். (ச. I - 144)

ஆ) அபிசந்திரன் றன் மகளாம் (த. II - 172/126)

இ) அபிசந்திரனின் புதல்வி சந்திரபிரபா.
(க. III - 2 - 36)

ஈ) ,, சந்திராபா (ச. III - 4 - 59)

உ) ,, சசிபிரபா (க. III - 5 - 67)
(க. III 6 - 73)

43 அ) கடல் சூழ்ந்த பிரதேசமான பூமீதிலகமெனும் த்விபத்தில் ஜினாலயம் ஒன்றுள்ளது (ச. I . 147)

ஆ) சமுத்திரத்தின் நடுவில் மாணிக்கஸ்வாமியைப் பூசித்தான், (க. III - 6 - 73)

44 அ) மாவியாளனின் மனைவி காமலதை.
(ச. I - 145, க. III - 2 - 37 & 6 - 73)

ஆ) மாவியாளன் காமாங்கனுடன் போரிட்டுக் காமலதையை மணத்தல்.
(ச. III - 4 - 60 & I - 145

45 அ) வாயுவேகன் திரக்ஷனின் மைத்துனன் மகன் என்று தெரிவிக்கிறது. (ச. I - 147)

ஆ) ரக்ஷகனின் உடன்பிறந்தாள் மகன் வாயுவேகன்
(க. III - 38, ச. III - 4 - 60)

இ) மருகனுக்குக் கருதியெம்மைக் கேட்டனன்— வாயுவேகனே. (த. II - 178 - 137)
மருகன் — மருமகன் — ஒருவனின் / ஒருத்தியின் உடன்பிறந்தவரின் மகன். அகரமுதலி.

46 அ) கலிங்கதேசத்திலுள்ளது தந்திபுரம். (ச. I - 149, க. III - 2 - 39; 6 - 74, ச. III - 4 - 61)

ஆ) இரத்தினபுரம் என்று (த II - 180 - 140)

47 அ) கங்காள தேசத்தில் விளங்குவது
த்ரிலோகதிலகபுரம்
(ச. I-149, த. II-180-142)

ஆ) கொங்க ,, ,, (க. III - 2 - 39)

இ) கொங்கண ,, ,, (க. III - 6 - 74)

ஈ) உஷ்ட்ரதேசத்தின் த்ரிபுவனதிலகபுரம்
(ச. III - 4 - 61)

48 அ) த்ரிலோகதிலக மன்னன் விஜயந்தரன் — விஜயா தம்பதியரின் மகள் லக்ஷ்மீமதி.
(ச. I - 149, க. III - 1 - 23,
க. III - 2 - 39, ச. III 4 - 61
க. III - 5 - 68, க. III - 6 - 74)

ஆ) இலக்கணை என்று (த. II - 182 - 143

49 அ) தனதத்தனெனும் வைச்யன் மனைவி தனஸ்ரீ.
(ச. I - 154 & ச. III - 4 - 61)

ஆ) பிரபாவதீ என்று
(க. III - 3 - 43 & K 67 - 230)

இ) தனதத்தை என்று (த. II 184 — 146)

50 அ) ஸ்ரீ பஞ்சமீ வ்ரதத்தின் உத்யாபனத்தன்று புத்தகங்களைக் கபளீயந்த்ரத்துடன் ஐந்து ஸாதுக்களுக்குத் தானமாக அளித்தல் வேண்டும்.
(ச. I - 157)

ஆ) ஐந்து ஸ்ரீ பஞ்சமி விரதப் புத்தகங்களை எழுது விக்கப் பெற்று, டவணெகோல், கவளிகே, ச்ருதபாவடெ ஆகியவற்றுடன் ஐந்து ஆசார்யர் களுக்குத் தானம் செய்யவேண்டும்.

(க. III - 2 - 40. I - 157)

51 அ) நாககுமாரன் அமலமதி என்னும் முனிவரிடம் திக்ஷை பெற்றான். (ச. I-159, த. II - 194 - 163)

ஆ) விமலமதி முனிவரிடம் என்று (க. III - 2 - 42)

52 நாககுமாரனின் குமாரகால விளக்கத்திற்கு

(த. II - 197 - 167, ச. I - 106)

53 அ) நாககுமாரனின் ஆயுட்காலம் 1000 ஆண்டுகள்

(ச. I - 105. 159)

ஆ) ,, (த. II - 196, 198 - 167. 168)

இ) , (க. III - 2 - 42)

ஈ) ,, (ச. III - 4 - 63)

வேண்டுகோள்

கருணையுள்ளங்கொண்ட நம் முன்னோர்கள், அரிய பெரிய இலக்கியங்களையும், பிறவற்றையும், பனையோலைகளில் எழுதிச் சுவடிகளாக நமக்குத் தந்தனர். அவை, பல்வேறு இடங்களில் முடங்கி உள்ளன. சுவடிகள் பழுதடைவதற்குமுன் சரசுவதி மகாலுக்கு அன்பளிப்பாகக் கொடுத்துதவினால், அவை மக்களுக்குப் பயன்படும்.

மகாலுக்குக் கொடுப்பதன் மூலம், சுவடி தந்தவர்களும், சுவடி எழுதியோரும் அழியாப் புகழை, பெருமைசால் சரசுவதி மகால் உள்ளளவும் பெறுவர். அவை பதிப்பாகி வருமாயின் சுவடி தந்தார் பெயர் இடம் பெறுவதோடு, அப்பதிப்பில் ஐந்து பிரதிகளும் பெறுவர்.

எனவே, "நாம் பெற்ற பேறு பெறுக இவ்வையகம்" என்ற எண்ணமுடைய நற்பண்பாளர்கள் தம்மிடமுள்ள சுவடிகளைச் சரசுவதி மகாலுக்குத் தந்துதவ வேண்டுகிறேன்.

தஞ்சாவூர்,
28-4-2000.

மாவட்ட ஆட்சியர் மற்றும் இயக்குநர்,
சரசுவதி மகால் நூலகம்.

|| श्रीः ||

मल्लिषेणसूरिकृतं

|| नागकुमारकाव्यम्* ||

मல்லிஷேணஸூரியால் இயற்றப்பெற்ற

நாககுமாரகாவியம்

|| प्रथमः सर्गः || முதலாம் அத்யாயம்

ओं नेमिजिनमानम्य सर्वसत्वहितप्रदम् ।
वक्ष्ये नागकुमारस्य चरितं दुरितापहम् ॥ १

ஓம் நேமிஜினம் ஆனம்ய ஸர்வஸத்வஹிதபிரதம் ।
வக்ஷ்யே நாககுமாரஸ்ய சரிதம் துரிதாபஹம் ॥

कविभिर्जयदेवाद्यैर्गद्यैर्पद्यैर्विनिर्मितम् ।
यत्तदेवास्ति चेदत्र विषमं मन्दमेधसाम् ॥ २

கவிபி: ஜயதேவாத்யை; கத்யை: பத்யை: விநிர்மிதம் ।
யத்ததேவாஸ்தி சேத் அத்ர விஷமம் மந்தமேதஸாம் ॥

प्रसिद्धसंस्कृतैर्वाक्यैर्विद्वज्जनमनोहरम् ।
तन्मया पद्यबन्धेन मल्लिषेणेन रच्यते ॥ ३

ப்ரஸித்தஸம்ஸ்க்ருதை: வாக்யை: வித்வஜ்ஜன
மனோஹரம் ।
தன்மயா பத்யபந்தேன மல்லிஷேணேன ரச்யதே ॥

---

* Green No. 880, 2806 Sarasvati Mahal Library, Thanjavur.

ऐरावते गजे मत्ते शेषाः किं भुवि दन्तिनः ।
स्वशक्त्या तेन माद्यन्तु स्वल्पवीर्यपराक्रमाः ॥ ४

ஐராவதே கஜே மத்தே சேஷா: கிம்புவி தந்தின: ।
ஸ்வசக்த்யா தேன மாத்யந்து ஸ்வல்பவீர்யபராக்ரமா: ॥

विनतानन्दनो याति लीलया वायुवर्त्मनि ।
व्रजन्ति शिखिनः किन्न तेऽपि तस्मिन् स्वशक्तितः ॥ ५

விநதாநந்தனோ யாதி லீலயா வாயுவர்த்மனி ।
விரஜந்தி சிகின: கிம் ந தேऽபி தஸ்மின் ஸ்வசக்தித: ॥

बह्वालापेन किं कार्यं प्रारब्धं यन्मयाधुना ।
चरितं तत्समासेन प्रोच्यते शृणुतादरात् ॥ ६

பஹ்வாலாபேன கிம் கார்யம் பிராரப்தம் யன்மயாதுனா ।
சரிதம் தத்ஸமாஸேன ப்ரோச்யதே ச்ருணுதாதராத் ॥

जम्बूवृक्षोपसंलक्ष्ये द्वीपे क्षेत्रे च भारते ।
तत्रास्ति भुवि विख्यातो विषयो मगधाह्वयः ॥ ७

ஜம்பூவ்ருக்ஷோபஸம்லக்ஷ்யே த்விபே க்ஷேத்ரே ச பாரதே ।
தத்ராஸ்தி புவிவிக்யாதோ விஷயோ மகதாஹ்வய: ॥

तत्र राजगृहं नाम पत्तनं धनसङ्कुलम् ।
श्रेणिकस्तत्र भूपालः पालिताखिलमण्डलः ॥ ८

தத்ர ராஜக்ருஹம்[1] நாம பத்தனம் தனஸங்குலம் ।
சிரேணிக: தத்ர பூபால: பாலிதாகில மண்டல: ॥

---

1. இராஜமாகிரியம் — நாககுமார காவியம் தமிழ். பக்க எண். 74. பாடல் எண். 6.

चेलिनी नाम तद्देवी जिनपादाब्जषट्पदी ।
रोहिणीव जनानन्दा सीतेव च पतिव्रता ॥ ९

சேலிநீ[1] நாம தத்தேவி ஜின பாதாப்ஜஷட்பதீ ।
ரோஹிணிவ ஜனாநந்தா ஸீதேவ ச பதிவ்ரதா ॥

यथा शचीमहादेव्या समभिन्द्रोपतिष्ठते ।
भुञ्जानस्स तथा सौख्यं श्रेणिकोऽपि तया समम् ॥ १०

யதா சசி மகாதேவ்யா ஸமம் இந்த்ரோபதிஷ்ட்டதே ।
புஞ்சானஸ்ஸ ததா ஸௌக்யம் சிரேணிகோऽபி தயா ஸமம் ॥

एवं विज्ञाप्तवान्भूपमेत्य साधुनिवेदकः ।
वर्धमानजिनो देवस्संस्थितो विपुलाचले ॥ ११

ஏவம் விக்ஞப்தவான் பூபம் ஏத்ய ஸாதுநிவேதக: ।
வர்தமானஜினோ தேவ: ஸம்ஸ்த்திதோ விபுலாசலே ॥

श्रुत्वा तद्वचनं तस्मै दत्वा स्वाङ्गस्थ भूषणम् ।
पुरस्सप्तपदं गत्वाऽनमद्वीरजिनेश्वरम् ॥ १२

ச்ருத்வா தத்வசனம் தஸ்மை தத்வா ஸ்வாங்கஸ்த்த-
பூஷணம் ।
புர: ஸப்தபதம் கத்வாऽநமத்விர ஜினேச்வரம் ॥

आनन्दसंज्ञया भेर्या बोधयंश्चलितो नृपः ।
निजदेव्या समं तत्र जिनपूजनहेतवे ॥ १३

ஆனந்த ஸம்ஞயா பேர்யா போதயம்ச்சலிதோ ந்ருப: ।
நிஜதேவ்யா ஸமம் தத்ர ஜினபூஜன ஹேதவே ॥

---

1. சாலிநீ – நா. கு. கா. தமிழ். 76/9

जिनं त्रिपीठमध्यस्थं कृत्वा तं त्रि:प्रदक्षिणम् ।
पूजयित्वा नमस्कृत्वा गन्धाद्यैर्बहुभिस्तवैः ॥ १४

ஜினம் த்ரிபீட*மத்யஸ்த்தம் க்ருத்வா தம் த்ரி:ப்ரதக்ஷிணம்।
பூஜயித்வா நமஸ்க்ருத்வா கந்தாத்யை: பகுபிஸ்தவை: ॥

गौतमादि यतीन् नत्वा ततोऽसावुपविष्टवान् ।
नृकोष्ठे भक्तितो राजा शृण्वन्धर्मकथां पराम् ॥ १५

கௌதமாதி யதீன் நத்வா ததோऽஸாவுபவிஷ்டவான் ।
ந்ருகோஷ்டே பக்திதோ ராஜா ச்ருண்வன்
தர்மகதாம்பராம் ॥

गौतमस्वामिनं नत्वा स धर्मश्रुत्यनन्तरम् ।
पृष्टवानिति वाञ्छामि श्रोतुं श्रीपञ्चमीकथाम् ॥ १६

கௌதமஸ்வாமினம் நத்வா ஸ தர்ம ச்ருத்யனந்தரம் ।
ப்ருஷ்டவாநிதி வாஞ்சாமி ச்ரோதும் ஸ்ரீபஞ்சமீகதாம் ॥

गौतमस्वामिना तेन चतुर्थज्ञानधारिणा ।
श्रेणिकस्यैवमाख्यातं स्पष्टं मगधभाषया ॥ १७

கௌதமஸ்வாமினா தேந சதுர்த்தஞானதாரிணா ।
ச்ரேணிகஸ்யைவமாக்யாதம் ஸ்பஷ்டம் மகதபாஷயா ॥

जम्बूद्रुमाङ्किते द्वीपे क्षेत्रेऽस्मिन् भारताह्वये ।
विद्वज्जनसमाकीर्णो देशोऽस्ति मगधाह्वयः ॥ १८

ஜம்பூத்ருமாங்கிதே த்வீபே க்ஷேத்ரேऽஸ்மின்
பாரதாஹ்வயே ।
வித்வஜ்ஜன ஸமாகீர்ணோ தேசோऽஸ்தி மகதாஹ்வய: ॥

---

* ஏழிறை இருக்கை வட்டம். நா. கு. கா. தமிழ் 76/12

भाति पुण्ड्रेक्षुवाटैस्स शालिक्षेत्रैर्निरन्तरम् ।
बहुधा पुष्पवाटीभिः मातुलुङ्गादि सत्फलैः ॥ १९

பாதி புண்ட்ரேக்ஷுவாடைஸ்ஸ சாலிக்ஷேத்ரை: நிரந்தரம் ।
பகுதா புஷ்பவாடீபி: மாதுலுங்காதி ஸத்பலை: ॥

ग्रामैर्द्रोणमुखैःखेटैर्मडम्बैश्च स पत्तनैः ।
खर्व्वटैर्नगरैर्नित्यं भाति संवाहनैरपि* ॥ २०

கிராமைர்த்ரோணமுகை:கேடைர்மடம்பைச்ச ஸ
பத்தனை: ।
கர்படைர் நகரைர் நித்யம் பாதி ஸம்வாஹனைரபி ॥

---

* [1]ग्रामो वृत्यावृतिस्यात् [2]नगरमुर (वह) द्गोपुरोद्भासिसालं-
[3]खेटं नद्य(ादि) वेष्ट्यं परिवृतमभितो [4]खर्व्वटं पर्व(तेषु) ।
ग्रामैर्युक्तं मडम्बं दलित दशश(तं) [5]पत्तनं रत्नयोनि-
[6]द्रोणाख्यं (स) वेलावलयवलयितुं वाहनयादिरूढम् ॥

[1] तथा शूद्रजनप्राया सुसमृद्धिःकृषीवला ।
क्षेत्रोपयोगभूमध्ये वसतिर्ग्रामसंज्ञका ॥ (मार्कण्डेयपुराणम्)

[2] पण्यक्रियादि निपुणैश्चातुर्वर्ण्यजनैर्युतम् ।
अनेकजाति सम्बन्धं नैकशिल्पसमाकुलम् ॥
सर्वदैवतसम्बन्धं नगरं त्वभिधीयते ॥

[3] कर्षकग्रामः (शब्दकल्पद्रुमे Vol. II, P. No. 283)

भोगिभिः बहुभिःपूर्णं नागालयसमं पुरम् ।
भुवनत्रयविख्यातं तत्रास्ति कनकाह्वयम् ॥ २१

போகிபி: பகுபி: பூர்ணம் நாகாலய ஸமம் புரம் ।
புவனத்ரய விக்யாதம் தத்ராஸ்தி கனகாஹ்வயம் ॥

दीर्घिकाकूपवापीभिः* महोद्यानवनैस्सदा ।
चतुर्दिशासुतद्भाति तटाकैः पद्ममण्डितैः ॥ २२

---

4 नृपावासः पुरीप्रोक्ता विशां पुरमपीष्यते ।
एकतो यत्र ग्रामो नगरं चैकतःस्थितम् ॥
मिश्रं तु खर्व्वटं नाम नदीगिरिसमाश्रयम् ॥
(शब्दकल्पद्रुमे Vol. II, P. No. 817)

5 पटन्ति गच्छन्ति वणिजो यत्र । पट गतौ बाहुल्यात्तनन् ।
(शब्दकल्पद्रुमे Vol. III)

6 चतुश्शतग्राममध्ये मनोहरग्रामः (हारावली – 120)

* द्रोणाद्दशगुणा वापी	–	*160000 அடி*
द्रोणपञ्चभिस्तटाकः	–	*16000 அடி*
चतुर्भिः (शतैर्धनुर्भिः) द्रोणः	–	*3200 அடி*
त्रिभिः शतैर्धनुर्भिः दीर्घिका	–	*2400 அடி*
शतेन धनुर्भिः पुष्करिणी	–	*800 அடி*
चतुर्हस्तं धनुः स्मृतम्	–	*8 அடி*
चतुर्विंशाङ्गुलो हस्तः	–	*2 அடி*

कूपः — भूमौ खातोऽल्पविस्तारो गम्भीरो मण्डलाकृतिः ।
बद्धोऽबद्धः स कूपस्यात्तदम्भःकौपमुच्यते ॥
(इति भावप्रकाशे) & (शब्दकल्पद्रुमे II vol. P. No. 170)

தீர்கிகா கூபவாபீபி: மகோத்யான வனைஸ்ஸதா ।
சதுர்திசாசு தத்பாதி தடாகை: பத்ம மண்டிதை: ॥

निर्जितारातिषड्वर्गः शक्तित्रयसमन्वितः ।
सप्ताङ्गराज्यसम्पन्नो नृपस्तत्र जयन्धरः ॥ २३

நிர்ஜிதாராதி ஷட்வர்க: சக்தித்ரய ஸமன்வித: ।
ஸப்தாங்க ராஜ்யசம்பன்ன: ந்ருபஸ்தத்ர ஜயந்தர: ॥

कामक्रोधश्चमानश्च लोभो हर्षस्तथा मदः ।
अन्तरङ्गोऽरिषड्वर्गः क्षितीशानां भवन्त्यमी ॥ २४

காமக்ரோதச்சமானச்ச லோபோ ஹர்ஷஸ்ததா மத: ।
அந்தரங்கோரிஷட்வர்க: க்ஷிதீசானாம் பவந்த்யமீ ॥

प्रभुशक्तिर्भवेदाद्या मन्त्रशक्तिर्द्वितीयका ।
तृतीयोत्साहशक्तिश्चेत्याहुश्शक्तित्रयं बुधाः ॥ २५

ப்ரபுசக்திர்பவேதாத்யா மந்த்ரசக்திர்த்விதீயகா ।
த்ருதீயோத்ஸாஹசக்திச்சேத்யாஹு: சக்தித்ரயம் புதா: ॥

स्वाम्यमात्यसुहृत्कोशदेशदुर्गबलं तथा ।
सप्ताङ्गराज्यमित्याहुर्नीतिशास्त्रविचक्षणः ॥ २६

ஸ்வாம்யமாத்ய சுக்ருத்கோச தேசதுர்கபலம் ததா ।
ஸப்தாங்கராஜ்யமித்யாஹு: நீதிசாஸ்த்ர விசக்ஷண: ॥

परस्त्रीषु सजात्यन्धो निष्कार्येषु सदालसः ।
मूकःपरापवादेषु पङ्गुः प्राणिवधेषु च ॥ २७

பரஸ்த்ரீஷு ஸ ஜாத்யந்த: நிஷ்கார்யேஷு ஸதாலஸ: ।
மூக: பராபவாதேஷு பங்கு: ப்ராணிவதேஷு ச ॥

विशाललोचना नाम्नी तद्राज्ञी हंसगामिनी ।
सज्जनश्रीरिवात्यन्तसरला मधुरस्वरा ॥ २८

விசாலலோசனா நாம்னி தத்ராக்ஞீ ஹம்ஸகாமினி ।
ஸஜ்ஜனச்ரீரிவாத்யந்த ஸரளா மதுரஸ்வரா ॥

तयोर्द्वयोस्समुत्पन्नः श्रीधरःश्रीधराह्वयः ।
सूनुस्सर्वकलावेदी सत्यशौचगुणान्वितः ॥ २९

தயோர்த்வயோ: ஸமுத்பன்ன: ஸ்ரீதர: ஸ்ரீதராஹ்வய: ।
ஸூனு:ஸர்வகலாவேதீ ஸத்யசௌசகுணான்வித: ॥

नीतिशास्त्रपरिज्ञानी स्वामिभक्तःप्रियंवदः ।
नयन्धर इति ख्यातो मन्त्रीमन्त्रगुणान्वितः ॥ ३०

நீதிசாஸ்த்ர பரிஞானி ஸ்வாமிபக்த: பிரியம்வத: ।
நயந்தர இதி க்யாத: மந்த்ரீ மந்த்ரகுணான்வித: ॥

द्रष्टुमायातवान्भूपं वणिग्वासवसंज्ञकः ।
पटं निधाय रत्नानामुपर्येकदिने मुदा ॥ ३१

த்ரஷ்டும் ஆயாதவான் பூபம் வணிக் வாஸவஸம்ஞக: ।
படம் நிதாய ரத்னானாம் உபர்யேகதினே முதா ॥

अग्रे निधाय तं राज्ञो विनयेन प्रणम्य तम् ।
स्थितायासनताम्बूलं तस्मै दापितवान्नृपः ॥ ३२

அக்ரே நிதாய தம் ராக்ஞ: வினயேன ப்ரணம்ய தம் ।
ஸ்திதாயாஸன தாம்பூலம் தஸ்மை தாபிதவான் ந்ருப: ॥

कुत्र स्थितमियत्कालमित्यूचे स महीपतिः ।
तेनोक्तं लाटदेशेऽहं स्थित्वा देव! समागतः ॥ ३३

குத்ரஸ்திதமியத்காலம் இத்யூசே ஸ மஹீபதி: ।
தேனோக்தம் லாடதேசேऽஹம் ஸ்தித்வா தேவ!
ஸமாகத: ॥

ततोऽद्राक्षीत् पटं राजा रत्नानामुपरि स्थितम् ।
तमादाय स्वहस्तेन रूपं च पटमध्यगम् ॥ ३४

ததோऽத்ராக்ஷீத் படம் ராஜா ரத்னானாமுபரி ஸ்திதம் ।
தமாதாய ஸ்வஹஸ்தேன ரூபம் ச படமத்யகம் ॥

सर्वलक्षणसम्पूर्णं दृष्ट्वा स्त्रीरूपमुत्तमम् ।
तत्क्षणादेव भूपालश्चित्ररूपमिव स्थितः ॥ ३५

ஸர்வலக்ஷணஸம்பூர்ணம் த்ருஷ்ட்வா ஸ்த்ரீரூபமுத்தமம் ।
தத்க்ஷணாதேவ பூபால: சித்ரரூபமிவ ஸ்தித: ॥

मुहूर्तमेकमास्थाय राज्ञाऽऽस्थानास्थिता जनाः ।
प्रहितास्तत्क्षणात्सर्वे क्षिप्रं निजनिजालयम् ॥ ३६

முகூர்த்த*மேகமாஸ்தாய ராக்ஞாऽऽஸ்தானஸ்திதா ஜநா: ।
பிரஹிதா: தத்க்ஷணாத் ஸர்வே க்ஷிப்ரம் நிஜநிஜாலயம் ॥

वणिग्वासवसेनस्य धृत्वा हस्तं महादरात् ।
पटे लिखितसद्रूपमपृच्छत्येकान्तसद्मनि ॥ ३७

வணிக்வாஸவஸேநஸ்ய த்ருத்வா ஹஸ்தம் மகாதராத் ।
படே லிகித ஸத்ரூபமபிருச்சத்யேகாந்த ஸத்மனி ॥

किं रूपा नागकन्याया: किं वा गन्धर्वयोषित: ।
किमेतत् खेचरीणां वा भवता लिखितं पटे ॥ ३८

---

* முகூர்த்தம் — ஒன்றரை மணி நேரம்.

கிம் ரூபா: நாககன்யயா: கிம் வா கந்தர்வ யோஷித: ।
கிமேதத் கேசரீணாம் வா பலதா லிகிதம் படே ॥

तेन वासवसेनेन प्रोच्यते तस्य भूभुजः ।
सुराष्ट्राख्यजनान्तेऽस्ति गिर्यादि नगरं पुरम् ॥ ३९

தேன வாஸவஸேனேன ப்ரோச்யதே தஸ்ய பூபுஜ: ।
ஸுராஷ்ட்ராக்ய ஜனாந்தேऽஸ்தி கிர்யாதி[1] நகரம் புரம் ॥

श्रीवर्मा तत्र भूपालः श्रीमती तस्य वल्लभा ।
तयोर्द्वयोरभूत्पुत्रो हरिवर्मेति विश्रुतः ॥ ४०

ஶ்ரீவர்மா தத்ர பூபால: ஶ்ரீமதீ தஸ்ய வல்லபா ।
தயோர்த்வயோ: அபூத்புத்ரோ ஹரிவர்மேதி விச்ருத: ॥

तस्यानुजास्ति भूपाल पृथ्वी देव्यभिधानिका ।
तस्याः रूपं मयेदानीं लिखित्वाऽऽनीतमीदृशम् ॥ ४१

தஸ்யானுஜாஸ்தி பூபால ப்ருத்வீ[2] தேவ்யபிதானிகா ।
தஸ்யா: ரூபம் மயேதானீம் லிகித்வாऽऽநீதமீத்ருசம் ॥

स एव प्रेषितो राज्ञा कन्याहरणहेतवे ।
आत्मीयावपि सत्भृत्याः प्राभृतेन समं मुदा ॥ ४२

ஸ ஏவ பிரேஷிதோ ராக்ஞா கன்யாஹரண ஹேதவே ।
ஆத்மியாவபி ஸத்ப்ருத்யா: ப்ராப்ருதேன ஸமம் முதா ॥

---

1. பரங்கிரியா – நா. கு. கா. தமிழ் — 86 : 30
2. பிரிதிதேவி – ,, — 88 : 33

गत्वा ते भूपतिं दृष्ट्वा प्राभृतं तैस्समर्पितम् ।
तेभ्यो दत्वान्नगेहादीन् पुनः पृच्छति तान्नृपः ॥ ४३

கத்வா தே பூபதிம் த்ருஷ்ட்வா பிராப்ருதம் தை:
ஸமர்ப்பிதம் ।
தேப்யோ தத்வான்ன கேகாதின் புன: ப்ருச்சதி தான்
ந்ருப; ॥

किं कारणमिहायाताः दूराद्वात्मनोऽन्तिके ।
अस्ति चेत्कारणं ब्रूत! कुर्मो युक्तं भवेद्यदि ॥ ४४

கிம் காரண மிகாயாதா: தூராதத்ராத்மனோऽந்திகே ।
அஸ்தி சேத்காரணம் ப்ரூத! குர்மோ யுக்தம் பவேத் யதி ॥

प्रोक्तं वासवसेनेन जयन्धरमहीभुजः ।
स्थिता वक्षःस्थले लक्ष्मीर्वाग्देवी मुखपङ्कजे ॥ ४५

ப்ரோக்தம் வாஸவஸேனேன ஜயந்தரமஹீபுஜ: ।
ஸ்திதா வக்ஷஸ்தலே லக்ஷ்மீ: வாக்தேவி முகபங்கஜே ॥

सपत्नीमीहते कर्तुं तद्वयोर्भवतः सुताम् ।
श्रीमद्पृथ्वी महादेवीं तस्मान्भूपास्मदागमः ॥ ४६

ஸபத்னீமீஹதே கர்த்தும் தத்வயோர்பவத: ஸுதாம் ।
ஸ்ரீமத் ப்ருத்வி மகாதேவீம் தஸ்மான்பூபாஸ்மதாகம: ॥

स भूपालो बभाणैवं संयोगं स्वर्णरत्नयोः ।
को नेच्छेद्दीयते कन्या मया तस्मै महीभुजे ॥ ४७

ஸ பூபாலோ பபாணைவம் ஸம்யோகம்
ஸ்வர்ணரத்னயோ: ।
கோ நேச்சேத்தீயதே கன்யா மயா தஸ்மை மஹீபுஜே ॥

आहूय तत्क्षणादेव मौहूर्तान् शुभवासरम् ।
पृष्ट्वासौ प्रोक्तवानेवं प्रहेया शिबिकाऽऽधुना ॥ ४८

ஆஹூய தத்க்ஷணாதேவ மௌகூர்த்தான் சுபவாஸரம் ।
ப்ருஷ்ட்வாஸௌ ப்ரோக்தவானேவம் ப்ரஹேயா
சிபிகாऽऽதுநா ॥

गच्छद्भिस्तैस्सहात्मीयाः मर्त्यास्तेन निरूपिताः ।
तेऽपि सम्मानितास्तेन जयन्धरमहीभुजा ॥ ४९

கச்சத்பி: தைஸ்ஸகாத்மீயா: மர்த்யாசஸ்தேன நிருபிதா: ।
தேऽபி ஸம்மானிதாஸ் தேன ஜயந்தர மகீபுஜா ॥

राज्ञा शिबिकया सार्धं प्रेषितः स पुनर्वणिक् ।
तदाऽऽगमनमाकर्ण्य श्रीवर्माभिमुखं ययौ ॥ ५०

ராக்ஞா சிபிகயா ஸார்தம் ப்ரேஷித: ஸ புனர்வணிக் ।
ததாऽऽகமனமாகர்ண்ய ஸ்ரீவர்மாபிமுகம் யயௌ ॥

तस्यां मङ्गलनादेन तां समारोप्य कन्यकाम् ।
कोशाभरणवस्त्रादीन् स्वसुतायै ददौ नृपः ॥ ५१

தஸ்யாம் மங்களநாதேன தாம் ஸமாரோப்ய கன்யகாம் ।
கோசாபரணவஸ்த்ராதீன் ஸ்வசுதாயை ததௌ ந்ருப: ॥

पट्टबन्धमहादेवी पुत्रि पुत्रवती भव ।
स्वभर्तुस्सानुकूलेति तौ द्वावाशिषमूचतु· ॥ ५२

பட்டபந்தமகாதேவி புத்ரி புத்ரவதீ பவ ।
ஸ்வபர்த்து: ஸானுகூலேதி தௌ த்வாவாசிஷமூசது: ॥

एवमाशीर्वचो दत्वा स्तोकभूमिं तथा समम् ।
गत्वोच्च स्थानके स्थित्वा तां विसर्जयितुः पुरम् ॥ ५३

ஏவம் ஆசிர்வசோ தத்வா ஸ்தோகபூமிம் தயா ஸமம் ।
கத்வோச்சஸ்தானகே ஸ்தித்வா தாம் விஸர்ஜயிதுःபுரம் ॥

कन्याऽऽगमनमाकर्ण्य राज्ञा प्रतिग्रहं पुरे ।
ध्वजमालाकुलं तेन कारितं तुष्टचेतसा ॥ ५४

கன்யாऽऽகமனம் ஆகர்ண்ய ராக்ஞா பிரதிக்ரஹம் புரே ।
த்வஜமாலாகுலம் தேன காரிதம் துஷ்டசேதஸா ॥

स्वयमर्धपथं गत्वानेकतूर्यादि निस्वनैः ।
तमानीय महाहर्म्ये तेन कन्या निवेशिता ॥ ५५

ஸ்வயம் அர்தபதம் கத்வாநேகதூர்யாதி நிஸ்வனை: ।
தமாநிய மகாஹர்ம்யே தேன கன்யா நிவேசிதா ॥

शुभग्रहे सुनक्षत्रे सुमुहूर्तेऽग्निसाक्षिकम् ।
परिणीय सुखेनासौ तस्थौ श्रीमगधाधिपः ॥ ५६

சுபக்ரஹே சுநக்ஷத்ரே சுமுகூர்த்தேऽக்னிஸாக்ஷிகம் ।
பரிணீய சுகேனாஸௌ தஸ்த்தௌ ஸ்ரீமகதாதிப: ॥

तद्देव्योष्टसहस्रं च सेवन्ते प्रतिवासरम् ।
राज्ञीं विशालनेत्राख्यां मुक्त्वैकां श्रीमतीसुताम् ॥ ५७

தத்தேவ்யோஷ்டஸஹஸ்ரம் ச ஸேவந்தே பிரதிவாஸரம் ।
ராக்ஞீம் விசால நேத்ராக்யாம் முக்த்வைகாம்
ஸ்ரீமதீசுதாம் ॥

जगाद नृपमानम्य समेत्य वनपालकः ।
अग्रतः श्रीवसन्तोऽद्य वनं कामिजनप्रियः ॥ ५८

ஜகாத ந்ருபமானம்ய ஸமேத்ய வனபாலக: ।
அக்ரத: ஶ்ரீவஸந்தோத்ய வனம் காமிஜனப்ரிய: ॥

श्रुत्वा तेनोदितं राजा निजान्तजनसंयुत: ।
अगात् क्षिप्रं वनक्रीडां क्रीडितुं निजलीलया ॥ ५९

ச்ருத்வா தேனோதிதம் ராஜா நிஜாந்தஜனஸம்யுத: ।
அகாத் க்ஷிப்ரம் வனக்ரீடாம் க்ரீடிதும் நிஜலீலயா ॥

अनुलभ्रा महीपस्य राज्ञी तस्याग्रवल्लभा ।
आरुह्य हस्तिनीं भद्रां व्रजन्त्यात्मजनावृता ॥ ६०

அந்ருலக்னா மஹிபஸ்ய ராக்ஞீ தஸ்யாக்ரவல்லபா ।
ஆருஹ்ய ஹஸ்திநீம் பத்ராம் வ்ரஜந்த்யாத்மஜநாவ்ருதா ॥

सुवर्णशिबिकारूढा शङ्खकाहलनिस्वनै: ।
सुता श्रीवर्मभूपस्य सापि याति नृपाज्ञया ॥ ६१

சுவர்ணசிபிகாரூடா சங்ககாகள நிஸ்வனை: ।
சுதா ஶ்ரீவர்மபூபஸ்ய ஸாபி யாதி ந்ருபாக்ஞயா ॥

शङ्खध्वनिं समाकर्ण्य निजान्तजननायिका ।
शिबिकां दूरतो दृष्ट्वा केयमेतीति साऽब्रवीत् ॥ ६२

சங்கத்வனிம் ஸமாகர்ண்ய நிஜாந்த ஜனநாயிகா ।
சிபிகாம் தூரதோ த்ருஷ்ட்வா கேயமேதீதிஸாऽப்ரவீத் ॥

अन्यया भाषितं देवी भूपस्य प्राणवल्लभा ।
एति पृथ्वी महादेवी भवन्त्या: भगिनीति च ॥ ६३

அன்யயா பாஷிதம் தேவி பூபஸ்ய ப்ராணவல்லபா ।
ஏதி ப்ருத்விமகாதேவி பவன்த்யா: பகிநிதி ச ॥

कदाचिन्नमया दृष्टं रूपमस्या: सुयौवनम् ।
पश्याम्यहं वनव्याजादिति सञ्चिन्त्य सा सस्थिता ॥ ६४

கதாசித் ந மயா த்ருஷ்டம் ருபமஸ்யா: ஸுயௌவனம் ।
பச்யாம்யஹம் வனவ்யாஜாத் இதி ஸஞ்சிந்த்ய ஸா
ஸ்திதா ॥

पुरो विलोक्य वक्तीति पृथ्वी देव्यभिधानिका ।
केयं वर्त्म निरुध्यास्ते चटित्वा भद्रहस्तिनीम् ॥ ६५

புரா விலோக்ய வக்தீதி ப்ருத்வீ தேவ்யபிதானிகா ।
கேயம் வர்த்ம நிருத்யாஸ்தே சடித்வா பத்ர ஹஸ்திநீம் ॥

कयाचिद्योषया प्रोक्तं राज्ञी राजाग्रवल्लभा ।
युष्मदागमनं दृष्ट्वा मन्ये सा तत्र संस्थिताम् ॥ ६६

கயாசித் யோஷயா ப்ரோக்தம் ராக்ஞீ ராஜாக்ரவல்லபா ।
யுஷ்மதாகமனம் த்ருஷ்ட்வா மன்யே ஸா தத்ர
ஸம்ஸ்திதாம் ॥

आकर्ण्य तद्वचो देव्या तत्रैवास्थाय चिन्तितम् ।
प्रणामं कारितुं स्वस्या: सा मां इच्छति साम्प्रतम् ॥ ६७

ஆகர்ண்ய தத்வசோ தேவ்யா தத்ரைவாஸ்தாய சிந்திதம் ।
பிரணாமம் காரிதும் ஸ்வஸ்யா: ஸா மாம் இச்சதி
ஸாம்ப்ரதம் ॥

राज्ञी विशालनेत्रापि ज्ञात्वा संस्थितिकारणम् ।
कोपेनैवं ब्रवीति स्म जनानां पुरतस्तदा ॥ ६८

ராக்ஞீ விசாலநேத்ராபி ஞாத்வா ஸம்ஸ்திதி காரணம் ।
கோபேனைவம் ப்ரவிதிஸ்ம ஜனானாம் புரத: ததா ॥

प्रणामं मे न कुर्वन्त्या जायतेऽस्याः सुतो यदि ।
तदा जानाम्यहं सर्वमित्युक्त्वा सा गता वनम् ॥ ६९

பிரணாமம் மே ந குர்வந்த்யா ஜாயதேऽஸ்யா:
ஸுதோ யதி ।
ததா ஜானாம்யஹம் ஸர்வம் இத்யுக்த்வா ஸா கதா வனம் ॥

सपत्नीजनयत्येव रोषं चित्रगतापि सा ।
सपत्नीं जनयेत् किन्न पश्यन्ती स्वेन चक्षुषा ॥ ७०

ஸபத்னி ஜனயத்யேவ ரோஷம் சித்ரகதாபி ஸா ।
ஸபத்னீம் ஜனயேத் கின்ன பச்யந்தி ஸ்வேன சக்ஷுஷா ॥

इत्याध्यायागमद्राज्ञी व्याघुट्य जिनमन्दिरम् ।
सम्पूज्य जिनमानम्य मुनिश्च पिहितास्रवम् ॥ ७१

இத்யாத்யாயாகமத்ராக்ஞீ வ்யாகுட்ய ஜினமந்திரம் ।
ஸம்பூஜ்ய ஜினமானம்ய முனிம் ச பிஹிதாஸ்ருவம் ॥

जरामरणसंसारछेदनं पापनाशनम् ।
धर्मं शर्मकरं सर्वं तं अपृच्छन्मुनीश्वरम् ॥ ७२

ஜராமரணஸம்ஸார சேதனம் பாபநாசனம் ।
தர்மம் சர்மகரம் ஸர்வம் தம் அப்ருச்சன்முநீச்வரம் ॥

स प्राहैवं द्विधा धर्मो यतिगार्हस्थ्यभेदतः ।
आद्यो दशविधो धर्मक्षमाद्यैरुत्तमादिभिः ॥ ७३

ஸ ப்ராஹைவம் த்விதா தர்மோ யதி கார்ஹஸ்த்யபேதத: ।
ஆத்யோ தசவிதோ தர்மக்ஷமாத்யைருத்தமாதிபி: ॥

दानं पूजा च शीलं च प्रोषधः च चतुर्विधम् ।
तच्चान्नाभयभैषज्यशास्त्रदान प्रभेदतः ॥ ७४

தானம் பூஜா ச சிலம் ச ப்ரோஷத: ச சதுர்விதம் ।
தச்சான்னாபய பைஷஜ்யசாஸ்த்ரதான ப்ரபேதத: ॥

पात्रापात्रविभेदेन तद्विधा परिकीर्त्यते ।
पात्रं त्रिविधमुत्कृष्टं मध्यमं च जघन्यकम् ॥ ७५

பாத்ராபாத்ரவிபேதேன தத்விதா பரிகீர்த்யதே ।
பாத்ரம் த்ரிவிதமுத்க்ருஷ்டம் மத்யமம் ச ஜகன்யகம் ॥

स्वाध्यायध्यानसम्पन्नो यो मूलगुणपालकः ।
क्रोधमानादिभिस्त्यक्तस्सपात्रं स्यादिहोत्तमम् ॥ ७६

ஸ்வாத்யாய த்யான ஸம்பன்னோ யோ மூலகுணபாலக: ।
க்ரோதமானாதிபிஸ்த்யக்த: ஸபாத்ரம் ஸ்யாதிஹோத்தமம் ॥

सन्तुष्टो यः स्वदारेषु पञ्चाणुव्रतपालकः ।
सम्यङ्दृष्टिः गुरौ भक्तः सपात्रं मध्यमं भवेत् ॥ ७७

ஸந்துஷ்டோ ய: ஸ்வதாரேஷு பஞ்சாணுவ்ரதபாலக: ।
ஸம்யங்த்ருஷ்டி: குரௌபக்த: ஸபாத்ரம் மத்யமம் பவேத் ॥

व्रतहीनस्तुसम्यक्त्वो जिनधर्मे महारुचिः ॥
स जघन्यं भवेत्पात्रं मुनीन्द्रैः परिकीर्तितः ॥ ७८

வ்ரதஹீன: ஸுஸம்யக்த்வோ ஜினதர்மே மகாருசி: ।
ஸ ஜகன்யம் பவேத்பாத்ரம் முநீந்த்ரை: பரிகீர்த்தித: ॥

सम्यक्त्वेन व्रतेनोनः गुरौ देवौ च निन्दकः ।
मिथ्यादृष्टिरपात्रोऽसौ गण्यते तत्वदर्शिभिः ॥ ७९

ஸம்யக்த்வேன விரதேனோன: குரௌ தேவௌ ச நிந்தக: ।
மித்யாத்ருஷ்டி ரபாத்ரோஸௌ கன்யதே தத்வதர்சிபி: ॥

निष्फलं जायते यद्वद्बीजमूषरभूमिगम् ।
तद्वदन्नमपात्राय दीयमानं महीतले ॥ ८०

நிஷ்பலம் ஜாயதே யத்வத் பீஜமூஷரபிஜகம் ।
தத்வதன்னம் அபாத்ராய தியமானம் மஹீதலே ॥

एकवापिजलं यद्वद्याति निम्बेक्षुमूलयोः ।
अपात्रपात्रयोरन्नं तद्वत्तिक्तमधूरताम् ॥ ८१

ஏகவாபிஜலம் யத்வத்யாதி நிம்பேக்ஷு மூலயோ: ।
அபாத்ரபாத்ரயோரன்னம் தத்வத்திக்தமதூரதாம் ॥

न नश्यति घृतं दुग्धं शुद्धपात्रे निवेशितम् ।
तदामपात्रविन्यस्तं स्वं पात्रं नयति क्षयम् ॥ ८२

ந நச்யதி க்ருதம் துக்தம் சுத்தபாத்ரே நிவேசிதம் ।
ததாமபாத்ர வின்யஸ்தம் ஸ்வம் பாத்ரம் நயதி க்ஷயம் ॥

एककूपजलं पीतं धेन्वा भीषणभोगिना ।
धेन्वाऽमृतं भवेत्पीतं फणिपीतं विषं परम् ॥ ८३

ஏக கூபஜலம் பீதம் தேன்வா பீஷண போகினா ।
தேன்வாம்ருதம் பவேத்பீதம் பணிபீதம் விஷம் பரம் ॥

वटबीजं यथा तुच्छं सुक्षेत्रे सन्निवेशितम् ।
बहुविस्तीर्णतां याति पात्रदत्तं तथाशनम् ॥ ८४

வடபீஜம் யதா துச்சம் சுக்ஷேத்ரே ஸந்நிவேசிதம் ।
பகுவிஸ்தீர்ணதாம் யாதி பாத்ரதத்தம் ததாசனம் ॥

विधिना नवभेदेन सप्तधा गुणभाजिना ।
दात्रा पात्राय दातव्यं दानमाहारमुत्तमम् ॥ ८५

விதினா நவபேதேன ஸப்ததா குணபாஜினா ।
தாத்ரா பாத்ராய தாதவ்யம் தானமாகாரமுத்தமம் ॥

प्रतिग्रहोच्च संस्थानपादप्रक्षालनार्चनैः ।
सत्प्रणामं त्रियोगान्नशुचिभिर्नवधा विधिः ॥ ८६

பிரதிக்ரஹோச்சஸம்ஸ்தானபாதப்ரக்ஷாளனார்ச்சனை: ।
ஸத்ப்ரணாமம் த்ரியோகான்னசுசிபிர் நவதா விதி:* ॥

श्रद्धा भक्तिरलोभत्वं दया शक्तिःक्षमा परा ।
विज्ञानञ्चेति सप्तैते गुणाः दातुः प्रकीर्तिताः ॥ ८७

சிரத்தா பக்தி: அலோபத்வம் தயாசக்தி: க்ஷமா பரா ।
விக்ஞானம் சேதி ஸப்தைதே குணா: தாது: பிரகீர்த்திதா: ॥

---

* எதிர்கொளல் இடம் நனிகாட்டல் கால்கழீஇ
அதிர்பட அருச்சனை அடியின் வீழ்தலால்
மதுரநன்மொழியோடு மனம்மெய் தூயராய்
உதிர்க நம்வினையென உண்டி ஏந்தினார்.

— சீவகசிந்தாமணி - 2831 - 2842,
சமணம் P. No. 31.

चित्तरोगो भवेद्यस्य पात्रं लब्धं मयाधुना ।
पुण्यवानहमेवेति स श्रद्धावानिहोच्यते ॥ ८८

சித்தரோகோ பவேத்யஸ்ய பாத்ரம் லப்தம் மயாதுனா ।
புண்யவானஹமேவேதி ஸ சிரத்தாவானிகோச்யதே ॥

आभुक्तेर्वरपात्रस्य सन्निधौ व्यवतिष्ठते ।
तदङ्घ्रि सेवनं कुर्वन् सा भक्तिः परिकीर्तिता ॥ ८९

ஆபுக்தேர்வரபாத்ரஸ்ய ஸந்நிதௌ வ்யவதிஷ்டதே ।
ததங்க்ரிஸேவநம் குர்வன் ஸா பக்தி: பரிகீர்த்திதா ॥

अमुष्मादस्ति मे कार्यमस्मै दानं ददाम्यहम् ।
ईदृङ्मनो न यस्यास्ति स दाता नैवलोभवान् ॥ ९०

அமுஷ்மாதஸ்தி மே கார்யம் அஸ்மை தானம்
ததாம்யஹம் ।
ஈத்ருங்மனோ ந யஸ்யாஸ்தி ஸ தாதா நைவ லோபவான் ॥

कार्यं प्रति प्रयात्येति कीटादीनवलोकयन् ।
गृहमध्ये प्रयत्नेन स दाता स्याद्यथापरः ॥ ९१

கார்யம் ப்ரதிப்ரயாத்யேதி கீடாதீன் அவலோகயன் ।
க்ருஹமத்யே ப்ரயத்னேன ஸ தாதா ஸ்யாத்தயாபர: ॥

सर्वमाहारमश्नाति ग्राहको बहुभोजकः ।
इत्येतं नास्ति यच्चित्ते सा शक्तिः परिकथ्यते ॥ ९२

ஸர்வமாகாரமச்னாதி க்ராஹகோ பகுபோஜக: ।
இத்யேதம் நாஸ்தி யச்சித்தே ஸா சக்தி: பரிகத்யதே ॥

पुत्रदारादिभिर्दोपे कृतेऽपि न च कुप्यति ।
यः पुनर्दानकालेऽसौ क्षमावानिति भण्यते ॥ ९३

புத்ர தாராதிபிர்தோ்ஷே க்ருதேऽபி ந ச குப்யதி ।
ய: புனர்தானகாலேऽஸௌ க்ஷமாவாநிதி பண்யதே ॥

पात्रापात्रे समायाते गुणदोषविशेषवित् ।
ज्ञानवान् स भवेद्दाता गुणैरेभिस्समन्वितः ॥ ९४

பாத்ராபாத்ரே ஸமாயாதே குணதோஷவிசேஷவித் ।
ஞானவான் ஸ பவேத்தாதா குணைரேபிஸ்ஸமன்வித: ॥

सौधर्मेशानमाहेन्द्रब्रह्मब्रह्मोत्तरादिषु ।
कल्पेषु तेषु जायन्ते मानवाः पात्रदानिनः ॥ ९५

ஸௌதர்மேசானமாஹேந்த்ர ப்ரஹ்ம-
ப்ரஹ்மோத்தராதிஷு ।
கல்பேஷு தேஷு ஜாயந்தே மானவா: பாத்ரதானின: ॥

सार्धमप्सरकन्याभिः क्रीडन्ति सततं सुराः ।
सुखेनामृत्युपर्यन्तं रोगशोकविवर्जिताः ॥ ९६

ஸார்தமப்ஸரகன்யாபி: க்ரீடந்தி ஸததம் ஸுரா: ।
சுகேனாம்ருத்யுபர்யந்தம் ரோகசோகவிவர்ஜிதா: ॥

सत्पात्राय प्रदत्वान्नं स्वशक्त्या भक्तिपूर्वकम् ।
कुदृष्टिमानवाः केचिज्जायन्ते भोगभूमिजाः ॥ ९७

ஸத்பாத்ராய ப்ரதத்வான்னம் ஸ்வசக்த்யா பக்திபூர்வகம் ।
குருத்த்ருஷ்டி மானவா: கேசித் ஜாயந்தே போகபூமிஜா: ॥

अपात्रदानिनः केचिन्मृत्वा षण्णवतिष्वपि ।
अन्तर्द्वीपेषु जायन्ते लाङ्गूलैकाङ्घ्रिमानवाः ॥ ९८

ஆபாத்ரதானின: கேசித் ம்ருத்வா ஷண்ணவதிஷ்வபி ।
அந்தர்த்விபேஷு ஜாயந்தே லாங்கூலைகாங்க்ரிமாநவா: ॥

हिरण्यभूमिगोकन्यादानानीह विचक्षणैः ।
न देयानि यतस्तानि दुःखहेतूनि जन्मिनाम् ॥ ९९

ஹிரண்யபூமிகோகன்யா தானானிஹ விசக்ஷணை: ।
ந தேயானி யதஸ்தானி துக்கஹேதூனி ஜன்மினாம் ॥

हिरण्यात्पात्रे चिन्तास्यादागमनागमनादिषु ।
तन्निमित्तं भवेन्मृत्युस्तस्मात्तन्नैव दीयते ॥ १००

ஹிரண்யாத் பாத்ரே சிந்தாஸ்யாத் கமனாகமனாதிஷு ।
தன்னிமித்தம் பவேன்மிருத்யு: தஸ்மாத்தன்னைவ தீயதே ॥

वधेज्जीवान्कृषन्नुर्वीं गर्भिणीमिव संस्थिताम् ।
तस्मान्न युज्यते विद्भिर्भूमिदानं कदाचन ॥ १०१

வதேஜ்ஜீவான் கிருஷன் உர்வீம் கர்பிணீமிவ ஸம்ஸ்திதாம் ।
தஸ்மாத் நயுஜ்யதே வித்பி: பூமிதானம் கதாசன ॥

बन्धनात्ताडनान्नित्यं दुःखं गोर्जायते यतः ।
तस्मान्न युज्यते दातुं गोदानं भव्यदेहिभिः : ॥ १०२

பந்தனாத் தாடனாத் நித்யம் துக்கம் கோ: ஜாயதே யத: ।
தஸ்மாத் ந யுஜ்யதே தாதும் கோதானம் பவ்யதேஹிபி: ॥

कन्यायां जायते रागो रागात्कर्मनिबन्धनम् ।
कर्मणानन्तसंसारी तस्मात्तद्दानवर्जनम् ॥ १०३

கன்யாயாம் ஜாயதே ராக: ராகாத் கர்மநிபந்தனம் ।
கர்மணானந்த ஸம்சாரீ தஸ்மாத் தத்தானவர்ஜனம் ॥

लब्ध्वा हिरण्यदानादींस्तृप्तिर्नैवास्ति देहिनाम् ।
अग्नेर्यथेन्धनैर्नास्ति नदीभिश्च सरित्पतेः ॥ १०४

லப்த்வா ஹிரண்யதானாதீம்ஸ்த்ருப்தி: நைவாஸ்தி-
தேஹினாம் ।
அக்னேர்யதேந்தனைர் நாஸ்தி நதீபிச்ச ஸரித்பதே: ॥

कण्ठोष्ठमानभुक्तस्य दिव्यान्ते समुपस्थिते ।
न काङ्क्षा जायते तस्मिन् तस्य किञ्चिन्मनागपि ॥ १०५

கண்டோஷ்ட்டமான புக்தஸ்ய திவ்யாந்தே ஸமுபஸ்திதே ।
ந காங்க்ஷா ஜாயதே தஸ்மின் தஸ்ய கிஞ்சின் மனாகபி ॥

अन्नदानात्परं नास्ति दानमन्यन्महीतले ।
प्राणिनां देहसन्तापनाशनात्प्राणधारणात् ॥ १०६

அன்னதானாத்பரம்நாஸ்தி தானமன்யன்மகீதலே ।
ப்ராணினாம் தேஹஸந்தாபநாசனாத் ப்ராணதாரணாத் ॥

दानमिच्छति चेद्दातुं दद्यादभयपूर्वकम् ।
दानं सर्वजनानन्दं संसारछेदनक्षमम् ॥ १०७

தானமிச்சதி சேத்தாதும் தத்யாதபய பூர்வகம் ।
தானம் ஸர்வஜனாநந்தம் ஸம்ஸாரசேதனக்ஷமம் ॥

देहिनां मृतिभीरूणां प्राणान् यो भेवि रक्षति ।
स निर्भयो भवेद्यस्मात्कुगतिञ्च न पश्यति ॥ १०८

தேஹினாம் ம்ருதிபீரூணாம் ப்ராணான் யோ புவி ரக்ஷதி ।
ஸநிர்பயோ பவேத் யஸ்மாத் குகதிம்ச ந பச்யதி ॥

रोगेणाङ्गविनाशस्यादङ्गनाशे कुतस्तपः ॥
तपोऽभावेऽपवर्गस्य सौख्यं दूरतरं भवेत् ॥ १०९

ரோகேணாங்கவிநாசஸ்யாத் அங்கநாசே குதஸ்தப: ।
தபோऽபாவேऽபவர்கஸ்ய ஸௌக்யம் தூரதரம் பவேத் ॥

तस्मात्तद्ग्रस्तपात्रेभ्यो भैषज्यं दीयते सदा ।
स्वयं भवति नीरोगो रूपवानन्यजन्मनि ॥ ११०

தஸ்மாத் தத்க்ரஸ்தபாத்ரேப்யோ பைஷஜ்யம் தியதே ஸதா ।
ஸ்வயம் பவதி நீரோகோ ரூபவானன்யஜன்மனி ॥

साधुभ्यो दीयते शास्त्रं लेखयित्वा स्वशक्तितः ।
व्याख्यायतेऽथवा तेषां शास्त्रदानं तदुच्यते ॥ १११

ஸாதுப்யோ தியதே சாஸ்த்ரம் லேகயித்வா ஸ்வசக்தித: ।
வ்யாக்யாயதேऽதவா தேஷாம் சாஸ்த்ரதானம் தடுச்யதே ॥

बिभर्ति सकलं शास्त्र शास्त्रदानफलात्स्वयम् ।
कृत्वाष्टकर्म[1]निर्मूलं लभते शाश्वतं पदम् ॥ ११२

---

1 सत्कर्मपुष्कलाः पुण्यं पापं तस्य विपर्ययः ।
आस्रवः कर्मणां बन्धो निर्जरस्तद्वियोजनम् ॥
अष्टकर्मक्षयान्मोक्षः ... ॥ शब्दकल्पद्रुमे V. II. P No. 546

பிபர்த்தி ஸகலம் சாஸ்த்ரம் சாஸ்த்ரதானபலாத்ஸ்வயம் ।
க்ருத்வாஷ்டகர்ம்நிர்மூலம் லபதே சாச்வதம் பதம் ॥

कारयित्वाजिनेन्द्राणां सद्बिम्बं स्नापयन्ति ये ।
चोचेक्ष्वाम्ररसैर्नित्यं आज्यदुग्धादिभिस्तथा ॥ ११३

காரயித்வா ஜினேந்த்ராணாம் ஸத்பிம்பம் ஸ்நாபயந்தி யே ।
சோசேக்ஷ்வாம்ரரஸைர் நித்யம் ஆஜ்யதுக்காதிபிஸ்ததா ॥

पूजयन्ति च ये देवं नित्यमष्टविधार्चनैः[2] ।
पूजां देवनिकायस्य लभन्ते तेऽन्यजन्मनि ॥ ११४

பூஜயந்தி ச யே தேவம் நித்யம் அஷ்டவிதார்ச்சனை: ।
பூஜாம் தேவநிகாயஸ்ய லபந்தே தே஽ன்யஜன்மனி ॥

शीलं सुगतिसन्मार्गं शीलं दुर्गतिनाशनम् ।
शीलं कीर्तिगुणस्थानं शीलमङ्गस्य भूषणम् ॥ ११५

சீலம் சுகதிஸன்மார்கம் சீலம் துர்கதிநாசனம் ।
சீலம் கீர்த்திகுணஸ்த்தானம் சீலமங்கஸ்ய பூஷணம் ॥

शीलेन प्राप्यते पूजा शीलेन गुणवान्नरः ।
शीलमित्युच्यते सद्भिर्यत्र स्वव्रतरक्षणम् ॥ ११६

சீலேன ப்ராப்யதே பூஜா சீலேன குணவான் நர: ।
சீலம் இத்யுச்யதே ஸத்பி: யத்ர ஸ்வவ்ரத ரக்ஷணம் ॥

देशव्रतेन पुण्यार्थं पञ्चम्यादिषु पर्वसु ।
उपवासः सदा कृत्यस्त्रिशुद्धया मुनिमार्गतः ॥ ११७

---

1 नालिकेरफलम् । 2 स्नानापुष्पगन्धधूपदीपपाद्यार्घ्याचमनानि ।

தேசவ்ரதேன புண்யார்த்தம் பஞ்சம்யாதிஷு பர்வஸு ।
உபவாஸ: ஸதா க்ருத்ய: த்ரிசுத்யா முனிமார்கத: ॥

नश्यन्त्यशुभकर्माणि सञ्चितानि पुरात्मना ।
माहात्म्येनोपवासस्य लभते सोऽक्षयं पदम् ॥ ११८

நச்யந்த்யசுபகர்மாணி ஸஞ்சிதானி புராத்மனா ।
மாஹாத்ம்யேநோபவாஸஸ்ய லபதே ஸோऽக்ஷயம் பதம் ॥

धर्मं श्री पिहितास्रवेन गदितं श्रुत्वानुरागान्विता ।
दीक्षां प्रार्थयति स्म तं मुनिपतिं नत्वा पुनर्भक्तितः ।
तेनोक्तं तनयो भविष्यति तव त्वत्स्वामिना सत्तप-
स्सन्तुष्टयात्मगृहं समेत्य पृथ्वी देवी सुखेनास्थिता ॥ ११९

தர்மம் ஸ்ரீபிஹிதாஸ்ருவேண கதிதம்-
ச்ருத்வானுராகான்விதா
தீக்ஷாம் ப்ரார்த்தயதி ஸ்ம தம் முனிபதிம்-
நத்வா புனர்பக்தித: ।
தேனோக்தம் தனயோ பவிஷ்யதி தவ
தவத்ஸ்வாமினா ஸத்தப:
ஸந்துஷ்ட்யாத்மக்ருஹம் ஸமேத்ய ப்ருத்வீ-
தேவீ சுகேனாஸ்த்திதா ॥

इत्युभयभाषाकविचक्रवर्ति श्रीमल्लिषेणसूरि विरचितायां
नागकुमारपञ्चमी कथायां प्रथमः सर्गः ॥

இத்யுபயபாஷா கவிசக்ரவர்த்தி ஸ்ரீமல்லிஷேணசூரி
விரசிதாயாம் நாககுமாரபஞ்சமீ கதாயாம் ப்ரதம: ஸர்க: ॥

॥ द्वितीयः सर्गः ॥ இரண்டாம் ஸர்க:

विधाय तद्वनक्रीडां पृथ्वी देवीं विना नृपः ।
तूर्णं तद्गृहमागत्य पृष्टवांस्तदनागमम् ॥ १

விதாய தத்வனக்ரீடாம் பிருத்விதேவிம் வினா ந்ருப: ।
தூர்ணம் தத்க்ருஹ்மாகத்ய பிருஷ்டவான் ததனாகமம் ॥

यानं सहस्रकूटस्य तत्र सन्मुनिदर्शनम् ।
तेनोद्धिष्टं वचस्सर्वं तथा राज्ञो निवेदितम् ॥ २

யாநம் ஸஹஸ்ரகூடஸ்ய தத்ர ஸன்முனிதர்சனம் ।
தேனோத்திஷ்டம் வசஸ்ஸர்வம் தயா ராக்ஞோ
நிவேதிதம் ॥

एतस्मिन्वासरे रात्रौ विशन्तं वृषभं गृहे ।
सा राज्ञी स्वप्नमद्राक्षीदुदयन्तं दिवाकरम् ॥ ३

ஏதஸ்மின் வாஸரே ராத்ரௌ விசந்தம் விருஷப: க்ருஹே ।
ஸா ராக்ஞீ ஸ்வப்னமத்ராக்ஷீதுதயந்தம் திவாகரம் ॥

तथा भूपस्य तत्प्रोक्तं तेनोक्तं सुन्दरं प्रिये ।
यावो वसतिकामावां पृच्छावस्तत्फलं मुनिम् ॥ ४

தயா பூபஸ்ய தத்ப்ரோக்தம் தேனோக்தம்
சுந்தரம் ப்ரியே ।
யாவோ வஸதிகாமாவாம் ப்ருச்சாவ: தத்பலம் முனிம் ॥

एवमुक्त्वा समागम्य जिनं नत्वा तथा मुनिम् ।
तदुक्तं भूभुजा सर्वं यद्दृष्टं प्रियया निशि ॥ ५

ஏவமுக்த்வா ஸமாகத்ய ஜினம் நத்வா ததா முனிம் ।
ததுக்தம் பூபுஜா ஸர்வம் யத்த்ருஷ்டம் பிரியயா நிசி ॥

तेनाख्यातं भवेत्पुत्रो मुख्यो वृषभदर्शनात् ।
सभवेत्केवलज्ञानी रवेर्दर्शनतो ध्रुवम् ॥ ६

தேனாக்யாதம் பவேத்புத்ர: முக்யோ விருஷபதர்சனாத் ।
ஸ பவேத் கேவலஞானி ரவேர்தர்சனதோ த்ருவம் ॥

भवेदीदृग्विधः पुत्रो साभिज्ञानेन केनचित् ।
ज्ञायतेऽस्माभिरित्येवं प्रावदन्मगधाधिपः ॥ ७

பவேத் ஈத்ருக்வித: புத்ரோ ஸாபிக்ஞானேன கேனசித் ।
ஞாயதேऽஸ்மாபி: இத்யேவம் பிராவதன் மகதாதிப: ॥

साधुरेवं ब्रवीति स्म त्वन्नन्दनवने नृप: ।
पूजितोऽस्ति सदा देवैः सिद्धकूटजिनालयः ॥ ८

ஸாதுரேவம் ப்ரவீதி ஸ்ம த்வம் நந்தனவனே ந்ருப: ।
பூஜிதோऽஸ்தி ததா தேவை: ஸித்தகூட ஜிநாலய: ॥

उद्घाटितुं न केनापि तत्कवाटो हि शक्यते ।
तं समुद्घाटयत्येव त्वत्सुतक्रमकुञ्चिकाम् ॥ ९

உத்காடிதும் ந கேநாபி தத்கவாடோ ஹி சக்யதே ।
தம் ஸமுத்காடயத்யேவ த்வத்ஸுதக்ரமகுஞ்சிகாம் ॥

नागवाप्यस्ति तत्रैव सन्निधौ जिनसद्मनः ।
तस्यां पतति नागास्तं धरन्ति शिरसात्मना ॥ १०

நாகவாப்யஸ்தி தத்ரைவ ஸந்நிதௌ ஜினஸத்மன: ।
தஸ்யாம் பததி நாகாஸ்தம் தரந்தி சிரஸாத்மனா ॥

बध्नाति मत्तमातङ्गं नीलगिर्यभिधानकम् ।
वशङ्करोत्यकृच्छ्रेण दुष्टाश्वन्नाम वाजिनम् ॥ ११

பத்னாதி மத்தமாதங்கம் நீலகிர்யபிதானகம் ।
வசங்கரோத்யக்ருச்ரேண துஷ்டாச்வம் நாமவாஜிநம் ॥

साभिज्ञानैरिमैरग्रे सत्यं स्वप्नफलं भवेत् ।
इत्याकर्ण्य तमानम्य प्राविशन्निजमन्दिरम् ॥ १२

ஸாபிக்ஞானைரிமைரக்ரே ஸத்யம் ஸ்வப்னபலம் பவேத் ।
இத்யாகர்ண்ய தமாநம்ய ப்ராவிசன் நிஜமந்திரம் ॥

ततस्सुखेन तिष्ठन्त्यास्सञ्जाताःकतिभिर्दिनैः ।
गर्भश्रीवर्मणः पुत्र्यास्तन्वङ्ग्या हरिणीदृशः ॥ १३

ததஸ்ஸுகேன திஷ்டந்த்யா: ஸஞ்ஜாத: கதிபிர் தினை: ।
கர்பஸ்ரீவர்மண: புத்ர்யா: தன்வங்க்யா ஹரிணீத்ருச: ॥

मृत्स्नाभिलाषणं तस्याः पुत्रं पृथ्वीशभाजनम् ।
मिथ्यात्वभावमाचष्टे तन्निष्ठीवनलक्षणम् ॥ १४

ம்ருத்ஸ்நாபிலாஷணம் தஸ்யா: புத்ரம் ப்ருத்வீசபாஜனம் ।
மித்யாத்வபாவமாசஷ்டே தந்நிஷ்டீவனலக்ஷணம் ॥

जन्ममृत्युजराभावं त्रिवलीभङ्ग उच्यते ।
ततोऽभूत्तनयस्तस्याः शुभनक्षत्रवासरे ॥ १५

ஜன்மம்ருத்யுஜராபாவம் த்ரிவலீபங்க உச்யதே ।
ததோऽபூத்தனயஸ்தஸ்யா: சுபநக்ஷத்ரவாஸரே ॥

देशे पुरे च भूपेन कारितो बृहदुत्सवः ।
दीनानाथजनास्सर्वे प्रीणितास्स्वर्णदानतः ॥ १६

தேசே புரே ச பூபேன காரிதோ ப்ருஹதுத்ஸவ: ।
தீனாநாத ஜனாஸ்ஸர்வே ப்ரீணிதா:ஸ்வர்ண தானத: ॥

प्रतापन्धर इत्याख्यया दत्ता तस्मै महीभुजा ।
वर्धते प्रत्यहं बालस्सितपक्षस्य चन्द्रवत् ॥ १७

பிரதாபந்தர இத்யாக்யா தத்தா தஸ்மை மஹீபுஜா ।
வர்ததே பிரத்யஹம் பால: ஸிதபக்ஷஸ்ய சந்த்ரவத் ॥

धात्रिका बालमादाय क्रीडितुं जिनमन्दिरे ।
गता बालपदस्पर्शात् कवाटोऽभून्निरर्गलः ॥ १८

தாத்ரிகா பாலமாதாய க்ரீடிதும் ஜினமந்திரே ।
கதா பாலபதஸ்பர்சாத் கவாடோऽபூத் நிரர்கள: ॥

ततो बालं समुत्क्षिप्य प्रविष्टा वसतौ तदा[1] ।
रङ्गन् शनैश्शनैर्बालो नागवापिजलेऽपतत् ॥ १९

ததோபாலம் ஸமுக்ஷிப்ய பிரவிஷ்டா வஸதௌ ததா* ।
ரங்கன் சனைர்சனைர்பாலோ நாகவாபிஜலேऽபதத் ॥

पतन्तं नागवाप्यन्ते बालमुद्धृत्य तत्क्षणात् ।
आदरात्पूजितो नागैस्समारोप्यात्ममस्तके ॥ २०

பதந்தம் நாகவாப்யந்தே பாலமுத்ருத்ய தத்க்ஷணாத் ।
ஆதராத் பூஜிதோ நாகை: ஸமாரோப்யாத்ம மஸ்தகே ॥

---

1 "धात्रिका पृथ्वी च प्रविष्टौ" इति तमिलभाषायाम् । 102-51

* பிறைநுதற்றாதி, தானும் பிள்ளைவிட்டுட் புகுந்தாள்.
— நா. கு. கா. தமிழ். 102/51

दृष्ट्वा सुरार्चितां पूजां बहिर्निर्गत्य धात्रिका ।
बालमप्रेक्षमाणा हि सा जाता बहुदुःखिता ॥ २१

த்ருஷ்ட்வா ஸுரார்ச்சிதாம் பூஜாம் பஹி: நிர்கத்ய தாத்ரிகா ।
பாலமப்ரேக்ஷமாணா ஹி ஸா ஜாதா பஹுதுக்கிதா ॥

वाप्यां पतितमालोक्य तज्जनन्या निवेदितम् ।
श्रुत्वा क्षिप्रं समायाता रुदन्ति नागवापिकाम् ॥ २२

வாப்யாம் பதிதமாலோக்ய தஜ்ஜனன்யா நிவேதிதம் ।
ச்ருத்வா க்ஷிப்ரம் ஸமாயாதா ருதந்தி நாகவாபிகாம் ॥

निरीक्ष्य फणिभिस्सार्धं क्रीडन्तं तन्निजात्मजम् ।
अगाधवापिका मध्ये क्षिप्त्वाऽऽत्मानं सुदुःखिता ॥ २३

நிரீக்ஷ்ய பணிபி: ஸார்தம் க்ரீடந்தம் தந்நிஜாத்மஜம் ।
அகாதவாபிகா மத்யே க்ஷிப்த்வா ஆத்மானம் சுதுக்கிதா ॥

जानुदघ्नजलं तस्याः जातं बालस्य पुण्यतः[1] ।
राजाप्यागतवांस्तत्र श्रुत्वा कोलाहलध्वनिम् ॥ २४

ஜானுதக்னஜலம் தஸ்யா: ஜாதம் பாலஸ்ய புண்யத:* ।
ராஜாப்யாகதவாம்ஸ்தத்ர ச்ருத்வா கோலாஹலத்வனிம் ॥

निर्गत्य नागवापीतो दृष्ट्वात्मीयसुतं मुदा ।
राज्ञासमं समायाता सिद्धकूटन्निरीक्षितुम् ॥ २५

---

1 "जलोपरि स्थिता" इति तमिलभाषायाम् । *102–52*

* கார்த்திகை நீர்மேனிற்ப — நா. கு. கா. தமிழ் - 102/51

நிர்கத்யநாகவாபீதோ த்ருஷ்ட்வாத்மீய சுதம் முதா ।
ராக்ஞாஸமம் ஸமாயாதா சித்தகூடம் நிரீக்ஷிதும் ॥

जिनेन्द्रपूजनं कृत्वा स्तुत्वा स्तुतिशतैर्जिनम् ।
राजा हर्षमगाद्दृष्ट्वा जैनबिम्बं मुहुर्मुहुः ॥ २६

ஜினேந்த்ரபூஜனம் க்ருத்வா ஸ்துத்வா ஸ்துதிசதைர்ஜினம் ।
ராஜா ஹர்ஷமகாத் த்ருஷ்ட்வா ஜைனபிம்பம் முகுர்முகு: ॥

नागैस्संपूजितो यस्मात्समारोप्यात्ममस्तके ।
तस्मान्नागकुमारोऽस्तु एष इत्यवदन्नृपः ॥ २७

நாகைஃஸம்பூஜிதோ யஸ்மாத் ஸமாரோப்யாத்ம மஸ்தகே ।
தஸ்மாத் நாககுமாரோऽஸ்து ஏஷ இத்யவதன் ந்ருப: ॥

ततो राज्ञा समं राजा स हर्म्यं गतवान्मुदा ।
यदुक्तं मुनिना पूर्वं साभिज्ञानमनुस्मरन् ॥ २८

ததோ ராக்ஞா ஸமம் ராஜா ஸஹர்ம்யம் கதவான்முதா ।
யதுக்தம் முனினா பூர்வம் ஸாபிக்ஞானமனுஸ்மரன் ॥

मध्ये पञ्चमवर्षस्य जैनोपाध्याय सन्निधौ ।
जिनमभ्यर्च्य भूपेन पठितुं स समर्पितः ॥ २९

மத்யே பஞ்சமவர்ஷஸ்ய ஜைனோபாத்யாய சன்னிதௌ ।
ஜினமப்யர்ச்ய பூபேன படிதும் ஸ: ஸமர்ப்பித: ॥

अक्षरं गणितं वैद्यं ज्योतिषं लक्ष्यलक्षणम् ।
चित्रकर्मादि शास्त्राणि तेन ज्ञातानि लीलया ॥ ३०

அக்ஷரம் கணிதம் வைத்யம் ஜ்யோதிஷம் லக்ஷ்யலக்ஷணம் ।
சித்ரகர்மாதி சாஸ்த்ராணி தேன ஞாதானி லீலயா ॥

एकदा गणिकागत्य नाम्ना पञ्चसुगन्धिनी ।
व्याजिज्ञपत् सुतावार्तां सभामध्यस्थ भूपतेः ॥ ३१

ஏகதா கணிகாऽகத்ய நாம்னா பஞ்சசுகந்தினீ ।
வ்யாஜிக்ஞபத் ஸுதாவார்த்தாம் ஸபாமத்யஸ்த்த பூபதே: ॥

एका मे किन्नरी नाम्ना पुत्री त्वन्या मनोहरी ।
वीणावाद्यं विजानाति रूपयौवनगर्विता ॥ ३२

ஏகா மே கின்னரீ நாம்னா புத்ரீ த்வன்யா மனோகரீ ।
வீணாவாத்யம் விஜானாதி ரூபயௌவன கர்விதா ॥

यः परीक्ष्यानयोर्वीणावाद्यमग्रे जयं ततः ।
ददाति स भवेत् भर्ता नोचेत् सङ्गृह्यते तपः ॥ ३३

ய: பரீக்ஷ்யானயோர்வீணா வாத்யமக்ரே ஜயம் தத: ।
ததாதி ஸ பவேத் பர்த்தா நோசேத் ஸங்க்ருஹ்யதே தப: ॥

प्रतिज्ञामेवमादाय द्वे सुते परिसंस्थिते ।
कुमारस्योच्यतां देव तयोर्वाद्यं परीक्षितुम् ॥ ३४

பிரதிக்ஞாமேவமாதாய த்வே ஸுதே பரிஸம்ஸ்த்திதே ।
குமாரஸ்யோச்யதாம் தேவ தயோர்வாத்யம் பரீக்ஷிதும் ॥

तेनाज्ञातस्ततस्तेन तयोर्वाद्यं परीक्षितुम् ।
कथितं देवलब्धीयं वीणावाद्येऽतिसुन्दरा ॥ ३५

தேனாக்ஞாதஸ்ததஸ்தேன தயோர்வாத்யம் பரீக்ஷிதும் ।
கதிதம் தேவ லக்வீயம் வீணாவாத்யேऽதி சுந்தரா ॥

राज्ञा पुनरपीत्युक्तं द्वयोस्सादृश्यरूपयोः ।
कथं लघ्वीति विज्ञातं आश्चर्यं मम वर्तते ॥ ३६

ராக்ஞா புனரபித்யுக்தம் த்வயோ: ஸாத்ருச்ய ரூபயோ: ।
கதம் லக்விதி விக்ஞாதம் ஆச்சர்யம் மம வர்த்ததே ॥

उक्तं तेन मया ज्ञातं वीणाया: वादनक्षणे ।
अधो दृष्टिं करोत्येषा वीक्ष्यमाणाग्रजा तथा ॥ ३७

உக்தம் தேன மயா ஞாதம் விணாயா: வாதனக்ஷணே ।
அதோ த்ருஷ்டிம் கரோத்யேஷா வீக்ஷ்யமாணாக்ரஜா
தயா ॥

ततः पञ्चसुगन्धिन्या विज्ञाय सुतयोर्मनः ।
श्रीमन्नागकुमाराय दत्तं कन्याद्वयं मुदा ॥ ३८

தத: பஞ்சசுகந்தின்யா விக்ஞாய சுதயோர்மன: ।
ஸ்ரீமன் நாககுமாராய தத்தம் கன்யாத்வயம் முதா ॥

अथास्थानभूपस्य केनाप्येतन्निवेदितम् ।
मारयन्नागतो हस्ती जनं यमसमाकृतिः ॥ ३९

அதாஸ்த்தானபூபஸ்யகேநாப்யேதந்நிவேதிதம் ।
மாரயன் ஆகதோ ஹஸ்தீ ஜனம் யமஸமாக்ருதி: ॥

वार्तामाकर्ण्य तां राज्ञा प्रेषितः श्रीधरस्सुतः ।
अशक्तस्तं वशीकर्तुं भीत्या व्यावर्त्य नष्टवान् ॥ ४०

வார்த்தாமாகர்ண்ய தாம் ராக்ஞா பிரேஷித:
ஸ்ரீதரஸ்ஸுத: ।
அசக்தஸ்தம் வசீகர்த்தும் பீத்யா வ்யாவர்த்ய நஷ்டவான் ॥

सुतं नागकुमाराख्यं एवमज्ञातवान्नृपः ।
मारयन्तं जनं सर्वं बन्ध त्वं मत्तवारणम् ॥ ४१

சுதம் நாககுமாராக்யம் ஏவமக்ஞாதவான் ந்ருப: ।
மாரயந்தம் ஜனம்ஸர்வம் பந்த த்வம் மத்தவாரணம் ॥

गजबन्धनशास्त्रोक्तविज्ञानाभ्यासशालिना ।
तेन नागकुमारेण स मातङ्गो वशीकृतः ॥ ४२

கஜபந்தனசாஸ்த்ரோக்தவிக்ஞானாப்யாஸசாலினா ।
தேன நாககுமாரேண ஸ மாதங்கோ வசிக்ருத: ॥

तमारुह्य ततो गत्वा नृपं नत्वा व्यजिज्ञपत् ।
गृह्णन्तु देवयोग्योऽयं भवतां भद्रकुञ्जरः ॥ ४३

தமாருஹ்ய ததோ கத்வா ந்ருபம் நத்வா வ்யஜிக்ஞபத் ।
க்ருஹ்ணந்து தேவயோக்யோऽயம் பவதாம் பத்ரகுஞ்ஜர ॥

त्वया वशीकृतो हस्ती त्वं गृहाणेत्यमुं द्विपम् ।
राज्ञा प्रोक्तं तमानम्य तं गृहीत्वागमद्गृहम् ॥ ४४

த்வயா வசிக்ருதோ ஹஸ்தீ த்வம் க்ருஹாணேத்யமும் த்விபம் ।
ராக்ஞ்யா ப்ரோக்தம் தமாநம்ய தம் க்ருஹீத்வாऽகமத்க்ருஹம் ॥

चोरयन्तं तृणं तेन यत्र दुष्टाश्वं रक्षपालकैः ।
दृष्ट्वा तत्कारणं पृष्टं तेन तैरिति कथ्यते ॥ ४५

சோரயந்தம் த்ருணம் யத்ர துஷ்டாச்வம் ரக்ஷபாலகை: ।
த்ருஷ்ட்வா தத்காரணம் ப்ருஷ்டம் தேன தைரிதி கத்யதே ॥

पादेन हन्त्यसौ मर्त्यान्दशत्यासन्नवर्तिनः ।
यन्त्रेणादीयते तस्मै यवसन्तुष्टवाजिने ॥ ४६

பாதேன ஹந்த்யஸௌ மர்த்யான் தசத்யாஸன்ன
வர்த்தின: ।
யந்த்ரேணாதீயதே தஸ்மை யவஸந்துஷ்டவாஜினே ॥

तद्भाषित वचः श्रुत्वा विमुच्य गजबन्धनम् ।
इतस्ततस्समारुह्य तेनाश्वस्स वशीकृतः ॥ ४७

தத்பாஷிதம் வச: ச்ருத்வா விமுச்ய கஜபந்தனம் ।
இதஸ்தத: ஸமாருஹ்ய தேனாச்வ: ஸ வசிக்ருத: ॥

गत्वा व्यजिज्ञपद्भूपं दुष्टाश्वं गृह्यतामिति ।
भूपेनोक्तं मया दत्तं तुभ्यमित्यगृहीत्सुतः ॥ ४८

கத்வா வ்யஜிக்ஞபத் பூபம் துஷ்டாச்வம் க்ருஹ்யதாமிதி ।
பூபேனாக்தம் மயா தத்தம் துப்யம் இத்யக்ரகீத்ஸுத: ॥

अन्यदाश्रु महादेवी ब्रवीतिस्मात्मनन्दनम् ।
क्वं नाम नगरे देशे किं दृष्टाः क्वां च जानते ॥ ४९

அன்யதாச்ரு மகாதேவி ப்ரவீதிஸ்மாத்மநந்தனம் ।
க்வம் நாம நகரே தேசே கிம் த்ருஷ்டா: க்வாம் ச
ஜானதே ॥

ज्ञायते नगरे देशे पृथ्वी देव्यास्सनन्दनः ।
बहुना किमिहोक्तेन कुरु त्वं स्वाङ्गलक्षणम् ॥ ५०

ஞாயதே நகரே தேசே ப்ருத்வீதேவ்யாஸ்ஸநந்தன: ।
பகுனா கிமிஹோக்தேன் குரு த்வம் ஸ்வாங்கலக்ஷணம் ॥

जनन्युदितमाकर्ण्य सहस्रभटसंज्ञिकः ।
धृताः पञ्चशतास्तेन श्रीधरेण तदा क्षणे ॥ ५१

ஜனன்யுதிதமாகர்ண்ய ஸஹஸ்ரபடஸம்ஜ்ஞிக: ।
த்ருதா பஞ்சசதாஸ்தேன ஸ்ரீதரேண ததா க்ஷணே ॥

एकदागादृगृहोद्यानवनस्थां कुब्जवापिकाम् ।
स जलक्रीडनासक्तः कुमारः स्त्रीयुगान्वितः ॥ ५२

ஏகதாகாத் க்ருஹோத்யானவனஸ்தாம் குப்ஜவாபிகாம் ।
ஸ ஜலக்ரீடனாஸக்த: குமார: ஸ்த்ரீயுகான்வித: ॥

लेपनाम्बरभूषादीन्धृत्वा तज्जननीं ततः ।
विशालनेत्रया दृष्ट्वा यान्ति हर्म्यनिविष्टया ॥ ५३

லேபநாம்பரபூஷாதீன் த்ருத்வா தஜ்ஜனனீம் தத: ।
விசாலநேத்ரயா த்ருஷ்டா யாந்தி ஹர்ம்ய நிவிஷ்டயா ॥

त्वत्प्रियां पश्य! भूपाल! गच्छन्तीं जारसन्निधौ ।
इत्येवमुक्तमाकर्ण्य राजा विस्मयतां गतः ॥ ५४

த்வத்ப்ரியாம் பச்ய! பூபால! கச்சந்தீம் ஜாரஸந்நிதௌ ।
இத்யேவமுக்தம் ஆகர்ண்ய ராஜா விச்மயதாம் கத: ॥

निःसृत्य कुब्जवापीतः नमन्तं मातृपादयोः ।
राजा कुमारमालोक्य तर्जतिस्माग्रवल्लभाम् ॥ ५५

நி:ஸ்ருத்ய குப்ஜவாபித: நமந்தம் மாத்ரு பாதயோ: ।
ராஜா குமாரமாலோக்ய தர்ஜதி ஸ்மாக்ரவல்லபாம் ॥

सुतायाम्बरभूषादीन् नत्वा तेन समं गृहम् ।
गत्वा सुखेन सन्तस्थौ सुता श्रीवर्मभूपतेः ॥ ५६

சுதாயாம்பரபூஷாதீன் நத்வா தேன ஸமம் க்ருஹம் ।
கத்வா சுகேன ஸந்தஸ்த்தௌ சுதா ஸ்ரீவர்மபூபதே: ॥

एत्य तत्र प्रियां राजा क्व गतासीति पृष्टवान् ।
कुब्जवापिजलक्रीडां तयोक्तात्मतनूभवः ॥ ५७

ஏத்ய தத்ர ப்ரியாம் ராஜா க்வ கதாஸீதி ப்ருஷ்டவான் ।
குப்ஜவாபிஜலக்ரீடாம் தயோக்தாத்மதனூபவ: ॥

बहिर्गन्तुं गृहादस्मात् कुमारो नैव दीयते ।
क्रीडन्नत्रैव संस्थेया इत्युक्त्वा गतवान्नृपः ॥ ५८

பஹிர்கந்தும் க்ருஹாதஸ்மாத் குமாரோ நைவ தீயதே ।
க்ரீடன்னத்ரைவ ஸம்ஸ்த்தேயா இத்யுக்தவா கதவான்
ந்ருப: ॥

बहिरागत्य तां दृष्ट्वा जननीं दुःखपुरिताम् ।
पृष्टवान्विस्मयं गत्वा कुमारो दुःखकारणम् ॥ ५९

பஹிராகத்ய தாம் த்ருஷ்ட்வா ஜனனீம் துக்கபூரிதாம் ।
ப்ருஷ்டவான் விஸ்மயம் கத்வா குமாரோ துக்ககாரணம் ॥

तयोक्तं पुत्रभूपेन पञ्चरस्तशुकोपमः ।
कृतस्त्वन्ते बहिर्यानं वारितं तेन दुःखिता ॥ ६०

தயோக்தம் புத்ரபூபேன பஞ்சரஸ்த்த சுகோபம: ।
க்ருதஸ்த்வந்தே பஹிர்யானம் வாரிதம் தேன துக்கிதா ॥

श्रीधरोऽग्रसुतस्तस्य राज्यार्हप्राणवल्लभः ।
तमेव प्रकटीकर्तुं ईहते मगधेश्वरः ॥ ६१

ஶ்ரீதரோக்ரஸுதஸ்தஸ்ய ராஜ்யார்ஹ: ப்ராணவல்லப: ।
தமேவ ப்ரகடீகர்த்தும் ஈஹதே மகதேச்வர: ॥

आकर्ण्य तद्गृहात्तूर्णमारुह्योत्तुङ्गवारणम् ।
शङ्खकाहलतूर्यादि निर्घोषैरभ्रमत् पुरे ॥ ६२

ஆகர்ண்ய தத்க்ருஹாத்தூர்ணம்
ஆருஹ்யோத்துங்கவாரணம் ।
சங்க்க காகளதூர்யாதி நிர்கோஷைரப்ரமத்புரே ॥

श्रुत्वा पञ्चमहाशब्दं "कोऽयं" इत्यवदन्नृपः ।
देव! "नागकुमारोऽयं" इत्यन्येन निवेदितम् ॥ ६३

ச்ருத்வா பஞ்சமகாசப்தம் கோऽயம் இத்யவதன் ந்ருப: ।
தேவ நாககுமாரோऽயம் இத்யன்யேன நிவேதிதம் ॥

उल्लङ्घ्य मद्वचः पुत्रो गृहान्निस्सारितस्तथा ।
राज्ञा तद्धनमानीय भाण्डागारे निवेशितम् ॥ ६४

உல்லங்க்ய மத்வச: புத்ரோ க்ருஹான் நிஸ்ஸாரிதஸ்ததா ।
ராக்ஞா தத்தனமானீய பாண்டாகாரே நிவேசிதம் ॥

श्रान्त्वा पुरं समागत्य तद्भूषाम्बरवर्जिताम् ।
दुःखितां जननीं दृष्ट्वा पृष्टवांस्तत्तयोदितम् ॥ ६५

ச்ராந்த்வா புரம் ஸமாகத்ய தத்பூஷாம்பரவர்ஜிதாம் ।
துக்கிதாம் ஜனனீம் த்ருஷ்ட்வா ப்ருஷ்டவான்
தத்தயோதிதம் ॥

तत्क्षणेन विनिर्गत्य द्यूतक्रीडनधामकम् ।
गत्वा द्यूतं नृपैस्सार्धं क्रीडित्वा जितवान्नृपान् ॥ ६६

தத்க்ஷணேன விநிர்கத்ய த்யூதக்ரீடன தாமகம் ।
கத்வா த்யூதம் ந்ருபை: ஸார்தம் க்ரீடித்வா ஜிதவான்
ந்ருபான் ॥

ततः स्वगृहमागत्य जनन्यै वस्त्रभूषणम् ।
स दत्वाऽत्मीयहस्तेन तत्र सौख्येन संस्थितः ॥ ६७

தத; ஸ்வக்ருஹமாகத்ய ஜனன்யை வஸ்த்ரபூஷணம் ।
ஸ தத்வாத்மீயஹஸ்தேன தத்ரஸௌக்யேன ஸம்ஸ்தித: ॥

स्वस्यास्थानसमायातान् भूपान् भूषणवर्जितान् ।
दृष्ट्वाऽपृच्छत् स राजेन्द्रो भूषणत्यक्तकारणम् ॥ ६८

ஸ்வஸ்யாஸ்தானஸமாயாதான் பூபான் பூஷணவர்ஜிதான் ।
த்ருஷ்ட்வாऽப்ருச்சத் ஸ ராஜேந்த்ர:
பூஷணத்யக்தகாரணம் ॥

वयं नागकुमारेण निर्जिता देवलीलया ।
द्यूतेनाष्टसहस्रं तु तस्माद्भूषणवर्जिता ॥ ६९

வயம் நாககுமாரேண நிர்ஜிதா தேவ லீலயா ।
த்யூதேனாஷ்ட ஸஹஸ்ரம் து தஸ்மாத்பூஷணவர்ஜிதா: ॥

स गत्वा विस्मयं राजा तत्क्षणेनात्मनन्दनम् ।
आज्ञाप्य द्यूतमक्रीडत्तेन सार्धं तदा मुदा ॥ ७०

ஸ கத்வா விஸ்மயம் ராஜா தத்க்ஷணேனாத்மநந்தனம் ।
ஆக்ஞாப்ய த்யூதமக்ரீடத் தேன ஸார்தம் ததா முதா* ॥

---

* சூதினாற் செயித்துநின் சுதனணிகள் கொண்டனன்
சூதிலாட வென்னுடன் சுதனழைப்ப வந்தபின்
சூதினிற்றுடங்கி நற்சுதனுந் தந்தை யன்பினிற்
சூதிரண்டிலாட்டினுஞ் சுதன்மிகச் செயித்தனன்.

— நா. கு. கா. தமிழ். 120/71

द्यूतेन हारितं राज्ञा कोशमङ्गस्थ भूषणम् ।
देशमादिं प्रकुर्वाणं कुमारस्तं व्यजिज्ञपत् ॥ ७१

த்யூதேன ஹாரிதம் ராக்ஞா
கோசமங்கஸ்த்தபூஷணம் ।
தேசமாதிம் பிரகுர்வாணம் குமாரஸ்தம்
வ்யஜிக்ஞபத் ॥

एतावता मम द्यूतं पूर्यते देव साम्प्रतम् ।
इत्युक्त्वा मद्धनं हृत्वा परद्रव्यं परार्पितम् ॥ ७२

ஏதாவதா மம த்யூதம் பூர்யதே தேவ ஸாம்ப்ரதம் ।
இத்யுக்த்வா மத்தனம் ஹ்ருத்வா பரத்ரவ்யம்
பரார்ப்பிதம் ॥

यद्गृहीतं धनं राज्ञा तदानीय समर्पितम् ।
तेन नागकुमारेण स्वमातुर्निजहस्ततः ॥ ७३

யத்க்ருஹீதம் தனம் ராக்ஞா ததானிய ஸமர்ப்பிதம் ।
தேன நாககுமாரேண ஸ்வமாதுர் நிஜஹஸ்தத: ॥

राजा श्रीमगधाधिपो निजतनूजार्थं पुरं सुन्दरं
तस्मै स्वस्य पुरस्य सन्निधिपदे तत्कारयित्वा ददौ ।
तत्रासौ निजलीलया प्रतिदिनं ताभ्यां प्रियाभ्यां समं
क्रीडन्नागकुमारनामनृपतिस्सौख्येन तस्थौ सदा ॥ ७४

ராஜா ஸ்ரீமகதாதிபோ நிஜதனூ-
ஜார்த்தம் புரம்* சுந்தரம்
தஸ்மை ஸ்வஸ்ய புரஸ்ய ஸந்நிதிபதே
தத்காரயித்வா ததௌ ।
தத்ராஸௌ நிஜலீலயா பிரதிதினம்
தாப்யம் பிரியாப்யாம் ஸமம்
க்ரீடன் நாககுமார நாமந்ருபதி:
ஸௌக்யேன தஸ்தௌ ஸதா ॥

इत्युभयभाषाकविचक्रवर्ति श्रीमल्लिषेणसूरि विरचितायां
नागकुमारपञ्चमीकथायां द्वितीयस्सर्गः ॥

இத்யுபயபாஷா கவிசக்ரவர்த்தி ஸ்ரீமல்லிஷேணஸூரி விரசிதாயாம் நாககுமாரபஞ்சமீ கதாயாம் த்விதீய: ஸர்க:

* றன்னகரினாமமுமலங்கரியபுரமெனத்

— நா. கு. கா. தமிழ் - 122/7

॥ तृतीयः सर्गः ॥ த்ருதீய: சர்க:

देशोऽस्ति सूरसेनाख्यो उत्तरामथुरापुरी ।
जयवर्मा नृपस्तस्य जाया जयवती प्रिया ॥ १

தேசோऽஸ்தி ஸூரஸேநாக்யோ உத்தராமதுராபுரீ ।
ஜயவர்மா ந்ருபஸ்தஸ்ய ஜாயா ஜயவதி ப்ரியா ॥

तयोर्व्यालमहाव्यालौ सुतौ जातौ कलाविदौ ।
अन्यदायातवांस्तत्र सूरिर्यमधराह्वयः * ॥ २

தயோர் வ்யாளமஹாவ்யாளௌ ஸுதௌ ஜாதௌ
கலாவிதௌ ।
அன்யதாயாதவான் தத்ர ஸூரி: யமதராஹ்வய:[1] ॥

वन्दितुं तं महीपालो गत्वा पुत्रसमन्वितः ।
वन्दित्वा धर्ममाकर्ण्य पृष्टवान्मुनिपुङ्गवम् ॥ ३

வந்திதும் தம் மஹீபாலோ கத்வா புத்ரஸமன்வித: ।
வந்தித்வா தர்மமாகர்ண்ய ப்ருஷ்டவான் முனிபுங்கவம் ॥

मत्पुत्रौ द्वावपि श्रेष्ठौ शूरौ कोटिभटाविमौ ।
स्यातां परस्य किं भृत्यौ किं स्वराज्ये हि तिष्ठतः ॥ ४

மத்புத்ரௌ த்வாவபி ச்ரேஷ்டௌ சூரௌ கோடி
படாவிமௌ ।
ஸ்யாதாம் பரஸ்ய கிம் ப்ருத்யௌ கிம் ஸ்வராஜ்யே
ஹி திஷ்டத: ॥

* "धूमसेनः" इति तमिलभाषायाम् । *124–76*

1. காந்திநற்றவத்தோர் வந்தார் கடவுணேர் தூமசேனர்
— நா. கு. கா. தமிழ் *124 – 76*

तेनोक्तं साधुना राजन्! स्वामी स्यादनयोरपि ।
दृष्टिर्व्यालस्य फालस्था यस्मान्नश्यति स प्रभुः ॥ ५

தேனோக்தம் ஸாதுனா ராஜன்! ஸ்வாமீஸ்யாதனயோரபி ।
த்ருஷ்டிர் வியாளஸ்ய பாலஸ்த்தா யஸ்மான்னச்யதி ஸ
ப்ரபு: ॥

एनद्दृष्ट्वा महाव्यालं कामदेव समाकृतिम् ।
या नेच्छति भवेत्तस्याः पतिरस्यापि निश्चयः ॥ ६

ஏனத் த்ருஷ்ட்வா மஹாவியாளம் காமதேவ ஸமாக்ருதிம் ।
யா நேச்சதி பவேத் தஸ்யா: பதிரஸ்யாபி நிச்சய: ॥

भृत्यौ किलेदृशौ स्यातामिति वैराग्यसंयुतः ।
दत्वा व्यालाय साम्राज्यं जयवर्माऽऽगृहीत्तपः ॥ ७

ப்ருத்யௌ கிலேத்ருசௌ ஸ்யாதாமிதி வைராக்ய ஸம்யுத: ।
தத்வா வியாளாய ஸாம்ராஜ்யம் ஜயவர்மாக்ரஹீத்தப: ॥

समर्प्य मन्त्रिणो राज्यं दुष्टवाक्यस्य तावुभौ ।
ईयतुः पाटलीपुत्रं स्वाम्यन्वेषणतत्परौ ॥ ८

ஸமர்ப்ய மந்த்ரிணோ ராஜ்யம் துஷ்டவாக்யஸ்ய
தாவுபௌ ।
ஈயது: பாடலீபுத்ரம் ஸ்வாம்யன்வேஷண தத்பரௌ ॥

श्रीवर्मा तत्र भूपालः श्रीमती तस्य वल्लभा ।
गणिकासुन्दरी नाम्ना दुहितास्ति तयोर्द्वयोः ॥ ९

ஸ்ரீவர்மா தத்ர பூபால: ஸ்ரீமதி தஸ்ய வல்லபா ।
கணிகா ஸுந்தரீ நாம்னா துஹிதாஸ்தி தயோர்த்வயோ: ॥

तत्र गत्वापणे यावत्तिष्ठतस्तावदन्यथा ।
दृष्ट्वा राजतनूजायास्त्रिपुरा संज्ञयोदितम् ॥ १०

தத்ர கத்வாபணே யாவத் திஷ்டத: தாவதன்யயா ।
த்ருஷ்ட்வா ராஜதனூஜாயா: த்ரிபுரா* ஸம்ஞயோதிதம் ॥

वयस्यौ द्वौ मया दृष्टौ नरावत्यन्तसुन्दरौ ।
एकस्त्रिनयनस्साक्षादन्यश्च मकरध्वजः ॥ ११

வயஸ்யௌ த்வௌ மயா த்ரஷ்டௌ நராவத்யந்த
ஸுந்தரௌ ।
ஏகஸ்த்ரிநயன: ஸாக்ஷாத் அன்யச்ச மகரதவஜ: ॥

ततो गवाक्षमार्गेण गणिकासुन्दरी मुदा ।
तन्निरीक्ष्य महाव्यालं विद्धा मदनसायकैः ॥ १२

ததோ கவாக்ஷமார்கேண கணிகா ஸுந்தரீ முதா ।
தந்நிரீக்ஷ்ய மகாவியாளம் வித்தா மதனஸாயகை: ॥

श्रुत्वा वार्तामिमां सर्वां श्रीवर्मा स्वसुतां ददौ ।
महाव्यालाय सानन्दः पाणिग्रहणपूर्वकम् ॥ १३

ச்ருத்வா வார்த்தாமிமாம் ஸர்வாம் ஸ்ரீவர்மா
ஸ்வஸுதாம் ததௌ ।
மகாவியாளாய ஸாநந்த: பாணிக்ரஹண பூர்வகம் ॥

तस्याश्च धात्रिकापुत्रीं व्यालस्तां परिणीतवान् ।
ललिता सुन्दरी संज्ञां कामदेवाङ्गनासमाम् ॥ १४

---

* தமிழ் நாககுமார காவியத்தில் இவளைப் பற்றிய குறிப்பில்லை.

தஸ்யாச்ச தாத்ரிகாபுத்ரீம் வியாளஸ்தாம் பரிணீதவான் ।
லலிதாசுந்தரீஸம்ஞாம் காமதேவாங்கனா ஸமாம் ॥

विजयादिपुरादेत्य जितशत्रुर्महीपतिः ।
पाटलीपुत्रमावेष्ट्य कन्यार्थं सरुषा स्थितः ॥ १५

விஜயாதிபுராதேத்ய ஜிதசத்ருர் மஹீபதி:[1] ।
பாடலீபுத்ரமாவேஷ்ட்ய கன்யார்த்தம் ஸருஷா ஸ்தித: ॥

निरीक्ष्य युद्धसामग्रीं जनानां तत्र पत्तने ।
व्यालोऽनुजं ब्रवीति स्म संस्थाप्यैकान्तसद्मनि ॥ १६

நிரீக்ஷ்ய யுத்தஸாமக்ரீம் ஜனானாம் தத்ர பத்தனே ॥
வியாளோऽனுஜம்பிரவீதிஸ்ம ஸம்ஸ்த்தாப்யேகாந்த
ஸத்மனி ॥

उपकारः कृतोऽस्माकं राज्ञा कार्यं विनामुना ।
आपदस्य समुत्पन्ना कुर्मःकथमुपेक्षणम् ॥ १७

உபகார: க்ருதோऽஸ்மாகம் ராக்ஞா கார்யம் வினாமுனா ।
ஆபதஸ்ய ஸ்முத்பன்னா குர்ம: கதம் உபேக்ஷணம் ॥

शिक्षां दत्वा समागच्छ! भूपाय जितशत्रवे ।
न गृह्णाति स चेच्छिक्षां युक्तं यत्तद्विधास्यते ॥ १८

சிக்ஷாம் தத்வா ஸமாகச்ச பூபாய ஜிதசத்ரவே ।
ந க்ருஹ்ணாதி ஸசேச்சிக்ஷாம் யுக்தம் யத் தத்
விதாஸ்யதே ॥

---

1. 15—22 வரையிலான சுலோகங்கள் கூறும் கதை தமிழில் இல்லை,

गत्वा सदसि तेनोक्तं पुरतो जिनवैरिणः ।
प्रहितोऽहं भणित्वेवं श्रृणु श्रीवर्मभूभुजा ॥ १९

கத்வா ஸதஸி தேனோக்தம் புரதோ ஜினவைரிண: ।
பிரஹிதோऽஹம் பணித்வேவம் ச்ருணு ஸ்ரீவர்மபூபுஜா ॥

रात्रावुत्थाय वेगेन यासि चेन्निजमण्डलम् ।
जीविष्यसि तथा नोचेत्त्वं यमालयमेष्यसि ॥ २०

ராத்ரௌ உத்தாய வேகேன யாஸி சேத் நிஜமண்டலம் ।
ஜீவிஷ்யஸி ததா நோ சேத் த்வம் யமாலயமேஷ்யஸி ॥

एतदाकर्ण्य कोपेन उत्तिष्ठन्तं निजासनात् ।
तस्य पट्टिकया भूपं जितशत्रुं स बद्धवान् ॥ २१

ஏதத் ஆகர்ண்ய கோபேன உத்திஷ்டந்தம் நிஜாஸனாத் ।
தஸ்ய பட்டிகயா பூபம் ஜிதசத்ரும் ஸ பத்தவான் ॥

जितशत्रुं तदा नीत्वा व्यालाग्रे तमनिक्षिपत् ।
व्यालः श्रीवर्मभूपाग्रे श्रीवर्मा बन्धिसद्मनि ॥ २२

ஜிதசத்ரும் ததா நீத்வா வியாளாக்ரே தமனிக்ஷிபத் ।
வியாள: ஸ்ரீவர்மபூபாக்ரே ஸ்ரீவர்மா பந்தி ஸத்மனி ॥

निवेद्य गमनं स्वस्य महाव्यालस्य सोऽगमत् ।
निर्गत्य पाटलीपुत्रात्पुरं कनकपत्तनम् ॥ २३

நிவேத்ய கமனம் ஸ்வஸ்ய மகாவியாளஸ்ய ஸோऽகமத் ।
நிர்கத்ய பாடலீபுத்ராத் புரம் கனகபத்தனம் ॥

कुमारं दृष्टवान् व्यालः पुरबाह्यविनिर्गतम् ।
तन्नेत्रं यल्ललाटस्थं तद्दृष्ट्यागाददृश्यताम् ॥ २४

குமாராம் த்ருஷ்டவான் வியாள: புரபாஹ்யவிநிர்கதம் ।
தன்னேத்ரம் யல்லலாடஸ்த்தம்
தத்த்ருஷ்ட்யாகாதத்ருச்யதாம் ॥

तद्विनष्टं जनाज्ज्ञात्वा स्वहस्तस्पर्शनादपि ।
अतो नागकुमारस्य व्यालोऽभून्न्यस्तमस्तकः ॥ २५

தத்விநஷ்டம் ஜனாத் ஞாத்வா ஸ்வஹஸ்தஸ்பர்சனாதபி ।
அதோ நாககுமாரஸ்ய வியாளோऽபூத் ந்யஸ்தமஸ்தக: ॥

त्वत्पादसेवनं कर्तुमीहे देवेति सोऽब्रवीत् ।
एवमस्त्विति तेनोक्ते तत्समं गतवान् पुरम् ॥ २६

த்வத்பாதஸேவனம் கர்த்தும் ஈஹே தேவேதி
ஸோऽப்ரவீத் ।
ஏவமஸ்த்விதி தேனோக்தே தத்ஸமம் கதவான்புரம் ॥

विसृज्य तं गृहद्वारे गृहान्तं सः प्रविष्टवान् ।
तत्रैवाभूत्ततो भृत्यो भूत्वैकाकी समास्थितः ॥ २७

விஸ்ருஜ்ய தம் க்ருஹத்வாரே க்ருஹாந்தம் ஸ
ப்ரவிஷ்டவான் ।
தத்ரைவாபூத்ததோ ப்ருத்யோ பூத்வைகாகீ ஸமாஸ்தித: ॥

भृत्यानागच्छतो दृष्ट्वा व्यालस्तद्वाररक्षकान् ।
सन्नद्धान्सायुधांस्तूर्णं कुत्र यान्तीति पृष्टवान् ॥ २८

பிருத்யானாகச்சதோ த்ருஷ்ட்வா வியாள:
தத்வாரரக்ஷகான் ।
ஸந்நத்தான் ஸாயுதான் தூர்ணம் குத்ரயாந்தீதி
ப்ருஷ்டவான் ॥

वैरुक्तं श्रीधरस्यैने सहस्रभटसंज्ञकाः ।
भृत्याः पञ्चशताः प्राप्ताः कुमाराहितचिन्तया ॥ २९

நைருக்தம் ஶ்ரீதரஸ்யைதே ஸஹஸ்ரபடஸம்ஜ்ஞகா: ।
பிருத்யா: பஞ்சசதா: ப்ராப்தா: குமாராஹித சிந்தயா ॥

एकेन तेन सर्वेऽपि श्रीधरस्य पदादयः ।
व्यालेन तत्क्षणादेव हस्तिस्तम्भेन मारिताः ॥ ३०

ஏகேன தேன ஸர்வேடபி ஶ்ரீதரஸ்ய பதாதய: ।
வியாளேன தத்க்ஷணாதேவ ஹஸ்திஸ்தம்பேன மாரிதா: ॥

कोलाहलं समाकर्ण्य कुमारो निर्गतो गृहात् ।
तं प्रशंस्य क्षणं यावत् स तत्र व्यवतिष्ठते ॥ ३१

கோலாஹலம் ஸமாகர்ண்ய குமாரோ நிர்கதோ க்ருஹாத் ।
தம் பிரசம்ஸ்ய க்ஷணம்யாவத் ஸ தத்ர வியவதிஷ்டதே ॥

तावदाकर्ण्य भृत्यानां मरणं श्रीधरो रुषा ।
युद्धमायातवान् कर्तुं कुमारेण समं तदा ॥ ३२

தாவதாகர்ண்ய பிருத்யானாம் மரணம் ஶ்ரீதரோ ருஷா ।
யுத்தமாயாதவான் கர்த்தும் குமாரேண ஸமம் ததா ॥

विज्ञायागमनं तस्य नीलपर्वतहस्तिनम् ।
समारुह्य सुसन्नद्धः कुमारोऽपि च संस्थितः ॥ ३३

விக்ஞாயாகமனம் தஸ்ய நீலபர்வதஹஸ்தினம் ।
ஸமாருஹ்ய ஸுஸந்நத்த: குமாரோடபி ச ஸம்ஸ்த்தித: ॥

निवारितुं तयोर्युद्धं राजा निजतनूजयोः ।
तूर्णं प्रहितवांस्तत्र तनयन्धरमन्त्रिणम् ॥ ३४

நிவாரிதும் தயோர்யுத்தம் ராஜா நிஜதனூஜயோ: ।
தூர்ணம் பிரஹிதவான் தத்ர தந்நயந்தர மந்த்ரிணம் ॥

गत्वा तत्र तयोर्युद्धं निवार्य प्रावदन्नृपम् ।
एकस्मिन्ननयोर्मध्ये गते क्षेमं पुरादिति ॥ ३

கத்வா தத்ர தயோர்யுத்தம் நிவார்ய பிராவதன் ந்ருபம்
ஏகஸ்மின் அனயோர்மதயே கதே க்ஷேமம் புராதிதி ॥

नयन्धरस्य तद्वाचं श्रुत्वा राजाऽब्रवीदिति ।
निर्धाटय पुराच्छीघ्रं श्रीधरं दुष्टमानसम् ॥ ३

நயந்தரஸ்ய தத்வாசம் ச்ருத்வா ராஜாப்ரவீதிதி ।
நிர்தாடய புராத் சீக்ரம் ஶ்ரீதரம் துஷ்டமானஸம் ॥

अन्यत्र याति चेद्देव श्रीधरो(ऽ)म्रियते मुधा ।
व्रजेन्नागकुमारोऽयं पुण्यवान् सुभगोऽपि च ॥ ३

அன்யத்ரயாதி சேத்தேவ ஶ்ரீதரோ (ऽ)ம்ரியதே முதா ।
விரஜேன் நாககுமாரோऽயம் புண்யவான் ஸுபகோऽபி ச

युक्तं त्वमेव जानासि नानयोःकलहं यथा ।
तथा कुरुत्वमित्युक्तं जयन्धरमहीभुजा ॥ ३

யுக்தம் த்வமேவ ஜானாஸி நாநயோ: கலஹம் யதா ।
ததா குருத்வமித்யுக்தம் ஜயந்தர மஹீபுஜா ॥

नत्वा नागकुमारस्य राज्ञा यत्प्रतिपादितम् ।
तदुक्तं मन्त्रिणा तस्य तेनाभ्युपगमः कृतः ॥ ३

நத்வா நாககுமாரஸ்ய ராக்ஞா யத்ப்ரதிபாதிதம் ।
ததுக்தம் மந்த்ரிணா தஸ்ய தேனாப்யுபகம: க்ருத: ॥

जनन्याः पुरतो गत्वा यद्रूपेण तु भाषितम् ।
आख्यातं तेन तत्सर्वं क्षिप्रं जातं यदात्मनः ॥ ४०

ஜனன்யா: புரதோ கத்வா யத்ரூபேண து பாஷிதம் ।
ஆக்யாதம் தேன தத்ஸர்வம் க்ஷிப்ரம் ஜாதம் யதாத்மன: ॥

प्रियाभ्यां सममारुह्य नीलपर्वतकुञ्जरम् ।
नत्वा पृथ्वी महादेवीं निर्गतो पत्तनादसौ ॥ ४१

பிரியாப்யாம் ஸமமாருஹ்ய நீலபர்வதகுஞ்சரம் ।
நத்வா ப்ருத்வி மகாதேவிம் நிர்கதோ பத்தனாதஸௌ ॥

पुष्पोपजीविभिः पुष्पं वणिग्भिः क्रयविक्रयम् ।
ग्रहणं दारिकाभिश्च त्यक्तं तन्निर्गमे दिने ॥ ४२

புஷ்போபஜீவிபி: புஷ்பம் வணிக்பி: கிரயவிக்ரயம் ।
கிரஹணம் தாரிகாபிச்ச த்யக்தம் தந்நிர்கமே தினே ॥

उत्तरामथुरां प्राप्य देवदत्तागृहेऽवसत् ।
तया तस्य कृता तूर्णं प्रापूर्णोचितसत्क्रिया ॥ ४३

உத்தராமதுராம் பிராப்ய தேவதத்தாக்ருஹேऽவஸத் ।
தயா தஸ்ய க்ருதா தூர்ணம் பிராபூர்ணோசிதசத்க்ரியா ॥

आपणं प्रतिगच्छन्तं कुमारं सा व्यजिज्ञपत् ।
देवाऽऽन्यायं पुरीमध्ये कारणं भ्रम मा विना ॥ ४४

ஆபணம் பிரதிகச்சந்தம் குமாரம் ஸா வியஜிக்ருபத் ।
தேவாऽऽந்யாயம் புரீமத்யே காரணம் ப்ரம மாவிநா ॥

कान्यकुब्जपुराधीशो जयवर्माभिधानकः ।
तत्प्रिया गुणवत्याख्या सुशीला नाम तत्सुता ॥ ४५

கான்யகுப்ஜபுராதிசோ ஜயவர்மாபிதானக: ।
தத்ப்ரியா குணவத்யாக்யா சுசீலா நாம தத்சுதா ॥

नीयमाना धृता तेन दुष्टवाक्येन सा हठात् ।
दातुं सिंहपुरेशाय विभूत्या हरिवर्मणे[1] ॥ ४६

நியமானா த்ருதா தேன துஷ்டவாக்யேன ஸா ஹடாத் ।
தாதும் ஸிம்ஹபுரேசாய விபூத்யா ஹரிவர்மணே[1] ॥

संस्थायापणसान्निध्ये बन्धिगेहे दिनं दिनम् ।
आक्रोशं सा करोत्यत्र वारितस्तेन हेतुना ॥ ४७

ஸம்ஸ்த்தாயாபண ஸாந்நித்யே பந்திகேஹே தினம்தினம் ।
ஆக்ரோசம் ஸா கரோத்யத்ர வாரித: தேன ஹேதுநா ॥

तदाकर्ण्य ततस्तूर्णमगादापणसम्मुखम् ।
तं वीक्ष्य घोषमन्यायं सुशीला करुणास्वनैः ॥ ४८

ததாகர்ண்ய ததஸ்தூர்ணம் அகாதாபணஸம்முகம் ।
தம் வீக்ஷ்ய கோஷமந்யாயம் சுசீலா கருணாஸ்வனை: ॥

तच्छ्रुत्वा मोचयामि त्वां मा भैषीरिति चेतसि ।
इत्युक्त्वा रक्षकान् हत्वा दत्तवानङ्गरक्षकान् ॥ ४९

தச்ச்ருத்வா மோசயாமி த்வாம் மா பைஷீரிதி சேதஸி ।
இத்யுக்த்வா ரக்ஷகான் ஹத்வா தத்தவானங்கரக்ஷகான் ॥

---

1. அரிவரன் — நா. கு. கா. தமிழ் பக்க எண். 137

पदातिस्मृतिमाकर्ण्य दुष्टवाक्यो रुषा ततः ।
समागत्य समं तेन सयुद्धं कृतवांस्तदा ॥ ५०

பதாதிஸ்ம்ருதிமாகர்ண்ய துஷ்டவாக்யோ ருஷா தத: ।
ஸமாகத்ய ஸமம் தேன ஸயுத்தம் கிருதவான் ததா ॥

इतो व्यालस्समायातो जलं नीलगिरिद्विपम् ।
पाययित्वा द्रुतं तत्र श्रुत्वा कोलाहलध्वनिम् ॥ ५१

இதோ வ்யாள: ஸமாயாதோ ஜலம் நிலகிரித்விபம் ।
பாயயித்வா த்ருதம் தத்ர ச்ருத்வா கோலாஹலத்வனிம் ॥

स्वनामग्रहणात् ज्ञात्वा दर्शनाच्चात्मनः प्रभुम् ।
दुष्टवाक्यस्तमानम्य क्षमस्वेत्युक्तवान् मम ॥ ५२

ஸ்வநாம கிரஹணாத் ஞாத்வா தர்சனாச்சாத்மன:
ப்ரபும் ।
துஷ்டவாக்யஸ்தமாநம்ய க்ஷமஸ்வேத்யுக்தவான் மம ॥

दुष्टवाक्यं ततो नीत्वा स जायन्धरि सन्निधौ ।
नामयित्वाऽऽत्मवृत्तान्तं व्यालस्तस्य न्यवेदयत् ॥ ५३

துஷ்டவாக்யம் ததோ நீத்வா ஸ ஜாயந்தரிஸந்நிதௌ ।
நாமயித்வாऽऽத்மவிருத்தாந்தம் வியாள: தஸ்ய
ந்யவேதயாத் ॥

कान्यकुब्जपुरेशस्य सुतामामुच्य तां बलात् ।
सुशीलां प्राहिणोत्तस्य हरिवर्ममहीपतेः ॥ ५४

கான்யகுப்ஜபுரேசஸ்ய ஸுதாம் ஆமுச்ய தாம் பலாத் ।
சுசீலாம் பிராஹிணோத்தஸ்ய ஹரிவர்மமஹீபதே: ॥

तदेकस्मिन्दिनेऽद्राक्षीद्वीणाकन्धे निवेशितान् ।
गच्छतो नगरी बाह्ये कुमारो नवयौवनान् ॥ ५५

ததேகஸ்மின் தினேடத்ராகஷீத் வீணாகந்தே நிவேசிதான் ।
கச்சதோ நகரீ பாஹ்யே குமாரோ நவயௌவனான் ॥

आज्ञाप्य तेन संस्पृष्टाः कस्माद्देशात्समागताः ।
कुत्र गन्तुं समीहेरन् तत्रैकेनैवमुच्यते ॥ ५६

ஆக்ஞாப்ய தேன ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டா: கஸ்மாத்
தேசாத்ஸமாகதா: ।
குத்ர கந்தும் ஸமீஹேரன் தத்ரைகேனைவ முச்யதே ॥

पुरः काश्मीरसंज्ञोऽस्ति काश्मीरं नाम पत्तनम् ।
नन्दस्तत्र महीपालो धरणी नाम तत्प्रिया ॥ ५७

புர:காச்மீரஸம்ஞோ஽ஸ்தி காச்மீரம் நாம பத்தனம் ।
நந்த:தத்ரமஹீபாலோ தரணீ நாம தத்ப்ரியா ॥

तत्सुता भुविरत्यन्तनाम्ना त्रिभुवनादिना ।
ख्याता तया वयं भूप वीणावाद्येन निर्जिताः ॥ ५८

தத்சுதா புவிரத்யந்த நாம்னா த்ரிபுவனாதினா ।
கியாதா தயா வயம் பூப வீணா வாத்யேன நிர்ஜிதா: ॥

पत्तने सुप्रतिष्ठाख्ये शको नाम महीपतिः ।
भार्या विनयवत्याख्या कीर्तिवर्मा तयोरहम् ॥ ५९

பத்தனே ஸுப்ரதிஷ்ட்டாக்யே சகோ நாம மஹீபதி: ।
பார்யா வினயவத்யாக்யா கீர்த்திவர்மா தயோரஹம்* ॥

---

* கீர்த்திவர்மனின் பெற்றோரைப் பற்றிய குறிப்பு தமிழில் இல்லை.

निशम्य वचनं तस्य कतिभिर्वासरैरगात् ।
नन्देनानन्दचित्तेन स्वपुरं स प्रवेशितः ॥ ६०

நிசம்ய வசனம் தஸ்ய கதிபிர்வாஸரை: அகாத் ।
நந்தேனானந்த சித்தேன ஸ்வபுரம் ஸ ப்ரவேசித: ॥

वीणावाद्येन निर्जित्य सुखेन परिणीय ताम् ।
तेनैकस्मिन् दिने दृष्टो वणिगास्थानमध्यगः ॥ ६१

வீணாவாத்யேன நிர்ஜித்ய சுகேன பரிணீய தாம் ।
தேனைகஸ்மின் தினே த்ருஷ்டோ வணிகாஸ்த்தான
மத்யக: ॥

ततस्तं पृष्टवानेवं भवता भ्रमता भुवि ।
किमाश्चर्यमहो! दृष्टं दृष्टं तेनेति जल्पितम् ॥ ६२

ததஸ்தம் ப்ருஷ்டவானேவம் பவதா ப்ரமதா புவி ।
கிமாச்சர்யமஹோ த்ருஷ்டம் த்ருஷ்டம் தேனேதி ஜல்பிதம்

स्थित्वाक्रोशति मध्याह्ने वसत्याः प्रत्यहं पुरः ।
भूमीतिलकसंज्ञायाः कश्चिद्रम्यककानने ॥ ६३

ஸ்தித்வாக்ரோசதி மத்யாஹ்னே வஸத்யா:ப்ரத்யஹம் புர:।
பூமீதிலகஸம்ஞாயா: கச்சித் ரம்யககானனே ॥

तत्र नन्दात्मजां दृष्ट्वा काश्मीरादपि निर्गतः ।
सम्प्राप्य रम्यकारण्यं जिनहर्म्यमगादसौ ॥ ६४

தத்ர நந்தாத்மஜாம் த்ருஷ்ட்வா காச்மிராதபி நிர்கத: ।
ஸம்ப்ராப்ய ரம்யகாரண்யம் ஜினஹர்ம்யம் அகாதஸௌ ॥

जिनमभ्यर्च्य संस्तुत्य यावत्तत्रावतिष्ठति ।
तेनाक्रोशध्वनिस्तावन्मध्याह्ने भूभुजा श्रुतः ॥ ६५

ஜினமப்யர்ச்ய ஸம்ஸ்துத்ய யாவத் தத்ராவதிஷ்டதி ।
தேனாக்ரோச த்வனிஸ்தாவத் மத்யாஹ்னே ப்ருபுஜா ச்ருத: ॥

पृष्टवांस्तत्समाहूय कस्त्वमाक्रोशकारणम् ।
ब्रूहीति तेन सम्प्रोक्तं व्याधोऽहं रम्यकाह्वयः ॥ ६६

ப்ருஷ்டவான் தத்ஸமாஹ்வாப்ய கஸ்த்வம்
ஆக்ரோசகாரணம் ।
ப்ரூஹி தேன ஸம்ப்ரோக்தம் வ்யாதோऽஹம்
ரம்யகாஹ்வய: ॥

भार्यामनुभवन्नास्ते मदीयां भीमराक्षसः ।
गुहायां कालपूर्वायां तां विधृत्य बलादसौ ॥ ६७

பார்யாம் அனுபவன் ஆஸ்தே மதியாம் பீமராக்ஷஸ: ।
குகாயாம் காலபூர்வாயாம் தாம் வித்ருத்ய பலாதஸௌ ॥

त्वमेतं दर्शयेत्युक्ते व्याधेनोक्तं बिभेम्यहम् ।
दूरात्तं दर्शयामीति दर्शिता तेन सा गुहा ॥ ६८

த்வமேதம் தர்சயேத்யுக்தே வ்யாதேனோக்தம்
பிபேம்யஹம் ।
தூராத் தம் தர்சயாமீதி தர்சிதா தேன ஸா குஹா ॥

प्रविष्टस्तत्र गत्वैकस्तं दृष्ट्वा भीमराक्षसः ।
नत्वा देहि ममादेशं देवेत्येवं व्यजिज्ञपत् ॥ ६९

பிரவிஷ்ட: தத்ர கத்வைக: தம் த்ருஷ்ட்வா பீமராக்ஷஸ: ।
நத்வா தேஹி மமாதேசம் தேவேத்யேவம் வ்யஜிக்ஞபத் ।

तेनोक्तमबलां क्षिप्रं व्याधस्य त्वं समर्पय ।
इत्युक्ते तां समानीय तदग्रे धृतवानसौ ॥ ७०

தேனோக்தமபலாம் க்ஷிப்ரம் வியாதஸ்ய த்வம் ஸமர்ப்பய ।
இத்யுக்தே தாம் ஸமாநீய ததக்ரே த்ருதவானஸௌ ॥

चन्द्रहासाह्वयःखड्गः शय्या कामकरण्डका ।
समर्पिता तदा तेन त्वरितं भयचेयसा ॥ ७१

சந்த்ரஹாஸாஹ்வய: கட்க: சய்யா காமகரண்டகா ।
ஸமர்ப்பிதா ததா தேன* த்வரிதம் பயசேதஸா ॥

स निःसृत्य ततस्तस्मिन् व्याधं पृच्छति कौतुकम् ।
दर्शिता तेन दूरेण स्थित्वा काञ्चन सद्गुहाम् ॥ ७२

ஸ நிஸ்ஸ்ருத்ய ததஸ்தஸ்மின் வியாதம் ப்ருச்சதி கௌதுகம் ।
தர்சிதா தேன தூரேண ஸ்தித்வா காஞ்சன ஸத்குகாம் ॥

तत्र गत्वा प्रविष्टोऽसौ तं दृष्ट्वा द्वारपालिका ।
स्वर्णकुम्भं समाहृत्य पादौ प्रक्षाल्य सानमत् ॥ ७३

தத்ர கத்வா பிரவிஷ்டோऽஸௌ தம் த்ருஷ்ட்வா
த்வாரபாலிகா ।
ஸ்வர்ணகும்பம் ஸமாஹ்ருத்ய பாதௌ பிரக்ஷாள்ய
ஸாநமத் ॥

चतुःपूर्वास्सहस्रान्ताः देव्यस्संरक्ष्य संस्थिताः ।
त्वन्निमित्तं मयेदानीं गृहाणेत्येवमब्रवीत् ॥ ७४

சது:பூர்வாஸ்ஸஹஸ்ராந்தா: தேவ்ய; ஸம்ரக்ஷ்ய
ஸம்ஸ்திதா: ।
த்வந்நிமித்தம் மயேதானீம் க்ருஹாணேத்யேவமப்ரவீத் ॥

---

* வியந்தரதேவன் வந்து — நா. கு. கா. தமிழ் 144 – 95.

पृच्छति स्म कुमारस्तां हेतुना केन सुस्थितम् ।
उक्तं सुदर्शना देव्या द्वाररक्षकया तया ॥ ७५

ப்ருச்சதி ஸ்ம குமாரஸ்தாம் ஹேதுநா கேந ஸுஸ்த்திதம் ।
உக்தம் ஸுதர்சனா தேவ்யா துவாரரக்ஷகயா தயா ।

रूप्याद्रौ दक्षिणश्रेण्यामलका नाम पत्तने ।
खगो विद्युत्प्रभस्तस्य भार्या च विमलप्रभा ॥ ७६

ரூப்யாத்ரௌ தக்ஷிணச்ரேண்யாமளகா நாம பத்தனே ।
ககோ வித்யுத்பிரப: தஸ்ய பார்யா ச விமலபிரபா ॥

जितशत्रुः तयोः पुत्रः स्थित्वा स्थान्नेन साधिताः ।
वर्षैर्द्वादशभिर्विद्यां गुहायां जपहोमतः ॥ ७७

ஜிதசத்ரு: தயோ: புத்ர: ஸ்தித்வா ஸ்யான்னேன ஸாதிதா: ।
வர்ஷை: த்வாதசபி: வித்யாம் குகாயாம் ஜபஹோமத: ॥

आकाशकामिनीं विद्यामादौ कृत्वैकहेलया ।
विद्याश्चतुस्सहस्रान्ता सिद्धा श्रीजिनवैरिणः ॥ ७८

ஆகாசகாமினீம் வித்யாம் ஆதிம் க்ருத்வைக ஹேலயா ।
வித்யா: சதுஸ்ஸஹஸ்ராந்தா ஸித்தா ஸ்ரீஜினவைரிண: ।

सिद्धादिविवरान्तायां मुनिषु व्रतयोगिनः ।
गुहायां केवलज्ञानी ज्ञाते तत्रागतास्सुराः ॥ ७९

ஸித்தாதி விவராந்தாயாம் முனிஷு வ்ரதயோகின: ।
குகாயாம் கேவலஞானி ஞாதே தத்ராகதா: ஸுரா: ॥

सुरभेरिध्वनिं श्रुत्वा विद्यां तामवलोकिनीम् ।
ज्ञात्वाऽऽगच्छ त्वमित्युक्त्वा प्राहिणोत्तत्र खेचरीम् ॥ ८०

ஸுரபேரித்வனிம் ச்ருத்வா வித்யாம் தாம் அவலோகினிம் ।
ஞாத்வாऽऽகச்ச த்வமித்யுக்த்வா ப்ராஹிணோத்தத்ர
கேசரீம் ॥

ज्ञात्वाऽऽगत्य तया प्रोक्तं भेरीवादनकारणम् ।
जितशत्रुरगात्तत्र वन्दितुं जिनपुङ्गवम् ॥ ८१

ஞாத்வாऽऽகத்ய தயா ப்ரோக்தம் பேரீவாதனகாரணம் ।
ஜிதசத்ருரகாத் தத்ர வந்திதும் ஜினபுங்கவம் ॥

वन्दित्वाकर्ण्य सद्धर्मं तेन श्रीजितशत्रुणा ।
ज्ञातवैराग्यभावेन तं नत्वा प्रार्थितं तपः ॥ ८२

வந்தித்வாகர்ண்ய ஸத்தர்மம் தேன ஶ்ரீஜிதசத்ருணா ।
ஞாதவைராக்ய பாவேன தம் நத்வா ப்ரார்த்திதம் தப: ॥

ततोऽस्माभिरिति प्रोक्तमस्मान्संसाध्यकृच्छ्रतः ।
त्वया नास्मत्फलप्राप्तिः साम्प्रतं किं विधीयते ॥ ८३

ததோऽஸ்மாபிரிதி ப்ரோக்தம் அஸ்மான் ஸம்ஸாத்ய
க்ருச்ரத: ।
த்வயா நாஸ்மத்பலப்ராப்தி: ஸாம்ப்ரதம் கிம் விதீயதே ॥

अस्मद्वचनमुल्लङ्घ्य त्वं गृह्णासि तपो यदि ।
अस्य कुर्मो वयं सेवामित्याख्याय प्रगृह्यताम् ॥ ८४

அஸ்மத்வசனமுல்லங்க்ய த்வம் க்ருஹ்ணாஸி தபோ யதி ।
அஸ்ய குர்மோ வயம் ஸேவாம் இத்யாக்யாய
ப்ரக்ருஹ்யதாம் ।

तेनास्माकं समाख्यातं पृष्ट्वा केवलिनं जिनम् ।
सेवां नागकुमारस्य यूयं तस्य करिष्यथ ॥ ८५

தேனாஸ்மாகம் ஸமாக்யாதம் ப்ருஷ்ட்வா கேவலினம் ஜினம் ।
ஸேவாம் நாககுமாரஸ்ய। யூயம் தஸ்ய கரிஷ்யத ॥

गुहायाः स्वर्णपूर्वायां अस्यामेवागमिष्यति ।
श्रीनेमितीर्थकृत्काले तस्मादत्र वयं स्थिताः ॥ ८६

குஹாயா: ஸ்வர்ணபூர்வாயாம் அஸ்யாமேவாகமிஷ்யதி ।
ஸ்ரீநேமிதீர்த்தக்ருத்காலே தஸ்மாதத்ர வயம் ஸ்திதா: ॥

कार्यकाले स्मृतेऽस्माभिः क्षिप्रं यूयं समेष्यथ ।
स्थातव्यं तावदत्रेति कुमारो निर्गतस्ततः ॥ ८७

கார்யகாலே ஸ்ம்ருதேऽஸ்மாபி: க்ஷிப்ரம் யூயம் ஸமேஷ்யத।
ஸ்தாதவ்யம் தாவதத்ரேதி குமாரோ நிர்கதஸ்தத: ॥

पुनर्व्याधं तदाश्चर्यं पृष्टवान् तेन भाषितम् ।
वसत्युत्तरदिग्भागे वेतालोऽस्ति भयानकः ॥ ८८

புனர்வ்யாதம் ததாச்சர்யம் ப்ருஷ்டவான் தேன பாஷிதம்
வஸத்யுத்தரதிக்பாகே வேதாளோऽஸ்தி பயானக: ॥

तत्र गत्वा तमावीक्ष्य वेतालं कृत्रिमाकृतिम् ।
वञ्चयित्वा स तद्घातं पादमाकृष्य पातयत् ॥ ८९

தத்ர கத்வா தமாவிக்ஷ்ய வேதாளம் க்ருத்ரிமாக்ருதிம் ।
வஞ்சயித்வா ஸ தத்காதம் பாதமாக்ருஷ்ய பாதயத் ॥

तस्माद्यो निधिरत्नानां राशिमावीक्ष्य शासनम् ।
हृत्वा स वाचयित्वैव कुमारस्तुष्टमानसः ॥ ९०

தஸ்மாத்யோ நிதிரத்னானாம் ராசிமாவிக்ஷ்ய சாஸனம் ।
ஹ்ருத்வா ஸ வாசயித்வைவ குமாரஸ்துஷ்டமானஸ: ॥

यः पातयति वेतालं रत्नानां स प्रभुर्निधेः ।
दत्तवान् वाचयित्वासौ विद्यास्तन्निधि रक्षणे ॥ ९१

யः பாதயதி வேதாளம் ரத்னானாம் ஸ பிரபுர்நிதே: ।
தத்தவான் வாசயித்வாஸௌ வித்யா: தந்நிதி ரக்ஷணே ॥

व्यालेन स प्रियाभ्यां च भूत्वा प्रहसिताननः ।
आगच्छन्दूरतो दृष्ट्वा द्वादशादित्यदीप्तिमान् ॥ ९२

வியாளேன ஸப்ரியாப்யாம் ச பூத்வா ப்ரஹஸிதானன: ।
ஆகச்சன் தூரதோ த்ருஷ்ட்வா துவாதசாதித்ய
திப்திமான் ॥

जिनमानम्य निर्गत्य ततो रम्यककाननात् ।
गिरिकूटपुरं गच्छन्वटवृक्षं स दृष्टवान् ॥ ९३

ஜினமானம்ய நிர்கத்ய ததோ ரம்யக கானனாத் ।
கிரிகூடபுரம் சச்சன் வடவ்ருக்ஷம் ஸ த்ருஷ்டவான் ॥

गत्वा तत्रोपविश्यासौ यावत्तिष्ठेत्तरोरधः ।
प्ररोहास्तत्क्षणादेव तावत्तस्माद्विनिर्गताः ॥ ९४

கத்வா தத்ரோபவிச்யாஸௌ யாவத்திஷ்ட்டேத்
தரோரத: ।
ப்ரரோஹா :தத்க்ஷணாதேவ தாவத் தஸ்மாத்விநிர்கதா: ॥

स तत्र लीलयान्दोलक्रीडां कुर्वन्नतिष्ठपत् ।
इत्यगाद्वटवृक्षस्थः पुमानावेदितुं प्रभोः ॥ ९५

ஸ தத்ரலீலயாந்தோளக்ரீடாம் குர்வன்னதிஷ்டபத் ।
இத்யகாத் வடவ்ருக்ஷஸ்த: புமானாவேதிதும் பிரபோ: ॥

गिरिकूटपुरं तत्र वनराजो महीपतिः ।
तत्प्रिया वनमालाख्या तयोर्लक्ष्मीमतिस्सुता ॥ ९६

கிரிகூடபுரம் தத்ர வனராஜோ மஹீபதி: ।
தத்ப்ரியா வனமாலாக்யா தயோ: லக்ஷ்மீமதி:[1] ஸுதா ॥

निवेदिते ततस्तेन तमानीय पुरं तदा ।
विभूत्या दत्तवांस्तस्मै वनराजो निजात्मजाम् ॥ ९७

நிவேதிதே ததஸ்தேன தமாநீய புரம் ததா ।
விபூத்யா தத்தவான் தஸ்மை வனரோஜா நிஜாத்மஜாம் ॥

तेनैकदा मुनी दृष्टौ तत्रैको जय संज्ञकः ।
अन्योः विजय इत्याख्यः तौ नत्वैवं स पृष्टवान् ॥ ९८

தேனைகதா முனீ த்ருஷ்டௌ தத்ரைகோ ஜயஸம்ஞக. ।
அன்யோ விஜய இத்யாக்ய: தௌ நத்வைவம் ஸ
பிருஷ்டவான் ॥

क एष वनराजो मे सन्देहो हृदि वर्तते ।
कथ्यतामिति तेनोक्तं मुनिना जयसंज्ञिना ॥ ९९

க ஏஷ வனராஜோ மே ஸந்தேஹோ ஹ்ருதிவர்த்தே ।
கத்யதாமிதி தேனோக்தம் முனினா ஜயஸம்ஞினா ॥

अमुष्य वनराजस्य दायादः पुण्ड्रवर्धने ।
पुरे सोमप्रभो राजा साम्प्रतं व्यवतिष्ठते ॥ १००

---

1. கணைவிழி — நா. கு. கா. தமிழ்
பக்க எண் - 150, 151 பாடல் எண் - 99

அமுஷ்ய வனராஜஸ்ய தாயாத: புண்ட்ரவர்தனே ।
புரே ஸோமப்ரபோ ராஜா ஸாம்ப்ரதம் வ்யவதிஷ்டதே ॥

पूर्वं पितामहेनास्य वनराजपितामहः ।
निःसारितः पुरात्तस्मात्तेनैतत्कारितं पुरम् ॥ १०१

பூர்வம் பிதாமஹேநாஸ்ய வனராஜபிதாமஹ: ।
நிஸ்ஸாரித: புராத்தஸ்மாத் தேனைதத் காரிதம் புரம் ॥

निशम्य वनराजस्य वनसंस्थितिकारणम् ।
यतिद्वयं समानम्य निजावासमगादसौ ॥ १०२

நிசம்ய வனராஜஸ்ய வனஸம்ஸ்திதி காரணம் ।
யதித்வயம் ஸமாநம்ய நிஜாவாஸமகாதஸௌ ॥

मत्कीलितं शिलास्तम्भे वनराजस्य शासनम् ।
यादृशं मुनिनोद्दिष्टं तेन दृष्टं च तादृशम् ॥ १०३

மத்கீலிதம் சிலாஸ்தம்பே வனராஜஸ்ய சாஸனம் ।
யாத்ருஸம் முனிநோத்திஷ்டம் தேன த்ருஷ்டம் ச
தாத்ருசம் ॥

ततो व्यालं समाहूय तं सोमप्रभसन्निधौ ।
तूर्णं प्रहितवांस्तत्र सगत्वैवं बभाण तम् ॥ १०४

ததோவியாளம் ஸமாஹூய தம் ஸோமப்ரபஸந்நிதௌ ।
தூர்ணம் ப்ரஹிதவான் தத்ர ஸகத்வைவம் பபாண தம் ॥

जयन्धरसुतेनैवं भणित्वाहं विसर्जितः ।
वनराजपुरं त्यक्त्वा क्षिप्तमन्यत्र गच्छतः ॥ १०५

ஜயந்தர சுதேனைவம் பணித்வா ஹம் விஸர்ஜித: ।
வனராஜபுரம் த்யக்த்வா க்ஷிப்தமன்யத்ர கச்சத: ॥

तद्गिरोद्दीपकोपेन प्रोक्तमन्यायकारणम् ।
सहते तत्पिता तस्य सहे कस्मादहं वद ॥ १०६

தத்கிரோத்தீபகோபேன ப்ரோக்தமந்யாயகாரணம் ।
ஸஹதே தத்பிதா தஸ்ய ஸஹே கஸ்மாதஹம் வத ॥

भद्रश्चेत्स्वपितुःपार्श्वे किन्न तिष्ठति ते प्रभुः ।
प्रतिदेशं परिभ्राम्य दुष्टत्वं किन्न मुञ्चति ॥ १०७

பத்ர: சேத் ஸ்வபிது: பார்ச்வே கிம் ந திஷ்டதி
தே பிரபு: ।
பிரதிதேசம் பரிபிராம்ய துஷ்டத்வம் கிம் ந முஞ்சதி ॥

तं जल्पितं समाकर्ण्य व्यालः सोमप्रभं रुषा ।
बध्वाऽऽत्मस्वामिसान्निध्ये प्राहिणोल्लेखवाहकम् ॥ १०८

தம் ஜல்பிதம் ஸமாகர்ண்ய வியாள: ஸோமப்ரபம் ருஷா ।
பத்வாऽऽத்மஸ்வாமி ஸாந்நித்யே
பிராஹிணோல்லேக வாஹகம் ॥

दृष्ट्वागाद्वनराजभूपसहितो लेखं मुदा तत्क्षणा-
त्तत्र श्रीमतिपुण्ड्रवर्धनपुरे सोमप्रभं भूमिपम् ।
तं मोचय्य समास्थितो गुणनिधिर्लक्ष्मीमतिस्संयुतो-
गत्वासौ यमदण्डमुनीद्र[1]निकटे दीक्षां समापन्नवान् ॥ १०९

---

1 उभयत्रापि (सर्गः 3, श्लोकः 2 & 109) निर्दिष्टः ऋषेर्नामधेयः चिन्त्यः ।

த்ருஷ்ட்வாகாத் வராஜபூபஸஹிதோ
லேகம் முதா தத்க்ஷணாத்-
தத்ர ஸ்ரீமதி புண்ட்ரவர்தனபுரே
ஸோமப்ரபம் பூமிபம் ।
தம் மோசய்ய ஸமாஸ்த்திதோ குணநிதி:-
லக்ஷ்மீமதிஸ்ஸம்யுதோ-
கத்வாஸௌ யமத்ருங்முனீந்த்ரநிகடே*
திக்ஷாம் ஸமாபன்னவான் ॥

इत्युभयभाषाकविचक्रवर्ति श्रीमल्लिषेणसूरि विरचितायां
नागकुमारपञ्चमीकथायां तृतीयस्सर्गः ॥

இத்யுபயபாஷா கவிசக்ரவர்த்தி ஸ்ரீமல்லிஷேணசூரி விரசிதாயாம் நாககுமாரபஞ்சமீ கதாயாம் த்ரிதீய: ஸர்க; ।

---

* இரண்டு இடத்திலும் (ஸர்கம் 3, சு. 2 & 109) "யமதரர்" என்ற குறிப்பு நோக்கத்தக்கது.

॥ चतुर्थस्सर्गः ॥ நான்காம் சர்கம்

अथास्ति भुवि विख्यातं सुप्रतिष्ठकपत्तनम् ।
जयवर्मा नृपस्तत्र जयवत्याख्यका प्रिया ॥ १

அதாஸ்தி புவிவிக்யாதம் ஸுப்ரதிஷ்ட்டகபத்தனம் ।
ஜயவர்மா ந்ருபஸ்தத்ர ஜயவத்யாக்யகா ப்ரியா ॥

अच्छेद्योऽभेद्यनामानौ सुतौ जातौ तयोर्द्वयोः ।
एकदाऽऽयातवांस्तत्र संयतः पिहितास्रवः ॥ २

அச்சேத்யோऽபேத்ய நாமானௌ ஸுதௌ ஜாதௌ-
தயோ: த்வயோ: ।
ஏகதாऽऽயாதவான் தத்ர ஸம்யத: பிஹிதாஸ்ருவ: ॥

प्रागमद्वन्दितुं साधुं राजा पुत्रसमन्वितः ।
आनम्य धर्ममाकर्ण्य योगिनं तं स पृष्टवान् ॥ ३

பிராகமத்வந்திதும் ஸாதும் ராஜா புத்ரஸமன்வித: ।
ஆனம்ய தர்மமாகர்ண்ய யோகினம் தம ஸ
ப்ருஷ்டவான் ॥

भूत्वा भृत्यौ परस्येमौ जीवितौ वर्त्मनः पदे ।
सुखेन मत्सुतौ राज्यं कुर्वाते मे वद प्रभो ॥ ४

பூத்வா ப்ருத்யௌ பரஸ்யேமௌ ஜீவிதௌ
வர்த்மன: பதே ।
ஸுகேன மத்ஸுதௌ ராஜ்யம் குர்வாதே மே வத ப்ரபோ ॥

यस्सोमप्रभराजानं पुण्ड्रवर्धनपत्तनात् ।
घाटयिष्यति सः स्वामी भवेद्भूपानयोरपि ॥ ५

ய:ஸோமப்ரபராஜானம் [1]புண்ட்ரவர்தனபத்தனாத் ।
தாடயிஷ்யதி ஸ: ஸ்வாமீ பவேத் பூபானயோரபி ॥

निशम्य वचनं राजा साधुना साधुभाषितम् ।
राज्यं प्रथमपुत्राय दत्वा दीक्षां गृहीतवान् ॥ ६

நிசம்ய வசனம் ராஜா ஸாதுனா ஸாது பாஷிதம் ।
ராஜ்யம் பிரதமபுத்ராய தத்வா தீக்ஷாம் க்ருஹீதவான் ॥

इतस्सोमप्रभस्साधुः कदाचित्तत्पुरं गतः ।
नत्वा तं पृष्टवन्तौ तौ दीक्षाग्रहणकारणम् ॥ ७

இத: ஸோமப்ரப:ஸாது: கதாசித் தத்புரம் கத: ।
நத்வா தம் பிருஷ்டவந்தெள தெள தீக்ஷாகிரஹணகாரணம்

अन्येन साधुना प्रोक्तं पुण्ड्रवर्धनभूमिपः ।
एषो नागकुमारेण पुरा निस्सारितो हठात् ॥ ८

அன்யேன ஸாதுனா ப்ரோக்தம் புண்ட்ரவர்தனபூமிப: ।
ஏஷோ நாககுமாரேண புரா நிஸ்ஸாரிதோ ஹடாத் ॥

तच्छ्रुत्वानन्दचित्तौ हि पुरं श्रीपुण्ड्रवर्धनम् ।
भृत्यौ तां प्रतिपद्येते गत्वानम्य निजप्रभुम् ॥ ९

தச்ச்ருத்வானந்தசித்தெள ஹி புரம் ஶ்ரீ புண்ட்ரவர்தனம் ।
பிருத்யெள தாம் பிரதிபத்யேதே கத்வானம்ய நிஜப்ரபும் ॥

अथान्यद्दिवसे पृष्ट्वा श्वशुरं तत्पुरादसौ ।
विनिर्गत्य वनं प्राप नाम्ना जालन्तिकाह्वयम् ॥ १०

---

1 புண்டிரமெனும் புரம் — நா. கு. கா. தமிழ் 156 / 105

அதான்யத் திவஸே ப்ருஷ்ட்வா ச்வசுரம் தத்புராதஸௌ ।
விநிர்கத்ய வனம் ப்ராப நாம்னா ஜாலந்திகாஹ்வயம் ॥

छायां न्यक्रोधवृक्षस्य दृष्ट्वा तत्रोपविष्टवान् ।
भक्षयन् विषवृक्षाणां फलान्यात्मजनैस्समम् ॥ ११

சாயாம் ந்யக்ரோத விருக்ஷஸ்ய த்ருஷ்ட்வா தத்ரோபவிஷ்டவான் ।
பக்ஷயன் விஷவ்ருக்ஷாணாம் பலானி ஆத்மஜனை; ஸமம் ॥

युगपद्यावदागत्य सहस्रभटसंज्ञकाः ।
चक्रुः पञ्चशतास्तस्य प्रणामं विनयान्विताः ॥ १२

யுகபத் யாவதாகத்ய ஸஹஸ்ரபட ஸம்ஞகா: ।
சக்ரு: பஞ்சசதாஸ்தஸ்ய பிரணாமம் விநயான்விதா: ॥

तैरुक्तं त्वत्पदाम्भोजद्वन्द्वसेवाभिलाषया ।
वटवृक्षमिमं देव रक्षमाणा वयं स्थिताः ॥ १३

தைருக்தம் த்வத்பதாம்போஜத்வந்த்வஸேவாபிலாஷயா ।
வடவ்ருக்ஷமிமம் தேவ ரக்ஷமாணா வயம் ஸ்த்திதா: ॥

केनचिद्धेतुनेत्युक्ते तेन तैरिति जल्पितम् ।
अस्माभिरेकदा साधुःपृष्टःकोऽस्मत्प्रभुर्भवेत् ॥ १४

கேனசித் ஹேதுனேத் யுக்தே தேன தைரிதி ஜல்பிதம் ।
அஸ்மாபி: ஏகதா ஸாது: ப்ருஷ்ட: கோऽஸ்மத்ப்ரபு: பவேத் ॥

तेनोक्तं साधुनास्माकं अत्र जालन्तिके वने ।
फलानि विषवृक्षाणां योऽत्तिस्याद्भवतां प्रभुः ॥ १५

தேனோக்தம் ஸாதுநாஸ்மாகம் அத்ரஜாலந்திகே வனே ।
பலானி விஷவிருக்ஷாணாம் யோऽர்த்திஸ்யாத்
பவதாம் பிரபு: ॥

ततस्तस्मात्समुत्थाय स प्रापान्तरपत्तनम् ।
तत्र सिंहरथो राजा तेनासौ नीतवान् गृहम् ॥ १६

தத: தஸ்மாத் ஸமுத்தாய ஸ: பிராபாந்தரபத்தனம் ।
தத்ரஸிம்ஹரதோ ராஜா தேனாஸௌ நிதவான் க்ருஹம் ॥

सन्तिष्ठते सुखेनासौ यावत्सिंहरथो नृपः ।
तावत्कश्चित्समागत्य लेखं निक्षिप्तवान् पुरा ॥ १७

ஸந்திஷ்டதே ஸுகேனாஸௌ யாவத் ஸிம்ஹரதோ
ந்ருப: ।
தாவத் கச்சித் ஸமாகத்ய லேகம் நிக்ஷிப்தவான் புரா ॥

वाचयित्वा ततो लेखं ऊचे सिंहरथो नृपः ।
मित्रस्य मे समुत्पन्नं कार्यं तत्र व्रजाम्यहम् ॥ १८

வாசயித்வா ததோ லேகம் ஊசே ஸிம்மரதோ ந்ருப: ।
மித்ரஸ்ய மே ஸமுத்பன்னம் கார்யம் தத்ர வ்ரஜாம்யஹம் ॥

कीदृशं कार्यमित्युक्ते तेनैवं तस्य कथ्यते ।
पुरं सौराष्ट्रदेशेऽस्ति गिर्यादिनगराह्वयम् ॥ १९

கித்ருஸம் கார்யமித்யுக்தே தேனைவம் தஸ்ய கத்யதே ।
புரம் ஸௌராஷ்ட்ர தேசேऽஸ்தி கிர்யாதி நகராஹ்வயம் ॥

हरिवर्मा नृपस्तत्र तज्जाया मृगलोचना ।
तयोस्सुता समुत्पन्ना गुणवत्यभिधानिका ॥ २०

ஹரிவர்மா ந்ருப: தத்ர தஜ்ஜாயா ம்ருகலோசனா ।
தயோ: சுதா ஸமுத்பன்னா குணவத்யபிதானிகா ॥

तामभ्यर्थ्य समागत्य सिन्धुदेशमहीपतिः ।
समावेष्ट्य पुरं तस्थौ चण्डप्रद्योतनाह्वयः ॥ २१

தாமப்யர்த்ய ஸமாகத்ய ஸிந்துதேசமஹீபதி: ।
ஸமாவேஷ்ட்ய புரம் தஸ்தௌ
சண்டபிரதயோதனாஹ்வய: ॥

दत्ता गर्भस्थिता कन्या मयेति हरिवर्मणा ।
श्रीमन्नागकुमाराय किमन्यस्मै ददाम्यहम्! ॥ २२

தத்தா கர்பஸ்திதா கன்யா மயேதி ஹரிவர்மணா ।
ஸ்ரீமன் நாககுமாராய கிமன்யஸ்மை ததாம்யஹம்! ॥

कारणेन मया तेन गन्तव्यं तत्र साम्प्रतम् ।
यावद्गत्वाऽगमिष्यामि तावत्तिष्ठ! पुरे मम ॥ २३

காரணேன மயா தேன கந்தவ்யம் தத்ர ஸாம்ப்ரதம் ।
யாவத் கத்வாऽகமிஷ்யாமி தாவத்திஷ்ட்ட! புரே மம ॥

इति सिंहरथेनोक्तं श्रुत्वेष्वर्धसितानन: ।
कृतवान् गमनं तेन समं गिरिपुरं प्रति ॥ २४

இதி ஸிம்ஹரதேனோக்தம் ச்ருத்வேஷ்வர்தஸிதானன: ।
க்ருதவான் கமனம் தேன ஸமம் கிரிபுரம் பிரதி ॥

तयोरागमनं श्रुत्वा चण्डप्रद्योतनो नृपः ।
रोद्धुं प्रहितवांस्तूर्णं जयं विजयसंयुतम् ॥ २५

தயோராகமனம் ச்ருத்வா சண்டப்ரத்யோதனோ ந்ருப: ।
ரோத்தும் பிரஹிதவான் தூர்ணம் ஜயம் விஜயஸம்யுதம் ॥

तयोरभिमुखी भूत्वा युध्वा पञ्चशतैस्ततः ।
बध्वा नीतौ प्रभोःपार्श्वे सहस्रभटसंज्ञकैः ॥ २६

தயோரபிமுகீபூத்வா யுத்வா பஞ்சசதை: தத: ।
பத்வா நீதௌ பிரபோ:பார்ச்வே ஸஹஸ்ரபடஸம்ஞை: ॥

भृत्यबन्धनमाकर्ण्य चण्डप्रद्योतनस्ततः ।
रुष्ट्वा व्यूहत्रयं कृत्वा तस्थौ युद्धाभिलाषया ॥ २७

பிருத்யபந்தன மாகர்ண்ய சண்டப்ரத்யோதனஸ்தத: ।
ருஷ்ட்வா வ்யூஹத்ரயம் க்ருத்வா தஸ்தௌ
யுத்தாபிலாஷயா ॥

निरूपितस्ततस्तेन व्यालस्सुमतिमन्त्रिणः ।
अच्छेद्याऽभेद्यनामानौ सुरप्रवरसेनयोः ॥ २८

நிருபித: ததஸ்தேன வியாள: சுமதி மந்த்ரிண: ।
அச்சேத்யாऽபேத்ய நாமானௌ ஸுரப்ரவரஸேனயோ: ॥

स्वयञ्चाभिमुखं तस्थौ चण्डप्रद्योतनस्य सः ।
आत्मीयाभिमुखी भूत्वा बद्धास्ते युधि वैरिणः ॥ २९

ஸ்வயஞ்சாபிமுகம் தஸ்தௌ சண்டப்ரத்யோதனஸ்ய ஸ: ।
ஆத்மீயாபிமுகீ பூத்வா பத்தாஸ்த்தே யுதிவைரிண: ॥

जायन्धरिस्ततस्सर्वान् प्राहिणोत्त्वरितं मुदा ।
आनीय तां हढी बध्वा मां अस्य हरिवर्मणः ॥ ३०

ஜாயந்தரி: ததஸ்ஸர்வான் பிராஹிணோத் த்வரிதம் முதா ।
ஆனீய தாம் த்ருடபத்வா மாம் அஸ்ய ஹரிவர்மணः ॥

हृत्वा तं बन्धिशालायां निक्षिप्याभिमुखं पुरात् ।
गत्वानीय पुरं राजा तस्मै कन्यां स दत्तवान् ॥ ३१

ஹ்ருத்வா தம் பந்திசாலாயாம் நிக்ஷிப்யாபிமுகம் புராத் ।
கத்வானீய புரம் ராஜா தஸ்மை கன்யாம் ஸ தத்தவான் ॥

ऊर्जयन्तगिरौ तीर्थं वन्दितुं गतवानसौ ।
श्रीमन्नेमिजिनेन्द्रस्य भक्त्या जायन्धरिर्नृपः ॥ ३२

ஊர்ஜயந்த கிரௌ தீர்த்தம் வந்திதும் கதவானஸௌ ।
ஸ்ரீமன் நேமிஜினேந்த்ரஸ்ய பக்த்யா ஜாயந்தரி: ந்ருப: ॥

इतो वत्साभिधो देशे कौशम्बी संज्ञका पुरी ।
तत्पतिश्शुभचन्द्राख्यस्तज्जायापि सुखावती ॥ ३३

இதோ வத்ஸாபிதோ தேசே கௌசம்பீ ஸம்ஞகாபுரீ ।
தத்பதி: சுபசந்த்ராக்ய: தஜ்ஜாயாபி சுகாவதீ ॥

तयोस्सुता समुत्पन्ना सप्ताकामाङ्गनासमाः ।
आद्या स्वयंप्रभा नाम सुप्रभा कनकप्रभा ॥ ३४

தயோ: சுதா ஸமுத்பன்னா ஸப்தகாமாங்கனாஸமா: ।
ஆத்யா ஸ்வயம்பிரபா நாம ஸுப்ரபா கனகப்ரபா[1] ॥

चतुर्थी स्वर्णमालाख्या तथा नन्दा च पञ्चमी ।
पद्मश्रीः साभवेत्षष्ठी नागदत्ता च सप्तमी ॥ ३५

---

1 நற்பிரபை — நா. கு. கா. தமிழ் - 166/123

சதுர்த்தி ஸ்வர்ணமாலாக்யா ததா நந்தா[1] ச பஞ்சமி ।
பத்மஸ்ரீ: ஸா பவேத் ஷஷ்ட்டீ நாகதத்தா ச ஸப்தமீ ॥

रूप्याद्रौ दक्षिणश्रेण्यां रत्नसञ्चयपत्तनात् ।
खगेन मेघवाहेन सुकण्ठो घातितो हठात् ॥ ३६

ரூப்யாத்ரௌ தக்ஷிணச்ரேண்யாம் ரத்னஸஞ்சயபத்தனாத் ।
ககேன மேகவாஹேன சுகண்டோ தாடிதோ ஹடாத் ॥

तेनालङ्घ्यपुरं नाम कौशम्बी सन्निधौ पुरम् ।
कारयित्वा ततस्तस्थौ खेचरात्यन्तदर्पवान् ॥ ३७

தேனாலங்க்யபுரம் நாம கௌசம்பீ ஸந்நிதௌ புரம் ।
காரயித்வா ததஸ்தஸ்த்தௌ கேசராத்யந்ததர்பவான் ॥

एकदाभ्यर्थ्य ताः कन्याश्शुभचन्द्रमनेकशः ।
अलब्धप्रसरो भूत्वा तं जघान खगो नृपः ॥ ३८

ஏகதாப்யர்த்ய தா; கன்யா: சுபசந்த்ரம் அநேகச: ।
அலப்த பிரஸரோ பூத்வா தம் ஜகான ககோ ந்ருப: ॥

विधृतास्तेन ताः कन्यास्ताभिरुक्तमिदं वचः ।
भार्यास्तस्य भविष्यामो यस्सुकण्ठविनाशकृत् । ३९

வித்ருதா: தேன தா: கன்யா; தாபிருக்தமிதம் வச: ।
பார்யா: தஸ்ய பவிஷ்யாமோ ய: சுகண்டவிநாசக்ருத் ॥

खगेनात्यन्तरुष्टेन कारागारे विधारिताः ।
नष्ट्वागाद्दैवयोगेन नागदत्ताञ्जिकालयम् ॥ ४०

---

1 நங்கை — நா. கு. கா. தமிழ் 166 – 123

ககேனாத்யந்தருஷ்டேன காராகாரே விதாரிதா: ।
நஷ்ட்வாகாத் தைவயோகேன நாகதத்தாஜ்ஜிகாலயம் ॥

हस्तिनागपुरं नाम विषये कुरुजाङ्गले ।
अभिचन्द्रो नृपस्तत्र शुभचन्द्रनृपानुजः ॥ ४१

ஹஸ்திநாகபுரம் நாம விஷயே குருஜாங்கலே ।
அபிசந்த்ரோ ந்ருபஸ்தத்ர சுபசந்த்ரந்ருபானுஜ: ॥

तत्र गत्वा तयाऽख्यातं तस्य तन्नागदत्तया ।
तच्छ्रुत्वा प्राहिणोल्लेखं कुमारस्य क्षणादसौ ॥ ४२

தத்ர கத்வா தயாऽக்யாதம் தஸ்ய தந்நாகதத்தயா ।
தச்ருத்வா பிராஹிணோல்லேகம் குமாரஸ்ய
க்ஷணாதஸௌ ॥

ऊर्जयन्तस्समायातं दृष्ट्वा तं लेखवाहकैः ।
क्षिप्तो लेखस्ततस्तेन तल्लेखार्थोऽवधारितः ॥ ४३

ஊர்ஜயந்த: ஸமாயாதம் த்ருஷ்ட்வா தம் லேகவாஹகை: ।
க்ஷிப்தோ லேகஸ்ததஸ்தேன தல்லேகார்த்தோऽவதாரித: ॥

गत्वा गिरिपुरं तत्र माममापृच्छ्य तत्पुरात् ।
शुभचन्द्रपुरीं प्राप सोऽभिचन्द्रोऽपि तत्पुरम् ॥ ४४

கத்வா கிரிபுரம் தத்ர மாமமாப்ருச்ய தத்புராத் ।
சுபசந்த்ரபுரீம் பிராப ஸோऽபிசந்த்ரோऽபி தத்புரம் ॥

तत्र स्थित्वा ततो दूतं प्राहिणोत् स तदन्तिकम् ।
गत्वा यत्स्वामिना प्रोक्तं तत् खगस्य निवेदितम् ॥ ४५

தத்ர ஸ்தித்வா ததோ தூதம் பிராஹிணோத் ஸ
ததந்திகம் ।
கத்வா யத்ஸ்வாமினா ப்ரோக்தம் தத்தகஸ்ய நிவேதிதம் ॥

तच्छ्रुत्वा क्रुद्धचित्तेन खेचरेण दुरात्मना ।
प्रोक्तं को मोचयेत्कन्या किं स्मृतं कालभोगिना ॥ ४६

தச்ருத்வா க்ருத்தசித்தேன கேசரேண துராத்மனா ।
ப்ரோக்தம் கோ மோசயேத் கன்யா கிம் ஸ்ம்ருதம்
காலபோகினா ॥

एवमुक्त्वा खगो व्योम्नि संस्थिते युद्धहेतुना ।
इतो गत्वाऽवदद्दूतो यत्तत् खेचरभाषितम् ॥ ४७

ஏவமுக்த்வா ககோ வ்யோம்னி ஸம்ஸ்திதே
யுத்தஹேதுனா ।
இதோ கத்வாऽவதத் தூதோ யத்தத் கேசரபாஷிதம் ॥

स्मृते नागकुमारेण विद्यास्सर्वास्समागताः ।
स्थित्वाकाशे कृते युद्धं खेचरेण समं तदा ॥ ४८

ஸ்ம்ருதே நாககுமாரேண வித்யா: ஸர்வாஸ்ஸமாகதா: ।
ஸ்தித்வாகாசே க்ருதே யுத்தம் கேசரேண ஸமம் ததா ॥

खड्गेन चन्द्रहासेन तेन हत्वा स मारितः ।
सुकण्ठो जातकोपेन कुमारेण रणाङ्गणे ॥ ४९

கட்கேன சந்த்ரஹாஸேன தேன ஹத்வா ஸ மாரித: ।
ஸுகண்டோ ஜாதகோபேன குமாரேண ரணாங்கணே ॥

तत्सुतो वज्रकण्ठाख्यस्तं नत्वा रत्नसञ्चयम् ।
पुरं प्रविश्य निर्घाट्य मेघवाहोऽपि खेचरः ॥ ५०

தத்சுதோ வஜ்ரகண்டாக்ய:[1] தம் நத்வா ரத்ன சஞ்சயம் ।
புரம் பிரவிச்ய நிர்தாட்ய மேகவாஹோऽபி கேசர: ॥

शुभचन्द्राऽऽभिचन्द्रस्य सुतास्सप्त च कन्यकाः ।
अनुजा वज्रकण्ठस्य रुक्मिणी च विवाहिताः ॥ ५१

சுபசந்த்ராऽऽபிசந்த்ரஸ்ய சுதா: ஸப்த ச கன்யகா: ।
அனுஜா வஜ்ரகண்டஸ்ய ருக்மிணீ ச விவாஹிதா: ॥

ततो नागकुमारेण हस्तिनागपुरे स्थितम् ।
भजताभीष्टभोगांश्च ताभिस्त्रीभिस्समं मुदा ॥ ५२

ததோ நாககுமாரேண ஹஸ்திநாகபுரே ஸ்திதம் ।
பஜதாபீஷ்டபோகாம்ச்ச தாபி: ஸ்த்ரீபி: ஸமம் முதா ॥

पाण्ड्यदेशेऽस्ति विख्याता नगरी मधुराह्वया ।
अस्ति तत्र महीपालः संज्ञया मेघवाहनः ॥ ५३

பாண்ட்ய தேசேऽஸ்தி விக்யாதா நகரீ மதுராஹ்வயா ।
அஸ்தி தத்ர மஹீபால: ஸம்ஞயா மேகவாகன: ॥

जयलक्ष्मी प्रिया तस्य श्रीमती तद्वयोस्सुता ।
तस्य धात्री सुता कामलता मारञ्च नेच्छति ॥ ५४

ஜயலக்ஷ்மீ ப்ரியா தஸ்ய ஸ்ரீமதீ தத்வயோ: சுதா ।
தஸ்ய தாத்ரீ சுதா [2]காமலதா மாரம் ச நேச்சதி ॥

वार्तामीदृग्विधां श्रुत्वा महाव्यालस्तदा क्षणे ।
निर्गत्य पाटलीपुत्रान्मधुराख्यां पुरीमगात् ॥ ५५

---

1 வச்சிரகர்ணன் — நா. கு. கா. தமிழ் பக்க எண் 171

2 இவளைப்பற்றிய குறிப்பு தமிழ் நாககுமார காவியத்தில் இல்லை.

வார்த்தாம் ஈத்ருக்விதாம் ச்ருத்வா
மகாவியாளஸ்ததா க்ஷணே ।
நிர்கத்ய பாடலீபுத்ராத் மதுராக்யாம் புரீமகாத் ॥

गच्छन्तं तं महाव्यालं दृष्ट्वा कामलता क्षणे ।
विद्धा बाणैः स्मरस्याग्रे ततस्तेन समाहिता: ॥ ५६

கச்சந்தம் தம் மகாவியாளம் த்ருஷ்ட்வா காமலதா க்ஷணே ।
வித்தாபாணை:ஸ்மரஸ்யாக்ரே ததஸ்தேன ஸமாஹிதா; ॥

अवन्ति संज्ञको देशस्तत्रास्त्युज्जयिनी पुरी ।
जयसेनोऽस्ति भूपालो जयश्रीस्तस्य वल्लभा ॥ ५७

அவந்தி ஸம்ஞகோ தேச: தத்ராஸ்த்யுஜ்ஜயிநீ புரீ ।
ஜயஸேனோऽஸ்தி பூபாலோ ஜயஶ்ரீ: தஸ்ய வல்லபா ॥

मेनकी तद्वयोः पुत्री पुमांसं कामसन्निभम् ।
नेच्छतीति ततो वार्तां श्रुत्वासौ तत्पुरं गतः ॥ ५८

மேனகீ தத்வயோ: புத்ரீ புமாம்ஸம் காமஸந்நிபம் ।
நேச்சதீதி ததோ வாாத்தாம் ச்ருத்வாஸெள தத்புரம் கத: ॥

मिलित्वापणमध्यस्थान् लोकानावीक्ष्य मेनकी ।
पृच्छति स्म जनं तत्र किमेतदिति कौतुकम् ॥ ५९

மிலித்வாபணமத்யஸ்தான் லோகான் ஆவிக்ஷ்ய மேனகி ।
பிருச்சதி ஸ்ம ஜனம் தத்ர கிமேததிதி கௌதுகம் ॥

स्मराकृतिं नरं लोकाः पश्यन्तीत्यन्ययोदितम् ।
साऽपहास्यं प्रकुर्वन्ती तं दृष्ट्वात्मगृहं तता ॥ ६०

ஸ்மராகிருதிம் நரம் லோகா: பச்யந்தீத்யன்யயோ திதம் ।
லாபஹாஸ்யம் பிரதுர்வந்தி தம் த்ருஷ்ட்வாத்மக்ருஹம்
ததா ॥

आवयोःप्रभुरेकस्यादिति सञ्चिन्त्य चेतसि ।
महाव्यालस्समायातो हस्तिनाख्यपुरं तदा ॥ ६१

ஆவயோ: பிரபுரேகஸ்யாத் இதி ஸஞ்சிந்த்ய சேதஸி ।
மகாவியாள: ஸமாயாதா ஹஸ்திநாக்ய புரம் ததா ॥

स्वज्येष्ठभ्रातरं नत्वा निवेद्यागतकारणम् ।
पटे नागकुमारस्य रूपमालिख्य यातवान् ॥ ६२

ஸ்வஜ்யேஷ்ட்டபிராதரம் நத்வா நிவேத்யாகத காரணம் ।
படே நாககுமாரஸ்ய ரூபமாலிக்ய யாதவான் ॥

दर्शयित्वा ततस्तस्यास्तां ज्ञात्वा रूपमोहिताम् ।
पुरमागत्य तं नत्वा कुमारं तत्र दृष्टवान् ॥ ६३

தர்சயித்வா ததஸ்தஸ்யா: தாம் ஞாத்வா ரூபமோஹிதாம் ।
புரமாகத்ய தம் நத்வா குமாரம் தத்ர த்ருஷ்டவான் ॥

कोऽयं कस्मात्समायातः इत्युक्ते तेन भूभुजा ।
व्यालेनैवं पुनःप्रोक्तं एष देव ममानुजः ॥ ६४

கோऽயம் கஸ்மாத்ஸமாயாத: இத்யுக்தே தேன பூபுஜா ।
வியாளேனைவம் புன: ப்ரோக்தம் ஏஷ தேவ மமானுஜ: ॥

उज्जयिन्यास्समायातस्सेवार्थी त्वत्पदाम्बुजम् ।
इति श्रुत्वा कुमारोऽगान्मुदं चेतसि तत्क्षणे ॥ ६५

உஜ்ஜயின்யா: ஸமாயாத: ஸேவார்த்தி த்வத் பதாம்புஜம் ।
இதி ச்ருத்வா குமாரோऽகாத் முதம் சேதஸி தத்க்ஷணே ॥

श्रुत्वा तां मेनकीवार्तां महाव्यालनिवेदिताम् ।
गत्वा नागकुमारोऽसौ तां पुनः परिणीतवान् ॥ ६६

ச்ருத்வா தாம் மேனகீவார்த்தாம் மகாவியாள நிவேதிதாம் ।
கத்வா நாககுமாரோऽஸௌ தாம் புன: பரிணீதவான் ॥

निवेदितं कुमारस्य तेनान्यद्दिवसे पुनः ।
मृदङ्गं वादितुं नृत्ये श्रीमत्याः कोऽपि न क्षमः ॥ ६७

நிவேதிதம் குமாரஸ்ய தேனான்யத் திவஸே புன: ।
ம்ருதங்கம் வாதிதும் ந்ருத்யே ஶ்ரீமத்யா: கோऽபி
ந க்ஷம: ॥

मथुराख्यं पुरं गत्वा नर्तयित्वा नृपाङ्गजाम् ।
रङ्गे मृदङ्गवाद्येन श्रीमतीं परिणीतवान् ॥ ६८

மதுராக்யம் புரம் கத்வா நர்தயித்வா ந்ருபாங்கஜாம் ।
ரங்கே ம்ருதங்கவாத்யேன ஶ்ரீமதீம் பரிணீதவான் ॥

अथ कश्चित्समायातो वणिगुत्तरदेशतः ।
तं दृष्ट्वा पृच्छति स्मैवं किं दृष्टं कौतुकं त्वया ॥ ६९

அத கச்சித்ஸமாயாத: வணிகுத்தரதேசத: ।
தம் த்ருஷ்ட்வா ப்ருச்சதி ஸ்மைவம் கிம் த்ருஷ்டம்
கௌதுகம் த்வயா ॥

तेनोक्तमेकदा दृष्टं भूमी तिलकनामनि ।
द्वीपे वारिधिमध्यस्थे हैमजैनालये पुनः ॥ ७०

தேனோக்தமேகதா த்ருஷ்ட்டம் பூமீ திலக நாமனி ।
த்விபே வாரிதி மத்யஸ்த்தே ஹைமஜைனாலயே புன: ॥

स्थित्वाक्रोशं प्रकुर्वन्ति कन्या: पञ्चशतावपि ।
नित्यं मध्याह्नवेलायां कारणं नैव वेद्म्यहम् ॥ ७१

ஸ்தித்வாக்ரோசம் பிரகுர்வந்தி கன்யா: பஞ்சசதாவபி ।
நித்யம் மத்யாஹ்ன வேளாயாம் காரணம் நைவ
வேத்ம்யஹம் ॥

आहूतास्तेन संस्मार्या विद्यास्सर्वा: तदा क्षणे ।
तास्समागत्य तं नीयु: स्थानं तत्र तदीप्सितम् ॥ ७२

ஆஹூதாஸ்தேன ஸம்ஸ்மார்யா வித்யாஸ்ஸர்வா:
ததா க்ஷணே ।
தாஸ்ஸமாகத்ய தம் நீயு: ஸ்தானம் தத்ர ததிப்ஸிதம் ॥

व्यालादिभिर्जनैस्सार्धं गत्वा वसतिकां तत: ।
जिनमभ्यर्च्य संस्तुत्य स्थितं तावदिति श्रुतम् ॥ ७३

வியாளாதிபி: ஜனை:ஸார்தம் கத்வா வஸதிகாம் தத: ।
ஜினமப்யர்ச்ய ஸம்ஸ்துத்ய ஸ்திதம் தாவதிதி ச்ருதம் ॥

अमरा: दानवास्सिद्धा: गन्धर्वा: यक्षराक्षसा: ।
विधृता वायुवेगेन श्रुणुताऽऽन्यायते वने ॥ ७४

அமரா: தானவா: ஸித்தா: கந்தர்வா: யக்ஷராக்ஷஸா: ।
வித்ருதா வாயுவேகேன ச்ருணுதாऽऽன்யாயதோ வனே ॥

आक्रोशमीदशं श्रुत्वा स्वयमाहूय कन्यका: ।
पृष्टास्तेन ततोऽवादीत् नाम्ना धरणीसुन्दरी ॥ ७५

ஆக்ரோசமீத்ருசம் ச்ருத்வா ஸ்வயமாஹூய கன்யகா: ।
பிருஷ்டாஸ்தேன ததோऽவாதீத் நாம்னா தரணிசுந்தரீ ॥

पृथ्वी तिलकसंज्ञायां तिरक्षोऽस्मत्पिता खग: ।
वायुवेगखगोऽन्योऽस्मज्जननीभ्रातृपुत्रक: ॥ ७६

ப்ருத்விதிலகஸம்ஞாயாம் திரச்க்ஷோऽஸ்மத்பிதா கக: ।
வாயுவேககஸோऽன்யஸ்மத் ஜனனீ ப்ராத்ரு புத்ரக:[1] ॥

प्रार्थितोऽस्मत्पिता तेन देहि मे कन्यका इति ।
अस्मान् तस्मै कुरूपाय दातुं नेच्छति मत्पिता ॥ ७७

பிரார்திதோऽஸ்மத்பிதா தேன தேஹி மே கன்யகா இதி ।
அஸ்மான் தஸ்மை குரூபாய தாதும் நேச்சதி மத்பிதா ॥

गत्वा साधितवान्विद्यां राक्षसीं बहुभिर्दिनै: ।
सतद्विद्याबलेनासौ तातं मारितवान् युधि ॥ ७८

கத்வா ஸாதிதவான் வித்யாம் ராக்ஷஸீம் பகுபிர்தினை: ।
ஸதத்வித்யா பலேனாஸௌ தாதம் மாரிதவான் யுதி ॥

परिणीतं ततस्तेन प्रारब्धं दुष्टचेतसा ।
अस्माभि:प्रोक्तमस्माकं वरस्त्वच्छीर्षलावक: ॥ ७९

பரிணீதம் ததஸ்தேன பிராரப்தம் துஷ்டசேதஸா ।
அஸ்மாபி: ப்ரோக்தமஸ்மாகம் வரஸ்த்வச்சீர்ஷலாவக: ॥

---

1 மருகனுக்குக் கருதியெம்மைக்கேட்டனன்
கண்ணவா யுவேகனே — நா. கு. கா. தமிழ் 178/137

वायुवेगो जगादैवं षण्मासाभ्यन्तरे मम ।
प्रतिमल्लं समानीय मत्सार्धं योधयिष्यथ ॥ ८०

வாயுவேகோ ஜகாதைவம் ஷண்மாஸாப்யந்தரே மம ।
பிரதிமல்லம் ஸமாநிய மத்ஸார்தம் யோதயிஷ்யத ॥

एवमुक्त्वा ततस्तेन निक्षिप्तौ बन्धिसद्मनि ।
तथा रक्षमहारक्षौ द्वावप्यसत् सहोदरौ ॥ ८१

ஏவமுக்த்வா ததஸ்தேன நிக்ஷிப்தௌ பந்திஸத்மனி ।
ததா ரக்ஷமகாரக்ஷௌ த்வாவப்யஸ்மத் ஸகோதரௌ ॥

निवेदितं तथा श्रुत्वा हत्वा तद्देहरक्षकान् ।
दत्त्वा तासां ततो रक्षामस्थादाकाशमण्डले ॥ ८२

நிவேதிதம் ததா ச்ருத்வா ஹத்வா தத்தேஹரக்ஷகான் ।
தத்வா தாஸாம் ததோ ரக்ஷாம: ததாகாசமண்டலே ॥

असावुदन्तमाकर्ण्य वायुवेगखगो रुषा ।
वायुमार्गे स्थितो विद्या युद्धमारब्धवानसौ ॥ ८३

அஸாவுதந்தமாகர்ண்ய வாயுவேககேகா ருஷா ।
வாயுமார்கே ஸ்திதோ வித்யா யுத்தமாரப்தவானஸௌ ॥

मेघविद्या ततो मुक्ता वर्षन्ति तेन सन्ततम् ।
तान्निरीक्ष्य सुकण्ठारिर्वायुविद्यां समुक्तवान् ॥ ८४

மேகவித்யா ததோ முக்த்வா வர்ஷந்தி தேன ஸந்ததம் ।
தாந்நிரீக்ஷ்ய சுகண்டாரி: வாயுவித்யாம் ஸமுக்தவான் ॥

ततोऽन्धकारिणीं विद्यां स मुमोच खगेश्वरः ।
तां दृष्ट्वा मुक्तवान् क्षिप्रं विद्यामुद्योतकारिणीम् ॥ ८५

ததோऽந்தகாரிணீம் வித்யாம் ஸ முமோச ககேச்வர: ।
தாம் த்ருஷ்ட்வா முக்தவான் க்ஷிப்ரம்
வித்யாமுத்யோதகாரிணீம் ॥

जलप्रवाहिनीविद्यां मुक्ता विद्याधरेण सा ।
पुनस्समुक्तवान् विद्यां वाडवानलसंज्ञकाम् ॥ ८६

ஜலப்ரவாஹினீம் வித்யாம் முக்தா வித்யாதரேண ஸா ।
புன: ஸமுக்தவான் வித்யாம் பாடவானலஸம்ஞகாம் ॥

विद्या युद्धं ततस्त्यक्त्वा खड्गयुद्धाभिलाषिणम् ।
खड्गेन तं समाहत्य खगो मारितवानसौ ॥ ८७

வித்யா யுத்தம் ததஸ்த்யக்த்வா கட்கயுத்தாபிலாஷிணம் ।
கட்கேன தம் ஸமாஹத்ய ககோ மாரிதவானஸௌ ॥

ततः पञ्चशताः कन्यास्तेन तत्र विवाहिताः ।
श्यालकौ द्वौ च तद्राज्ये दिनेऽन्यस्मिन्निरूपितौ ॥ ८८

தத: பஞ்சசதா: கன்யா: தேன தத்ர விவாஹிதா: ।
ச்யாலகௌ த்வௌ ச தத்ராஜ்யே தினேऽன்யஸ்மின்
நிருபிதௌ ॥

तावदेत्य शताःपञ्चसहस्रभटसंज्ञकाः ।
तस्य भृत्यत्वमापन्ना वटवृक्षतले स्थिताः ॥ ८९

தாவதேத்ய சதா: பஞ்ச ஸஹஸ்ரபடஸம்ஞகா: ।
தஸ்ய ப்ருத்யத்வமாபன்னா: வடவ்ருக்ஷதலே ஸ்திதா: ॥

कारणं तेन संस्पृष्टं तैरुक्तं मुनिनोदितम् ।
यः पञ्चशतकन्यानां स्वामी युष्माकमप्यसौ ॥ ९०

காரணம் தேன ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டம்தைருக்தம் முநிநோதிதம்।
ய: பஞ்சசத கன்யானாம் ஸ்வாமீ யுஷ்மாகமப்யஸெள ॥

ततः काञ्चीपुरं प्राप तत्र राजाऽऽस्ति पल्लवः ।
तेनार्धपथमागत्य स्वपुरं स प्रवेशितः ॥ ९१

தத: காஞ்சீபுரம் பிராப தத்ர ராஜாऽஸ்தி பல்லவ: ।
தேனார்தபதமாகத்ய ஸ்வபுரம் ஸ ப்ரவேசித: ॥

पुरं कलिङ्गदेशेऽस्ति नाम्ना दन्तिपुर परम ।
तद्राजा चन्द्रगुप्ताख्यो भार्या चन्द्रमती सती ॥ ९२

புரம் கலிங்க தேசேऽஸ்தி நாம்னா தந்திபுரம்[1] பரம் ।
தத்ராஜா சந்த்ரகுப்தாக்ய: பார்யா சந்த்ரமதீ ஸதீ ॥

सुता मदनमञ्जूषा सा जाता तद्वयोरपि ।
तत्रागत्य ततःकन्या विभूत्या परिणीतवान् ॥ ९३

சுதா மதனமஞ்ஜூஷா* ஸா ஜாதா தத்வயோரபி ।
தத்ராகத்ய தத: கன்யா விபூத்யா பரிணீதவான் ॥

पुरं कङ्कालदेशेऽस्ति त्रिलोकतिलकाह्वयम् ।
विजयन्धरभूपोऽभूद्विजया नाम तत्प्रिया ॥ ९४

---

1 இரத்தினபுரம் — நா. கு. கா. தமிழ் - 180/140

* மதனமஞ்சிகை — நா. கு. கா. தமிழ் 180 - 140, 141

புரம் கங்காளதேசேऽஸ்தி த்ரிலோகதிலகாஹ்வயம்* ।
விஜயந்தர பூபோऽபூத் விஜயா நாம தத்பிரியா ॥

तयोर्लक्ष्मीमती पुत्री तत्पुरं गतवानसौ ।
तं दृष्ट्वा मोहिता जाता तां च जायन्धरिस्ततः ॥ ९५

தயோர் லக்ஷ்மீமதீ** புத்ரீ தத்புரம் கதவானஸௌ ।
தம் த்ருஷ்ட்வா மோஹிதா ஜாதா தாம் ச
ஜாயந்தரி: தத: ॥

तयोस्तत्र विवाहोऽभूच्छुभनक्षत्रवासरे ।
तूर्यकाहलनिर्घोषैर्विभूत्या वह्निसाक्षिणा ॥ ९६

தயோ: தத்ர விவாஹோऽபூத் சுபநக்ஷத்ரவாஸரே ।
தூர்யகாகளநிர்கோஷை: விபூத்யா வஹ்னிஸாக்ஷிணா ॥

यावत्तां परिणीय कुन्ददशनां सौख्येन सन्तिष्ठते-
तावच्छ्रीपिहितास्रवो मुनिपतिस्तत्रागमत्तं पुनः ।
गत्वोपासकसद्व्रतानि मुनिपं नत्वा ततःपृष्टवा-
न्तस्यैवं कथितानि तेन गुणिना जायन्धरेर्भूपतेः ॥ ९७

---

* திலகபுரம் — நா. கு. கா. தமிழ் 180 – 142

** இலக்கணை — நா. கு. கா. தமிழ் 182 - 143

யாவத்தாம் பரிணீய குந்ததசனாம்
பௌளக்யேன ஸந்திஷ்ட்டதே
தாவச்ச்ரீபிஹிதாஸ்ரவோமுனிபதி:
தத்ராகமத் தம் புன: ।
கத்வோபாஸக ஸத்வ்ரதானி முனிபம்
நத்வா தத: ப்ருஷ்ட்டவான்-
தஸ்ஸைவம் கதிதானி தேன குணினா
ஜாயந்தரேர் பூபதே: ॥

इत्युभयभाषाकविचक्रवर्ति श्रीमल्लिषेणसूरि विरचितायां
नागकुमारपञ्चमीकथायां चतुर्थस्सर्गः ॥

இத்யுபயபாஷா கவிசக்ரவர்த்தி ஸ்ரீமல்லிஷேணசூரி
விரசிதாயாம் நாககுமாரபஞ்சமீகதாயாம்
சதுர்த்த: ஸர்க: ।

॥ पञ्चमस्सर्गः ॥ ஐந்தாம் ஸர்கம்

पादपस्य यथा मूलमधिष्ठानञ्च सद्मनः ।
तदा सर्वव्रतानां च मूलं सम्यक्त्वं उच्युते ॥ १

பாதபஸ்ய யதாமூலம் அதிஷ்ட்டானம் ச ஸத்மன: ।
ததா ஸர்வவ்ரதானாம் ச மூலம் ஸம்யக்த்வம் உச்யதே ॥

आप्तागमसुतत्वानां श्रद्धानं यन्मनीषिभिः ।
तदुच्यते हि सम्यक्त्वमाप्तो दोषविवर्जितः ॥ २

ஆப்தாகம ஸுதத்வானாம் சிரத்தானம் யன்மநிஷிபி:
ததுச்யதே ஹி ஸம்யக்த்வம் ஆப்தோ தோஷவிவர்ஜித: ॥

आगमस्तेन सम्प्रोक्तस्तत्वं जीवादयः स्मृताः ।
श्रद्धानं तेषु सम्यक्त्वमाज्ञयाधिगमने वा ॥ ३

ஆகமஸ்தேன ஸம்ப்ரோக்த: த்வம் ஜீவாதய: ஸ்ம்ருதா: ।
சிரத்தானம் தேஷு ஸம்யக்த்வம் ஆக்ஞயா
அதிகமேன வா ॥

मद्यमांसमधुत्यागैः सहाणुव्रतपञ्चकम् ।
अष्टौ मूलगुणाः प्रोक्ताः गृहिणां श्रमणोत्तमैः ॥ ४

மத்யமாமஸமதுத்யாகை: ஸஹாணுவ்ரதபஞ்சகம் ।
அஷ்டௌ மூலகுணா: ப்ரோக்தா க்ருஹீணாம்
ச்ரமணோத்தமை: ॥

मद्येन विह्वलीभूत्वा जननीमपि वाञ्चति ।
करोत्यङ्गिविधातं च तस्मान्मद्यं विवर्जयेत् ॥ ५

மத்யேன விஹ்வலீபூத்வா ஜனனீமபி வாஞ்சதி ।
கரோத்யங்கிவிகாதம் ச தஸ்மான்மத்யம் விவர்ஜயேத் ॥

वेदार्थधर्महानिश्च प्रमादः कलहस्तथा ।
निद्रा जीवितसन्देहः मद्यदोषा भवन्त्यमी ॥ ६

வேதார்த்ததர்மஹானிச்ச பிரமாதः கலஹः ததா ।
நித்ராஜீவிதஸந்தேஹः மத்யதோஷா பவந்த்யமீ ॥

पञ्चेन्द्रियाङ्गजं मांसं न तदङ्गीहतं विना ।
प्राप्यते कारणत्तस्माद्वर्जयेन्मांसभक्षणम् ॥ ७

பஞ்சேந்த்ரியாங்கஜம் மாம்ஸம் ந ததங்கீஹதம் விநா ।
ப்ராப்யதே காரணாத்தஸ்மாத் வர்ஜயேத்
மாம்ஸ பக்ஷணம் ॥

सङ्कीर्णं जन्तुभिस्सूक्ष्मैरुत्पन्नमशुचौ मधु ।
तद्विघातान्महापापं तस्मात्तत्त्यज्यते बुधैः ॥ ८

ஸங்கீர்ணம் ஜந்துபிः சூக்ஷ்மைः உத்பன்னமசுசௌ மது ।
தத்விகாதான் மகாபாபம் தஸ்மாத் தத் த்யஜ்யதே புதை: ॥

अणुव्रतं तदाद्यं स्याद्यज्जीववधवर्जनम् ।
यद्यलीकं वचोवर्ज्यं तद्वितीयमणुव्रतम् ॥ ९

அணுவ்ரதம் ததாத்யம் ஸ்யாத் யஜ்ஜீவவதவர்ஜனம் ।
யத்யலீகம் வசோ வர்ஜ்யம் தத்விதீயமணுவ்ரதம் ॥

अणुव्रतं तृतीयस्याद्यत्परद्रव्यवर्जनम् ।
अणुव्रतं भवेत्तुर्यमन्यस्त्रीयानवर्जनम् ॥ १०

அணுவ்ரதம் த்ரிதீயஸ்யாத் யத்பரத்ரவ்யவர்ஜனம் ।
அணுவ்ரதம் பவேத்துர்யமன்யஸ்த்ரீ யானவர்ஜனம் ॥

आत्मद्रव्यपरिच्छित्तिं कृत्वान्यद्द्रव्यवर्जनम् ।
अनुव्रतं तमित्याहुः पञ्चमं मुनिपुङ्गवाः ॥ ११

ஆத்மதிரவ்யபரிச்சித்திம் க்ருத்வான்யத்திரவ்யவர்ஜனம் ।
அனுவ்ரதம் தமித்யாஹு: பஞ்சமம் முனிபுங்கவா:[1] ॥

गुणव्रतं त्रिधा शिक्षाव्रतं स्यात्तच्चतुर्विधम् ।
शीलसप्तकमित्येतद्भाषितं मुनिपुङ्गवैः ॥ १२

குணவ்ரதம் த்ரிதா சிக்ஷாவ்ரதம் ஸ்யாத் தத் சதுர்விதம் ।
சில ஸப்தகமித்யேதத் பாஷிதம் முனிபுங்கவை: ॥

दिशास्विन्ति यास्यामि योजनानि ततोऽधिकम् ।
न यामीति व्रतं यद्यत्प्राहुराद्यं गुणव्रतम्[2] ॥ १३

திசாஸு இயந்தி யாஸ்யாமி யோஜனானி ததோதிகம் ।
நயாமிதி வ்ரதம் யத்யத் பிராஹுராத்யம் குணவ்ரதம்[2] ॥

---

1. ஒப்புமை: நல்லொழுக்கத்தின் இயல்புகூறல்:

பெருகிய கொலையும் பொய்யுங்களவொடு பிறன்மனைக்கண்
தெரிவிலாச் செலவு சிந்தை பொருள் வயிற்றிருகு பற்றும்
மருவிய மனத்துமீட்சி வதமிவைவையந்தோம்டான்றி
ஒருவின புலைசு தேன்கள் ஒருவுதல் ஒழுக்கமென்றான்

யசோதரகாவியம்— தமிழ் - 220/242

2 दिग्व्रतम् । 2 திக்வ்ரதம்

—G. No. 880 (P. 1.) T M.S.S.M. L. Thanjavur

इयन्ती क्ष्मां गमिष्यामि कृतसौख्यादिमध्यतः ।
इत्युक्त्वा गम्यते यत्तद्द्वितीयं स्याद्गुणव्रतम्[1] ॥ १४

இயந்தீ க்ஷ்மாம் கமிஷ்யாமி க்ருதஸௌக்யாதி மத்யத: ।
இத்யுக்த்வா கம்யதே யத்தத் த்விதீயம் ஸ்யாத்
குணவ்ரதம்[1] ॥

विषं मण्डलिशशस्त्राग्निमार्जारनकुलादयः ।
न धार्या नैव देयास्ते स्यात्तृतीयं गुणव्रतम्[2] ॥ १५

விஷம் மண்டலி: சஸ்த்ராக்னி: மார்ஜார நகுலாதய: ।
ந தார்யா நைவ தேயாஸ்தே ஸ்யாத் த்ருதீயம்
குணவ்ரதம்[2] ॥

त्रिकालेषु जिनो वन्द्यस्तच्छिक्षाव्रतमाद्यजम् ।
प्रोषधस्सद्द्वितीयं स्यान्मासे चतुर्षु पर्वसु ॥ १६

த்ரிகாலேஷு ஜினோ வந்த்ய: தத் சிக்ஷாவ்ரதமாத்யஜம் ।
ப்ரோஷத: ஸ த்விதீயம் ஸ்யாத் மாஸே சதுர்ஷு பர்வஸு ॥

ताम्बूलाहारशय्यानां परिमाणात्तृतीयकम् ।
अतिथेस्संविभागेन भोजनं तच्चतुर्थकम् ॥ १७

தாம்பூலாஹார சய்யாநாம் பரிமாணாத் த்ருதீயகம் ।
அதிதே: ஸம்விபாகேன போஜனம் தத் சதுர்த்தகம் ॥

पञ्चोदुम्बरसन्धानं पुष्पशाकं च वर्जयेत् ।
बिल्लीफलमनङ्गस्य क्रीडां च नवनीतकम् ॥ १८

---

1 देशव्रतम् । 2 अनर्थदण्डव्रतम् ।

1 தேசவிரதம் —G. No. 880 (P. L.)

2 அனர்த்த தண்ட விரதம் ,, ,,

பஞ்சோதும்பரஸந்தானம் புஷ்பசாகம் ச வர்ஜயேத் ।
பில்விபலமனங்கஸ்ய க்ரீடாம் ச நவநீதகம் ॥

मांसरक्तार्द्रचर्मास्थिपूयदर्शनतस्त्यजेत् ।
मृताङ्गीवीक्षणादन्नं प्रत्याख्यानान्नसेवनात् ॥ १९

மாம்ஸ ரக்தார்த்ர சர்மாஸ்தி பூயதர்சனத: த்யஜேத் ।
ம்ருதாங்கி விக்ஷணாதன்னம் பிரத்யாக்யானான்ன
ஸேவநாத் ॥

मौनं भोजनवेलायां ज्ञानस्य विनयो भवेत् ।
रक्षणञ्चाभिमानस्येत्युद्दिशन्ति मुनीश्वराः ॥ २०

மௌனம் போஜனவேளாயாம் ஞானஸ்ய வினயோ பவேத் ।
ரக்ஷணம் சாபிமானஸ்யேத்யுத்திசந்தி முனிச்வரா: ॥

निशायां भोजनं पुंसः कुर्वतः प्रत्यहं भुवि ।
व्रतमाद्यं न तस्येह तिष्ठत्यन्यत्किमुच्यते ॥ २१

நிசாயாம் போஜனே பும்ஸ: குர்வத: பிரத்யஹம் புவி ।
வ்ரதமாத்யம் ந தஸ்யேஹ திஷ்டத்யன்யத் கிமுச்யதே ॥

मधुमांससुराहाराः श्वभ्रेषूत्पद्यते हि नः ।
सुखं निमेषमात्रं च पश्यन्त्यामरणान्नते ॥ २२

மதுமாம்ஸஸுராஹாரா: ச்வப்ரேஷூத்பத்யதே ஹி ந: ।
ஸுகம் நிமேஷமாத்ரம் ச பச்யந்த்யாமரணான்னதே ॥

उत्कृष्टेन त्रयस्त्रिंशन्नरके सागरोपमा ।
नारकाणां भवेदायुर्नापमृत्युश्च विद्यते ॥ २३

உத்க்ருஷ்டேன் த்ரயஸ்த்ரிம்சத் நாகே ஸாகரோபமா ।
நாரகாணாம் பவேதாயு: நாபம்ருத்யுச்ச வித்யதே ॥

दुर्भगो व्याधितः कुब्जो जात्यन्धो वामनः कुणिः ।
मनुष्यभवमेवाप्य जन्तुरीदृग्विधो भवेत् ॥ २४

துர்பகோ வ்யாதித: குப்ஜோ ஜாத்யந்தோ வாமன:குணி:
மனுஷ்ய பவமேவாऽऽப்ய ஜந்து ரீத்ருக்விதோ பவேத் ॥

मद्यमांसनिवृत्ता ये जायन्ते स्वर्गवासिनः ।
सार्धमप्सरकन्याभिः क्रीडन्ति दिवि सर्वदा ॥ २५

மத்யமாம்ஸநிவ்ருத்தா யே ஜாயந்தே ஸ்வர்கவாஸின: ।
ஸார்தமப்ஸர கன்யாபி: க்ரீடந்தி திவி ஸர்வதா ॥

प्रख्यातोन्नतवंशेषु भूत्वा तेजस्विनो भुवि ।
साम्राज्यरूपसम्पन्ना जायन्तेऽस्मिन्भवे नराः ॥ २६

பிரக்யாதோன்னத வம்சேஷு பூத்வா தேஜஸ்விநோ புவி ।
ஸாம்ராஜ்ய ரூபஸம்பன்னா ஜாயந்தேऽஸ்மின்பவே நரா: ॥

इति प्रोक्तं मुनीन्द्रेण श्रावकाणां व्रतं ततः ।
श्रुत्वा सन्तुष्टचित्तोऽभूत्सकलत्रो महीपतिः ॥ २७

இதம் ப்ரோக்தம் முனீந்த்ரேண சிராவகாணாம்
வ்ரதம் தத: ।
ச்ருத்வா ஸந்துஷ்டசித்தோऽபூத் ஸகளத்ரோ மஹீபதி: ॥

एनां लक्ष्मीमतिं दृष्ट्वा स्नेहकिङ्करणान्मम ।
जात इत्येवमापृच्छत्तस्य तेनैवमुच्यते ॥ २८

ஏனாம் லக்ஷ்மீமதிம் த்ருஷ்ட்வா ஸ்நேககிங்கரணான் மம ।
ஜாத இத்யேவம் ஆபிருச்சத் தஸ்ய தேனைவமுச்யதே ॥

मेरोरुत्तरदिग्भागे द्वीपे जम्बूद्रुमाङ्किते ।
ऐरावताह्वये क्षेत्रे वीतशोकपुराह्वयः ॥ २९

மேரோ: உத்தரதிக்பாகே த்வீபே ஜம்பூத்ருமாங்கிதே ।
ஐராவதாஹ்வயே க்ஷேத்ரே வீதசோகபுராஹ்வய: ॥

महेन्द्रविक्रमो राजा धनदत्ताह्वयो वणिक् ।
धनश्रीस्तत्प्रिया पुत्रो नागदत्तस्तयोर्भवान् ॥ ३०

மகேந்த்ரவிக்ரமோ[1] ராஜா தனதத்தாஹ்வயோ வணிக் ।
தனஸ்ரீ:[2] தத்ப்ரியா புத்ரோ நாகதத்த: தயோர்பவான் ॥

वसुदत्तो वणिक् तत्र भार्या वसुमती तयोः ।
एषा नागवसू नाम्ना जाता पुत्री तदा नृप: ॥ ३१

வசுதத்தோ வணிக் தத்ர பார்யா வசுமதீ தயோ: ।
ஏஷா நாகவசூ நாம்னா ஜாதா புத்ரீ ததா ந்ருப: ॥

एकदा नागदत्तोऽसौ तां पुनः परिणीतवान् ।
इतो मुनिस्समायातो मुनिगुप्ताभिधानकः ॥ ३२

ஏகதா நாகதத்தோऽஸௌ தாம் புன: பரிணீதவான் ।
இதோ முனிஸ்ஸமாயாதோ முனிகுப்தாபிதானக: ॥

तं नत्वा धर्ममाकर्ण्य नागदत्तो गृहीतवान् ।
उपवासं स पञ्चम्यां तेन रात्रौ स पीडितः ॥ ३३

---

1 விக்ரமன் — நா. கு கா, தமிழ் 184 / 145
2 தனதத்தை ,, 184 / 146

தம் நத்வா தர்மமாகர்ண்ய நாகதத்தோ க்ருஹீதவான் ।
உபவாஸம் ஸ பஞ்சம்யாம் தேன ராத்ரௌ ஸ பீடித: ॥

विवराणि गृहे कृत्वा मुकुरुन्दं विधाय तत् ।
पितरौ पीडितं दृष्ट्वा तमेवं सुतमूचतुः ॥ ३४

விவராணி க்ருஹே க்ருத்வா முகுருந்தம் விதாய தத் ।
பிதரௌ பீடிதம் த்ருஷ்ட்வா தமேவம் சுதம் ஊசது: ॥

प्रभातसमयो जातः सुप्त्वा किं पुत्र तिष्ठसि ।
उत्थाय जिनमानम्य भुक्त्वाहारं सुखी भव ॥ ३५

பிரபாதஸமயோ ஜாத: சுப்த்வா கிம் புத்ர திஷ்டஸி ।
உத்தாய ஜினமானம்ய புக்த்வாஹாரம் சுகி பவ ॥

निशामानमहं जाने यावत्प्रातर्नजायते ।
तावद्गृह्णामि नाहारं किं वृथालापजल्पनैः ॥ ३६

நிசாமானமஹம் ஜானே யாவத் பிராதர் ந ஜாயதே ।
தாவத் க்ருஹ்ணாமி நாஹாரம் கிம் வ்ருதாலாபஜல்பனை: ॥

एवमुक्त्वा जिनं ध्यायन् न्यस्तनासाग्रलोचनः ।
न्यस्तशीर्षकरो भूत्वा स्वप्राणान् त्यक्तवानसौ ॥ ३७

ஏவமுக்த்வா ஜினம் த்யாயன் ந்யஸ்தநாஸாக்ரலோசன: ।
ந்யஸ்தசிர்ஷகரோ பூத்வா ஸ்வப்ராணான்
த்யக்தவானஸௌ ॥

सूर्यप्रभविमानेऽभूद्देवस्सूर्यप्रभाह्वयः ।
पञ्चपल्यो[1]पमायुष्कः स्वर्गे सौधर्मनामनि ॥ ३८

---

1 पल्य – व्यवहार कालका एक भेद – हरिवंशपुराणे *3 - 124*

சூர்யப்ரபவிமானே஽பூத் தேவ: சூர்யப்ரபாஹ்வய: ।
பஞ்சபல்யோபமாயுஷ்க: ஸ்வர்கே ஸௌதர்மநாமனி ॥

विज्ञायावधिबोधेन स्वस्वर्गोत्पत्तिकारणम् ।
स्वबन्धूनेत्य सम्बोध्य निजकल्पमगादसौ ॥ ३९

விக்ஞாயாவதி போதேன ஸ்வஸ்வர்கோத்பத்திகாரணம் ।
ஸ்வபந்தூன் ஏத்ய ஸம்போத்ய நிஜகல்பமகாதஸௌ ॥

तद्बोधजातवैराग्या कृत्वा नागवसूस्तपः ।
भूत्वा तस्य महादेवी मृत्वा स्वर्गे समाधिना ॥ ४०

தத்போதஜாதவைராக்யா க்ருத்வா நாகவசூஸ்தப: ।
பூத்வா தஸ்ய மகாதேவி ம்ருத்வா ஸ்வர்கே ஸமாதினா ॥

स्वर्गाच्च्युत्वाऽधुना राजन् जयन्धरमहीपतेः ।
त्वं जातोऽसि सुतो भूत्वा प्रतापन्धरसंज्ञकः ॥ ४१

ஸ்வர்காத் ச்யுத்வா஽துநா ராஜன் ஜயந்தர மஹீபதே: ।
த்வம் ஜாதோ஽ஸி சுதோ பூத்வா பிரதாபந்தரஸம்ஞக: ॥

विजयन्धरभूपस्य स्वर्गाच्च्युत्वाऽऽभवत्सुता ।
एषा लक्ष्मीमतिर्नाम्ना त्वदीयप्राणवल्लभा ॥ ४२

விஜயந்தரபூபஸ்ய ஸ்வர்காத் ச்யுத்வா஽஽பவத்சுதா ।
ஏஷாலக்ஷ்மீமதிர்நாம்னா த்வதீயபிராணவல்லபா ॥

आकर्ण्य भवसम्बन्धस्नेहं जायन्धरिस्ततः ।
तं नत्वा पृष्टवान् साधुं पञ्चम्यां प्रोषधःक्रमम् ॥ ४३

ஆகர்ண்ய பலஸம்பந்தஸ்நேஹம் ஜாயந்தரிஸ்ததத: ।
தம் நத்வா ப்ருஷ்டவான் ஸாதும் பஞ்சம்யாம்
ப்ரோஷத;க்ரமம் ॥

तेनाख्यातं मुनीन्द्रेण कार्तिकाषाढफाल्गुणे ।
मासेऽवदातपञ्चम्यां प्रारभ्यो प्रोषधो बुधैः ॥ ४४

தேனாக்யாதம் முநீந்த்ரேண கார்த்திகாஷாடபால்குணே ।
மாஸே அவதாத பஞ்சம்யாம் ப்ராரப்யோ
ப்ரோஷதும் புதை: ॥

चतुर्थीदिवसे स्नात्वा भुक्त्वाहारमयाचितम् ।
वसत्यां प्रोषधा ग्राह्यस्साधुपार्श्वे त्रिशुद्धितः ॥ ४५

சதுர்த்திதிவஸே ஸ்நாத்வா புக்த்வாஹாரமயாசிதம் ।
வஸத்யாம் ப்ரோஷதோ க்ராஹ்ய: ஸாதுபார்ச்வே
த்ரிசுத்தித: ॥

वर्जयेदुपवासाह्नि स्नानलेपनभूषणम् ।
गृहव्यापारकर्माणि खट्वा शय्यां च शुद्धधीः ॥ ४६

வர்ஜயேத் உபவாஸாஹ்னி ஸ்நானலேபனபூஷணம் ।
க்ருஹவ்யாபாரகர்மாணி கட்வா சய்யாம் ச சுத்ததீ: ॥

पारणाह्नि यथा शक्त्या दत्वा पात्राय भोजनम् ।
उपासकस्ततोऽश्नीयादाहारं साधुमार्गतः ॥ ४७

பாரணாஹ்னி யதா சக்த்யா தத்வா பாத்ராய
போஜனம் ।
உபாஸக: ததோऽச்னியாத் ஆஹாரம் ஸாதுமார்கத: ॥

प्रोषध:पञ्चवर्षाणि पञ्चमासाधिकानि च ।
कर्तव्य:पञ्चमासान्वा निरपेक्षेण चेतसा ॥ ४८

ப்ரோஷத:பஞ்சவர்ஷாணி பஞ்சமாஸாதிகானி ச ।
கர்த்தவ்ய:பஞ்சமாஸான் வா நிரபேக்ஷேண சேதஸா ॥

कुर्यादुद्यापनाभावे प्रोषधो द्विगुणं पुमान् ।
यद्यस्तुद्यापनोद्योग: प्रतिमा:पञ्च कारयेत् ॥ ४९

குர்யாத் உத்யாபனாபாவே ப்ரோஷதோ த்விகுணம் புமான் ।
யத்யஸ்துத்யாபனோத்யோக: பிரதிமா: பஞ்ச காரயேத் ॥

घण्टादीपध्वजान् पञ्च दत्वा तान् जिनसद्मनि ।
कृत्वा महाभिषेकं च पूजयेज्जिनपुङ्गवान् ॥ ५०

கண்டாதீபத்வஜான் பஞ்ச தத்வா தான் ஜினஸத்மனி ।
க்ருத்வா மஹாபிஷேகம் ச பூஜயேஜ்ஜினபுங்கவான் ॥

पुस्तका: पञ्चसाधुभ्य: कवलीयन्त्रसंयुता: * ।
दीयन्ते सर्वसाधुभ्य: पुस्तकादि च भेषजम् ॥ ५१

---

* कवलीयन्त्र: - वीरस्वाका या तु शरशलाका यन्त्रनिर्मिता ।
पाठार्थमुद्गृहीता स्यात् कवलीपत्रपञ्चिका ॥
(वैजयन्तीकोशे 4-3-111)

तमिल् भाषायां "टवणैक्कोल्"

புஸ்தகான் பஞ்சஸா துப்ய: [1] கபளியந்த்ரஸம்யுதா: ।
தீயந்தே ஸர்வஸாதுப்ய: புஸ்தகாதி ச பேஷஜம் ॥

अम्बराण्यज्जिकानां च याचकानां स्वशक्तितः ।
स्वर्णदानं यथाऽऽहारं सर्वेभ्योऽपि च दीयते ॥ ५२

அம்பராணி அஜ்ஜிகானாம் ச யாசகனாம் ஸ்வசக்தித: ।
ஸ்வர்ண தானம் யதாऽஹாரம் ஸர்வேப்யோபி ச தீயதே ॥

उपवासविधिं श्रुत्वा गृहीत्वा प्रोषधव्रतम् ।
तमानम्य मुनिं राजा प्रागमं निजमन्दिरम् ॥ ५३

உபவாஸவிதிம் ச்ருத்வா க்ருஹீத்வா ப்ரோஷத வ்ரதம் ।
தமாநம்ய முனிம் ராஜா ப்ராகமம் நிஜமந்திரம் ॥

लक्ष्मीमत्या तया सार्धं त्रिलोकतिलके पुरे ।
यावदास्ते सुखेनासौ तावन्मन्त्री समागतः ॥ ५४

லக்ஷ்மீமத்யா தயா ஸார்தம் த்ரிலோகதிலகேபுரே ।
யாவதாஸ்தே சுகேனாஸௌ தாவன்மந்த்ரீ ஸமாகத: ॥

नयन्धरस्समागत्य तं नत्वैवं व्यजिज्ञपत् ।
त्वत्पितृभ्यां भणित्वाऽहं प्रेषितस्तन्निगद्यते ॥ ५५

நயந்தர: ஸமாகத்ய தம் நத்வைவம் வ்யஜிக்ஞபத் ।
த்வத்பித்ருப்யாம் பணிதவாऽऽஹம் ப்ரேஷித:
தந்நிகத்யதே ॥

---

1 ஓலைச்சுவடிக்கட்டுகள் "புத்தகக்கவளி" என்று குறிக்கப்பெறும். சுவடிப்பதிப்பு நெறிமுறைகள் (செப்பேடுகளும் ஓலைச்சுவடிகளும் - செ. இராசு) p. no. 98)

त्वं गत्वाऽऽनीयतां शीघ्रं कुमारमिति साम्प्रतम् ।
त्वरितं गम्यतां देव भवता पुरमादरात् ॥ ५६

த்வம் கத்வாऽऽநியதாம் சீக்ரம் குமாரமிதிஸாம்ப்ரதம் ।
த்வரிதம் கம்யதாம் தேவ பவதா புரமாதராத் ॥

कथयित्वा ममामस्य नवोढां प्राणवल्लभाम् ।
तां धृत्वा यातवांस्तूर्णं पुरं कनकपत्तनम् ॥ ५७

கதயித்வா மமாமஸ்ய நவோடாம் ப்ராணவல்லபாம் ।
தாம் த்ருத்வா யாதவான் தூர்ணம் புரம் கனகபத்தனம் ॥

राज्ञी विशालनेत्रा सा तत्सुतःश्रीधराह्वयः ।
तस्यागमनमाकर्ण्य गत्वा तत्वतपोऽग्रहीत् ॥ ५८

ராக்ஞீ விசாலநேத்ரா ஸா தத்ஸுதஃஶ்ரீதராஹ்வய: ।
தஸ்யாகமனமாகர்ண்ய கத்வா தத்வதபோऽக்ரஹீத் ॥

विकुर्वाणाख्यया तत्र चातुरङ्गबलं महत् ।
विकुर्वितं तदादेशात्तथा योजनमानतः ॥ ५९

விகுர்வாணாக்யயா தத்ர சாதுரங்கபலம் மஹத் ।
விகுர்விதம் ததாதேசாத் ததா யோஜனமானத: ॥

व्यालेन सममारुह्य स्वयं नीलगिरिद्विपम् ।
अच्छेद्याभेद्यलोकेभ्यः वेष्टितो याति लीलया ॥ ६०

வியாளேன ஸமம் ஆருஹ்ய ஸ்வயம் நீலகிரித்விபம் ।
அச்சேத்யாபேத்ய லோகேப்ய: வேஷ்டிதோ யாதி லீலயா ॥

कारयित्वा पुरे शोभां द्वावप्यर्धपथं गतौ ।
तावानम्य समालिङ्ग्य ताभ्यां सार्धमगात्पुरम् ॥ ६१

காரயித்வா புரே சோபாம் த்வாவப்யர்தபதம் கதம் ।
தாவானம்ய ஸமாலிங்க்ய தாப்யாம் ஸார்தமகாத்புரம் ॥

यत्र यत्र पुरे तेन परिणीताः पुराऽचलाः ।
तस्मात्तस्मात्समानीता शय्यानिधिकरण्डकाः ॥ ६२

யத்ரயத்ர புரே தேன பரிணீதா: புராऽபலா: ।
தஸ்மாத் தஸ்மாத் ஸமாநீதா: சய்யாநிதிகரண்டகா: ॥

एकदात्ममुखे पश्यन्मुकुरुन्दे महीपतिः ।
दृष्टवानलिसङ्काशे शीर्षकेशसितं कचम् ॥ ६३

ஏகதாத்மமுகே பச்யன் முகுருந்தே மஹீபதி: ।
த்ருஷ்டவானலிஸங்காசே சீர்ஷகேசஸிதம் கசம் ॥

परिभाव्याशु वैराग्य राज्यं तस्मै स दत्तवान् ।
श्रीमन्नागकुमाराय जयन्धरमहीपतिः ॥ ६४

பரிபாவ்யாசு வைராக்யம் ராஜ்யம் தஸ்மை ஸதத்தவான் ।
ஸ்ரீமன் நாககுமாராய ஜயந்தர மஹீபதி: ॥

पिहितास्रवसान्निध्ये दीक्षां धृत्वा महादरात् ।
कृत्वाष्टकर्मनिर्मूलं प्राप्तवान्मुक्तिमव्ययाम् ॥ ६५

பிஹிதாஸ்ரவ ஸாந்நித்யே தீக்ஷாம் த்ருத்வா மகாதராத் ।
க்ருத்வாஷ்டகர்ம நிர்மூலம் பிராப்தவான் முக்திமவ்யயாம் ॥

सा श्रीमत्यज्जिका पार्श्वे पृथ्वी देवी तपोऽग्रहीत् ।
स्त्रीलिङ्गं छेदयित्वाऽऽगात् कल्पमच्युतसंज्ञकम् ॥ ६६

ஸா ஶ்ரீமத்யஜ்ஜிகா பார்ச்வே ப்ருத்வி தேவீ
தபோsக்ரஹீத் ।
ஸ்த்ரீலிங்கம் சேதயித்வாssகாத் கல்பமச்யுதஸம்ஞகம் ॥

अर्धराज्यं ददौ तस्मै व्यालाय गुणराशये ।
अच्छेद्याभेद्ययोर्देशान् कोशलाहिरमालवान् ॥ ६७

அர்தராஜ்யம் ததௌ தஸ்மை வியாளாய குணராசயே ।
அச்சேத்யாபேத்யயோ: தேசான் கோசலாகிரமாளவான் ॥

महाव्यालाभिधानाय गौडवैदर्भमण्डलम् ।
सहस्रभटसंज्ञानां पूर्वदेशं स दत्तवान् ॥ ७८

மகாவியாளாபிதானாய கௌடவைதர்பமண்டலம் ।
ஸஹஸ்ரபடஸம்ஞானாம் பூர்வதேசம் ஸ தத்தவான் ॥

सर्वासां योषितान्तेन भक्तग्रामास्समर्पिता: ।
तासां मध्ये चतस्रस्ता: पट्टबन्धेन योजिता: ॥ ६९

ஸர்வாஸாம் யோஷிதாம் தேன பக்தகிராமா: சமர்பிதா: ।
தாஸாம் மத்யே சதஸ்ர: தா: பட்டபந்தேன யோஜிதா: ॥

आद्या लक्ष्मीमती तासु तथा धारिणिसुन्दरी ।
तनुजा नन्दभूपस्य सुता च हरिवर्मण: ॥ ७०

ஆத்யா லக்ஷ்மீமதீ தாஸு ததா தாரிணி சுந்தரீ ।
தனுஜா நந்தபூபஸ்ய சுதா ச ஹரிவர்மண: ॥

श्रुण्वन्मर्मकथां नित्यं विशिष्टानपि पालयन् ।
दुष्टांस्तांस्ताडयन्राज्यं कुर्वन् जायन्धरिस्ततः ॥ ७१

ச்ருண்வன் மர்மகதாம் நித்யம் விசிஷ்ட்டாநபி பாலயன் ।
துஷ்டாம் தாம் தாடயன் ராஜ்யம் குர்வன்
ஜாயந்தரி: தத: ॥

क्वचिद्वाजिविनोदेन कन्दुकक्रीडया क्वचित् ।
आस्ते नागकुमारोऽसौ क्वचिद्धावायुतो गजान् ॥ ७२

க்வசித் வாஜிவிநோதேன கந்துகக்ரீடயா க்வசித் ।
ஆஸ்தே நாககுமாரோऽஸௌ க்வசித்தாவாயுதோ
கஜான் ॥

दददाहारदानानि मुनिभ्यो भक्तिपूर्वकम् ।
कारयन् जिनविम्बानि स एवं परिसंस्थितः ॥ ७३

ததாஹாரதானானி முனிப்யோ பக்திபூர்வகம் ।
காரயன் ஜினபிம்பானி ஸ ஏவம் பரிஸம்ஸ்தித: ॥

समो देवकुमारेण लक्ष्मीमत्यास्तनूभवः ।
जातो देवकुमाराख्यस्सर्वशास्त्रविचक्षणः ॥ ७४

ஸமோ தேவகுமாரேண லக்ஷ்மீமத்யாஸ்தனூபவ: ।
ஜாதோ தேவகுமாராக்ய: ஸர்வசாஸ்த்ரவிசக்ஷண: ॥

नृपसिंहासनारूढं नमन्त्यास्थानमध्यगम् ।
नृपामकुटबद्धास्ते षोडशार्धसहस्रकाः ॥ ७५

ந்ருபஸிம்ஹாஸனாரூடம் நமந்தி ஆஸ்தான மத்யகம் ।
ந்ருபா மகுடபத்தாஸ்தே ஷோடசார்த ஸஹஸ்ரகா: ॥

स्थित्वा सप्ततले हर्म्ये दृष्ट्वानेकदा नृपः ।
सहस्रकूटसङ्काशं शुभ्रमभ्रं नभोऽङ्कणे ॥ ७६

ஸ்தித்வா ஸப்ததலே ஹர்ம்யே த்ருஷ்டவானேகதா ந்ருப: ।
ஸஹஸ்ரகூடஸங்காசம் சுப்ரமப்ரம் நபோऽங்கணே ॥

क्षिप्रं फलकमानीय रेखामुल्लेख्य भूमिपः ।
यावन्निरीक्ष्यते मेघं तावत्सोऽगाद्विलीनताम् ॥ ७७

க்ஷிப்ரம் பலகமானீய ரேகாமுல்லேக்ய பூமிப: ।
யாவன் நிரீக்ஷ்யதே மேகம் தாவத் ஸோऽகாத் விலீனதாம் ॥

ततो निर्वेगतां गत्वा लक्ष्मीमत्यास्ससूनवे ।
दत्तवान् तत्क्षणादेव तस्मै राज्यं महीपतिः ॥ ७८

ததோ நிர்வேகதாம் கத்வா லக்ஷ்மீமத்யா: ஸஸூனவே ।
தத்தவான் தத்க்ஷணாதேவ தஸ்மை ராஜ்யம் மஹீபதி: ॥

नाम्नाऽऽमलमतेःपार्श्वे गत्वा केवलिनस्तदा ।
धृत्वा नागकुमारोऽसौ दीक्षां व्यालादिभिस्समम् ॥ ७९

நாம்னாऽऽமலமதே: பார்ச்வே கத்வா கேவலின: ததா ।
த்ருத்வா நாககுமாரோऽஸௌ தீக்ஷாம் வியாளாதிபி:
ஸமம் ॥

लक्ष्मीमत्यादि देव्योऽपि पद्मश्रीसन्निधौ तपः ।
धृत्वा वैराग्यभावेन भोगनिःस्पृहचेतसः ॥ ८०

லக்ஷ்மீமத்யாதி தேவ்யோऽபி பத்மஸ்ரீஸந்நிதௌ தப: ।
த்ருத்வா வைராக்யபாவேன போகநி:ஸ்ப்ருஹசேதஸ: ॥

पर्वतेऽष्टापदे ध्यानाद्दग्ध्वा कर्मेन्धनान्यसौ ।
अनन्तसौख्यतां प्रापत्ततो जायन्धरिर्मुनिः ॥ ८१

பர்வதேऽஷ்டாபதே த்யானாத் தக்த்வா
கர்மேந்தனான்யஸௌ ।
அநந்தஸௌக்யதாம் பிராபத் ததோ ஜாயந்தரிர்முனி: ॥

ततो व्यालमहाव्यालावच्छेद्याऽऽभेद्यसंज्ञकौ ।
प्रापतुश्शाश्वतं स्थानं जरामरणवर्जितम् ॥ ८२

ததோ வியாள மகாவியாளாவச்சேத்யாऽபேத்ய
ஸம்ஞகௌ ।
பிராபது: சாசவதம் ஸ்தானம் ஜராமரணவர்ஜிதம் ॥

सौधर्मादिषु कल्पेषु मृत्वोत्पन्नसमाधिना ।
ते सहस्रभटास्सर्वे स्वचारित्रानुसारतः ॥ ८३

ஸௌதர்மாதிஷு கல்பேஷு ம்ருத்வோத்பன்ன
ஸமாதினா ।
தே ஸஹஸ்ரபடா: ஸர்வே ஸ்வசாரித்ரானுஸாரத: ॥

यास्सुदत्यः पुरा प्रोक्ताः तेषु कल्पेषु ताः पुनः ।
जातास्तपोऽनुरागेण मृतिं प्राप्य समाधिना ॥ ८४

யா: ஸுதத்ய: புரா ப்ரோக்தா: தேஷு கல்பேஷு
தா: புன: ।
ஜாதா: தபோऽனு ராகேண ம்ருதிம் ப்ராப்ய ஸமாதினா ॥

राज्यं कुर्वन्नसावस्थाद्वर्षाण्यष्टशतानि च ।
कुमारावस्थया तस्थौ वर्षाणां सप्ततिं तथा ॥ ८५

ராஜ்யம் குர்வன்னஸாவஸ்தாத்வர்ஷாண்யஷ்ட-சதானி ச ।
குமாராவஸ்தயா தஸ்தௌ வர்ஷாணாம் ஸப்ததிம் ததா ॥

स्थितो वर्षचतुष्षष्टिं चद्मस्थावस्थया ततः ।
स भूत्वा केवलज्ञानी तस्थौ षट्षष्टिवत्सरान् ॥ ८६

ஸ்திதோ வர்ஷ சதுஷ்ஷஷ்டிம் சத்மஸ்தாவஸ்தயா தத: ।
ஸ பூத்வா கேவலஞானி தஸ்தௌ ஷட்ஷஷ்டிவத்ஸரான் ॥

एवं नागकुमारस्य प्रोक्तं वर्षसहस्रकम् ।
काले नेमिजिनेन्द्रस्य परमायुष्कमीदृशम् ॥ ८७

ஏவம் நாககுமாரஸ்ய ப்ரோக்தம் வர்ஷஸஹஸ்ரகம்* ।
காலநேமிஜினேந்த்ரஸ்ய பரமாயுஷ்கமீத்ருசம் ॥

श्रुत्वा नागकुमारचारुचरितं श्रीगौतमेनोदितं
भव्यानां सुखदायकं भवहरं पुण्यास्रवोत्पादकम् ।
नत्वा तं मगधाधिपो गणधरं भक्त्या पुनः प्रागम-
च्छ्रीमद्राजगृहं पुरन्दरपुराकारं विभूत्या समम् ॥ ८८

---

* ஒப்புமை :

நாகநற்குமரற்காயுள் நான்காண் டைஞ்நூற்றிரட்டி
ஆகுநற்குமாரகாலமைந்து முப்பத் திரட்டி
போகபூமியாண்ட பொருவி லெண்ணூறு வாண்டு
ஆறுநற்றவத்திலாண்டு வறுபத்து நான்கதாமே

— நா. கு. கா. தமிழ் 196/167

அறமழைபொழிந்த காலமறுபத்தாறாண்டு சென்றார்

— நா. கு. கா. தமிழ் 198/168

ச்ருத்வா நாககுமாரசாரு சரிதம்-
ஸ்ரீ கௌதமேனோதிதம்
பவ்யானாம் சுகதாயகம் பவஹரம்-
புண்யாச்ரவோத்பாதகம் ।
நத்வா தம் மகதாதிபோ கணதரம்-
பக்த்யா புன: பிராகமத்-
ஸ்ரீமத்ராஜக்ருஹம் புரந்தரபுராऽऽ-
காரம் விபூத்யா ஸமம் ॥

इत्युभयभाषाकविचक्रवर्ति श्रीमल्लिषेणसूरिविरचितायां
नागकुमारपञ्चमीकथायां निर्वाणगमनो नाम पञ्चमस्सर्गः ॥

இத்யுபயபாஷா கவிசக்ரவர்த்தி ஸ்ரீமல்லிஷேணசூரி
விரசிதாயாம் நாககுமாரபஞ்சமீகதாயாம்
நிர்வாணாகமனோ நாம பஞ்சம: ஸர்க: ।

பொருள் : நாககுமாரனின் ஆயுளாண்டுகளை நான்கு நிலைகளாகப் பிரிக்கலாம், அவற்றின் வழி கிடைப்பது ஐந்நூறு இரட்டி வரும் ஆயிரம் ஆண்டுகள் ஆகும். அதன விளக்கம் கீழ்வருமாறு.

வ. எண்.		ஆண்டுகள்
1.	குமாரகாலம் $(5+30\times 2) =$	70
2,	பூமியாண்ட காலம்	800
3.	தவத்திலாண்டு	64
4.	அறமழை பொழிந்த ஆண்டு	66
	நாககுமாரனின்	——
	மொத்த ஆயுட்காலம் $(500\times 2) =$	1000

॥ अन्ते विद्यमानश्लोकाः ॥

இறுதியில் காணப்படும் சுலோகங்கள்

जितकषायरिपुर्गुणवारिधि-
नियतचारुचरित्रतपोनिधिः ।
जयतु भूपतिरीटविघट्टितः-
क्रमयुगो जिनसेनमुनीश्वराः ॥ १

ஜிதாகஷாயரிபுர் குணவாரிதிம்
நியத சாரு சரித்ர தபோநிதி: ।
ஜயது பூபதிரீட விகட்டித:-
க்ரமயுகோ ஜினஸேனமுநீச்வரா: ॥ 1

अजनितस्य मुनेर्वरदीक्षितो
विगतमानमदो दुरितान्तकः ।
कनकसेनमुनिर्मुनिपुङ्गवो
वरचरित्रमहाव्रतपालकः ॥ २

அஜனிதஸ்ய முனேர்வரதீக்ஷிதோ
விகதமானமதோ துரிதாந்தக: ।
கனகஸேனமுனிர்முனிபுங்கவோ
வரசரித்ரமஹாவ்ரத பாலக: ॥ 2

जितमदो जनितस्य महामुनेः
प्रथितवान् जिनसेनमुनीश्वराः ।
सकलशिष्यवरो हतमन्मथो
भवमहोदधितारतरण्डकः ॥ ३

ஜீதம்தோ ஜனிதஸ்ய மஹாமுனே:
ப்ரதிதவான் ஜினஸேன முனீச்வரா: ।
ஸகலசிஷ்யவரோ ஹத மன்மதோ
பவமஹாததி தாரதரண்டக: ॥ 3

तस्यानुजश्चारुचरित्रवृत्तिः
प्रख्यातकीर्तिर्भुविपुण्यमूर्तिः ।
नरेन्द्रसेनो जितवादिसेनो
विज्ञाततत्वो जितकामसूत्रः ॥ ४

தஸ்யானுஜச்சாருசரித்ரவ்ருத்தி:-
ப்ரக்யாதகீர்த்திர்புவிபுண்யமூர்த்தி: ।
நரேந்த்ரஸேனோ ஜிதவாதிஸேனோ
விக்ஞாததத்வோ ஜிதகாமஸூத்ர: ॥ 4

तच्छिष्यो विबुधाग्रणीर्गुणनिधिश्रीमल्लिषेणाह्वय-
स्सञ्जातस्सकलागमेषु निपुणो वाग्देवतालङ्कृतः ।
तेनैषा कविचक्रिणा विरचिता श्रीपञ्चमीसत्कथा
भव्यानां दुरितौघनाशनकरी संसारविच्छेदिनी ॥ ५

தச்சிஷ்யோ விபுதாக்ரணீர்குணநிதி:-
ஸ்ரீமல்லிஷேணாஹ்வய:-
ஸம்ஜாத: ஸகலாகமேஷு நிபுண:
வாக்தேவதாலங்க்ருத: ।
தேனைஷா கவிசக்ரிணா விரசிதா-
ஸ்ரீபஞ்சமீஸத்கதா
பவ்யானாம் துரிதௌகநாசனகரீ-
ஸம்ஸாரவிச்சேதினீ ॥ 5

स्पष्टं श्रीकविचक्रवर्तिगुणिना भव्याब्जघर्मांशुना
ग्रन्थीपञ्चशती मया विरचिता विद्वज्जनानां प्रिया ।
तां भक्त्या विलिखन्ति चारुवचनैर्व्यावर्णयन्त्यादरा-
द्ये शृण्वन्ति मुदा सदा सुहृदयास्ते यान्ति मुक्तिश्रियम् ॥ ६

ஸ்பஷ்டம் ஸ்ரீகவிசக்ரவர்த்திகுணினா-
பவ்யாப்ஜகர்மாம்சுனா
கிரந்தீ பஞ்சசதீ மயாவிரசிதா-
வித்வஜ்ஜனானாம் ப்ரியா ।
தாம் பக்த்யா விலிகந்தி சாருவசனை:-
வ்யாவர்ணயந்த்யாதராத்
யே ச்ருண்வந்தி முதாஸதா ஸௌஹ்ருதயா:-
தே யாந்தி முக்திச்ரியம் ॥

Scribe: ஸ்ரீமுக ௵ மார்கழி ௴ 11உ வெண்குன்றம்
செல்வரசு நாககுமாரகாவியம் ஸம்பூர்ணம்.

தமிழாக்கப் பகுதி

முதல் ஸர்கம்

ஸ்ரீநேமிஜினரை வணங்கிய ஆசிரியர், "துன்பங்களைப் போக்கடிக்கவல்லதும், அனைவருக்கும் நலம் அருள்வதுமாக அமைந்துள்ள நாககுமாரனின் சரிதத்தைக் கூறப்போகின்றேன்" என மொழிந்தவராய், "ஜயதேவர் முதலான கவிகளால் கத்யங்களாலும் பத்யங்களாலும் இயற்றப்பெற்ற நாககுமார சரிதத்தையே அனைவரும் எளிதில் பொருள் கொள்ளும் வகையில் அறிஞர்களின் மனதைக் கவருவதாகவும் பிரசித்தமான சம்ஸ்க்ருத வாக்கியங்களைக் கொண்டும் செய்யுள் நடையில் மல்லிஷேணனாகிய என்னால் இயற்றப்படுகிறது" என்று முதலில் கிரந்த பிரதிக்ஞையைத் தெரிவிக்கின்றார்.

பிறகு அவர் "ஜயதேவாதிகளுடன் தன்னை ஒப்பிடுகையில் தனது நிலை ஐராவதம் போன்ற கஜங்கள் தேவலோகத்தில் மதம்பிடித்துத் திரிகின்ற அளவில் பூலோகத்திலுள்ள யானைகளும் தனது குறைந்த வீரத்தில் மதம் பிடிப்பது போன்றும், கருடன் அனாயாஸமாக வானில் பறந்து சென்றாலும் மயில்கள் தனது சக்தியினைக் கொண்டு பூமியில் மகிழ்ந்தாடுவது போலவும் காணப்படுகிறது" என்று அவையடக்கத்தையும் வெளிப்படுத்துகின்றார். பின்னர், "நிறையப் பேசுவதால் பயன் யாதொன்றுமில்லை. ஆதலால் நான் தற்போது எடுத்துக்கொண்டுள்ள நாககுமார சரிதத்தைச் சுருக்கமாகக் கூறுகின்றேன், அன்புடன் கேளுங்கள்" என்று தொடர்கிறார் ஆசிரியர்.

ஜம்பூ (நாவல்) மரங்களினாலே குறிப்பிடப்பெறுகின்ற பாரததேசத்தில் "மகதம்" என்ற பெயரில் ஒரு பிரதேசம் உள்ளது. அங்கு செல்வச் செழிப்போடு விளங்கும் "ராஜக்ருஹம்" (ஒப்பாய்விற்கு - பக்க எண். 2) என்ற பட்டணத்தை சிரேணிகன் என்னுமோர் அரசன் ஆட்சி புரிந்து வந்தான். அவனது மனைவி சேலிநீ (ஒ. ப. எண். 3) என்பவள். அவளுக்கு சமணமதக் கொள்கைகளில் மிகுந்த நாட்டமுண்டு. அவள் மகிழ்ச்சியளிப்பதில் ரோஹிணியைப் போன்றும், பதிவ்ரதா தர்மத்தில் சீதையைப் போன்றும். சிரேணிகனுக்குச் சுகம் தருவதில் இந்திரன் மனைவி சசிதேவிக்கு ஒப்பாகவும் விளங்கினாள்.

சிரேணிகன் சேலிநீ தம்பதியர்கள் இருவரும் இல்லறத்தை இனிமையாகக் கழித்து வரும்போது ஒரு நாள் ஸாதுநிவேதகன் அரசவையை அடைந்து வர்த்தமான ஜினதேவர் விபுலமலைக்கு வந்துள்ள செய்தியினைத் தெரிவிக்க, அதைக்கேட்ட மன்னன் தனது உடலில் அணிந்திருந்த அணிகலன்களுள் ஒன்றை பரிசிலாக அளித்துப் பின் வாத்யகோஷங்களோடு தன் தேவியுடன் விபுலமலைக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றான். அங்கு த்ரிபீடத்தின் மத்தியில் வீற்றிருக்கும் ஜினதேவரை நறுமணப் பொருட்களால் அலங்கரித்து, தோத்திரங்களால் தொழுதேத்தி, மும்முறை வலம் வந்து பிறகு கௌதமர் முதலான முனிவர்களையும் வணங்கி இருக்கையைச் சென்றமர்ந்தான். முனிவர்களும் அறநெறிக் கதைகளைக் கூற அவற்றைக் கேட்டின்புற்ற அரசன், ஸ்ரீபஞ்சமீ விரதக்கதையினைக் கேட்கத் தமக்குள்ள ஆவலை அவர்களிடம் தெரிவித்தான்.

அரசனின் ஆவலையறிந்த கௌதம ஸ்வாமியால் மகத மொழியில் ஸ்ரீபஞ்சமீ விரதக் கதை கீழ்வருமாறு விளக்கப்படுகிறது.

நாவலம் பெரிய தீவினில் விளங்கும் பாரதநாட்டின் மகத தேசத்தில் இயற்கை எழில் வனப்பில் மிளிரும் "கனகபுரம்" என்னும் பகுதியை காமம், குரோதம் லோபம், மோஹம், மதம், மாத்ஸர்யம் ஆகிய அறுவகை எதிரிகளை வென்றவனும், பிரபு, மந்த்ரம், உத்ஸாகம் ஆகிய முப்பெரும் சக்திகளைப் பெற்றவனும், ஸ்வாமி, அமைச்சர், நண்பர், கருவூலம், தேசம், கோட்டை, பலம் ஆகிய ஏழு அங்கங்களைக் கொண்ட அரசினைப் பெற்றவனும், நீதி சாஸ்த்திரத்தில் வல்லவனும், பிறர்மனை நோக்குவதில் பிறவிக் குருடனும், பயனற்ற செயலில் சோம்பேறியும், பிறரைத் தூஷணை செய்வதில் ஊமையும், உயிரினங்களைக் கொல்வதில் நொண்டியுமான ஜயந்திரன் என்றோர் அரசன் ஆண்டு வந்தான். அவனது மனைவி விசாலலோசனை. அவள் அன்னம் போல் மெல்ல நடப்பவள். நல்லவர்களைப் போன்று எளிமையானவள். இனிமையான குரல்வளம் பெற்றவள், ஜயந்திரன் விசாலலோசனைத் தம்பதியருக்குப் புதல்வனாக ஸ்ரீதரன் தோன்றினான். நயந்திரன் என்பவர் அரசவையின் அமைச்சர். அவர் ஆசார குண சீலராயும், அனைத்துக் கலைகளில் வல்லவராயும், நீதி சாஸ்த்திரம் அறிந்தவராயும், அரசனிடத்தில் அன்போடும், அமைச்சர்க்குரிய குணத்துடனும் திகழ்ந்தார். அரச தம்பதியர் இன்பமாய்க் காலங்கடத்திவர ஒருநாள் வாசவன் என்பவன் அரசவையை அடைந்து நிரம்ப ரத்தினங்களும், அவற்றின் மீது ஒரு வரைபடமும் வைக்கப்பெற்ற தட்டொன்றை அரசனின் எதிரிலிட்டு வணங்கினான். அவ்வாறு வணங்கிய வணிகனுக்கு ஆஸனமும் தாம்பூலோபசாரமும் செய்வித்து, அவரைச் சிலநாட்கள் தங்கிச் செல்லுமாறும் அரசன் கூறினான். அதற்கு வணிகன், "நான் லாட தேசத்தில்

சிலநாட்கள் தங்கிப் பின்னரே இங்கு வந்துள்ளேன்'' என்று மறுமொழி கூறினான். அரசனும் வணிகன் கொணர்ந்த வரைபடத்தினைக் கையிலெடுத்துப் பார்த்து, லக்ஷணமான அப்பெண்ணோவியத்தில் மயங்கி எழுது சித்திரம் போலானான். அவ்வாறு ஒரு முகூர்த்த காலம் கடந்த பிறகு அரசவையிலுள்ளோர் அனைவரும் தத்தம் இருப்பிடம் அனுப்பப் பெற்றனர்.

பிறகு வணிகனின் கைகளைப் பிடித்தவாறே அரசன், ''ஓவியத்தில் உள்ள பெண்மணி யார்? நாககன்னிகையா? கந்தர்வகன்னிகையா? அல்லது தேவலோகப் பெண்ணா?'' என்றவாறெல்லாம் வினவினான். அதற்கு வணிகன், ''அரசே! சுராஷ்ட்ரம் என்னும் பிரதேசத்தில் கிர்யாதி (கிரிநகர், ஓ - ப. எண். 10) நகரம் உள்ளது. அதனை ஸ்ரீவர்மா என்பவன் ஆட்சி செய்கிறான். அவனுடைய மனைவி ஸ்ரீமதி என்பவள். அந்த தம்பதியினருக்கு ''ஹரிவர்மா'' என்ற புதல்வனும் ''பிருத்வி'' (ஓ - ப. எ. 10) என்கிற புதல்வியும் உள்ளனர். சுராஷ்ட்ர மன்னனான ஸ்ரீவர்மா தனது புதல்வியின் திருமணத்தை முன்னிட்டு அவளதுருவை ஓவியமாகத் தீட்டி, ரத்தினங்களோடு அவரது பணியாட்கள் சிலருடன் இங்கென்னை அனுப்பி வைத்தார்'' என்று கூறினான். அரசனும் சுராஷ்ட்ரத்திலிருந்து வந்தவர் அனைவருக்கும் உணவு தங்கும் வசதி முதலியவற்றை அமைத்துக் கொடுத்தவனாய் மறுபடியும் அவர்களை, ''நீங்களனைவரும் ஏன் தொலைதூரம் கடந்து இங்கே வந்துள்ளீர்கள்'' என்று வினவ, அதற்கு ''ஹரிவர்மா தம்பதியினர் மார்பில் மகாலக்ஷ்மியும், முகத்தில் சரசுவதியும் விற்றிருக்கின்ற உங்களை ப்ருத்விதேவியின் கணவராக ஆக்கிக்கொள்ள விழைகின்றனர்'' என்று அங்கிருந்து வந்த

வர்கள் தெரிவித்தனர். அதைக் கேட்ட அரசன், ஆம்! என் பொருட்டு யார்தான் பெண் கொடுக்க விழைய மாட்டார்கள்?" என்று கூறியவனாய் உடனே சோதிடர் களை அழைத்து நல்ல நாளொன்றைத் தேர்ந்தெடுத்து அந்த வணிகனையும் அங்கே செல்லும் மற்றவர்களையும் உபசரித்து, அவர்களுடன் பல்லக்கு ஒன்றினையும் அனுப்பி வைத்தான். ஸ்ரீவர்மனும் பல்லக்கு வருவது கண்டு எதிர்கொண்டழைத்து அதில் தன் புதல்வியை அமரச் செய்து பொன்னோடும் பொருளோடும் ஆசீர்வாதம் செய்து சிறிது தூரம் தானும் உடன்சென்று அவளை வழி அனுப்பிவைத்தான். பிருத்விதேவியின் வருகையை அறிந்த ஜயந்தரன் கொடியசைத்துத் தன் மகிழ்ச்சியை வெளிப் படுத்தித் தானும் பாதி வழிசென்று மங்கள வாத்யத்துடன் அவளை வரவேற்று பெரியதோர் மாளிகையில் தங்கச் செய்தான். பின்னர் நல்லநாள் ஒன்றில் அக்னிசாட்சியாகத் திருமணம் புரிந்துகொண்டான். ஜயந்திர மகாராஜாவின் தேவியர்களில் ஸ்ரீமதியின் மகளான பிருத்விதேவியை விட்டு, விசாலநேத்திரையை தினமும் 8000 பேர் பணிவிடை செய்துவந்தனர்.

ஜயந்திரனும், தன்னுடைய தேவியருடன் மகிழ்ச்சியாய் காலங்கடத்தினான். அவ்வாறிருக்க ஒருநாள் வனக் காப்பாளன் அரசனிடம் வந்து காமிஜனங்களுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரும் வஸந்தருது தொடங்கிவிட்டது என்று கூறினான். அதைச் செவிமடுத்த அரசனும் வனக்ரீடைச் செய்ய பரிஜனங்களுடன் புறப்பட்டான். விசாலநேத்திரை யும் பத்ரமெனும் யானை மீதேறித் தன்னைச் சார்ந்தவர் களுடன் புறப்பட, அரச கட்டளையின் பேரில் சங்கம், காகளம் போன்ற வாத்யங்களின் ஒலி முழக்கத்துடன்

பிருத்வி தேவியும் தங்கப்பல்லக்கில் கானகம் புறப்பட்டாள். பிருத்வி தேவியின் உருவ அழகினைக் கண்டறியாதவளான விசாலநேத்திரை வனக்ரீடைக்குச் செல்லுகின்ற வியாஜத்தால் அவளது அழகினை அறிந்துகொள்ளலாம் என்று எண்ணி சற்று நேரம் வழியிலேயே நின்றாள். பிருத்வி தேவி தொலைவிலிருந்தவாறே நடுவழியில் யானைமீது அமர்ந்திருக்கும் பெண்ணை விசாலநேத்திரை எனக்கேட்டு அறிந்து, மூத்த பட்டமஹிஷியாதலால் அவளை, நான் வணங்கவேண்டும் என்று நினைத்து நின்றிருக்கலாம் என்று எண்ணியவளாய் வனம் செல்வதைத் தவிர்த்து ஜினாலயம் செல்லுகின்றாள், வெகுநேரமாயினும் பிருத்வீதேவியின் வாராமையைக் கண்டு சினமடைந்த விசாலநேத்திரை தான் மட்டுமே கானகம் போனாள். ஜினாலயம் சென்ற பிருத்வி தேவி அங்கு அருள்பாலிக்கும் பிஹிதாஸ்ரவ முனிவரை வணங்கி அவரிடம் மூப்பு, மரணம் ஆகியவை அடங்கிய இவ்வுலக வாழ்க்கையிலிருந்து விடுபட உதவும் தர்மத்தினை பற்றி போதிக்குமாறு வேண்டினாள்.

அதற்கு பிஹிதாஸ்ரவ முனிவர், "தர்மம் யதிதர்மம் - கிருஹஸ்த தர்மம் என இரு வகைப்படும். யதிதர்மம் பத்து வகைப்படும். தானம் பூஜை. ஒழுக்கம், உபவாஸ விரதாதிகள் என்ற வகையில் இல்லற (சிராவக) தர்மம் நான்கு வகையானதாகும்.

1. தானம்

சிராவக தர்மத்தின் முதலாவதாய்க் குறிப்பிடப்பெற்ற தானம், பசி, பயம், பிணி, அறிவின்மை ஆகியவற்றைப் போக்கும் வகையில் அன்னம், அபயம், பைஷஜ்யம், சாஸ்த்திரம் ஆகிய உட்பிரிவுகளுடன் மிளிர்கின்றது.

தானம் பெறுகின்றவர்களை ஸத்பாத்திரம் (சிறந்த பாத்திரம்) அஸத் பாத்திரம் (சிறப்பற்ற பாத்திரம்) என்று இருவகையாகப் பிரிககலாம். தானமளிப்பவர் இத்தகைய இருவகை பாத்திரங்களையும் தன் விவேகத்தாலறிந்து ஸத்பாத்திரத்தில் தானம் வழங்க வேண்டும். அந்த ஸத் பாத்திரத்தினை உத்தமம் (சிறந்தது) மத்யமம் (நடுத்தரமானது), அதமம் (சாதாரணமானது) என்று மூவகையாகப் பிரிக்கப்படுகிறது.

பாத்திரம் என்ற சொல் இங்கு தானம் பெறுபவரைக் குறிக்கின்றது. யாரொருவர் சமண மதத்தில் கூறப்பட்ட வேதத்தினை ஓதுபவராயும், தியானம் மேற்கொள்பவராயும் காமம், குரோதம் போன்ற அறுவகை எதிரிகளை ஜயித்தும் விளங்குவாரோ, அவர் "உத்தம பாத்திரர்" ஆவார். தம்பதியராய் ஐந்து அணுவிரதங்கள் அனுஷ்டித்து குருபக்தியோடு விளங்குபவர் மத்யம பாத்திரர் ஆவார், விரதானுஷ்டானங்களின்றி ஜைன தர்மத்தில் ஈடுபாடு உடையவர் அதம பாத்திரர் ஆவார். விரதானுஷ்டானமின்மை, குருநிந்தனை, பொய் பேசுதல் ஆகியவற்றை உடையவர் தானம் பெறத் தகுதியற்ற "அபாத்திரர்" என்றழைக்கப்படுகின்றார். அத்தகைய அபாத்திரத்தில் தானம் வழங்குதல் களர் நிலத்தில் விதை விதைப்பதற்குச் சமமாகும். அபாத்திரம் மற்றும் பாத்திரங்களில் அளிக்கப்படும் அன்னம், ஒரே குளத்து நீரை வேம்பிற்கும், கரும்பிற்கும் பாய்ச்சினால் அது எப்படி கசப்பும் இனிப்புமாக மாறுமோ அதைப்போல் அதற்குத் தக்க வகையில் பயனைத் தருகின்றது.

மேலும், சுத்தமான பாத்திரத்தில் வைக்கப்படும் நெய் வீணாவகில்லை. ஆனால் வேகாத பச்சைப் பானையில் வைக்கப்பெற்ற நெய் தானும் கெட்டு, பாத்திரத்தையும் கெடுத்துவிடுகிறது. அதைப்போலவே பசு மாடும்,

பாம்பும் ஒரே கிணற்று நீரைத்தான் அருந்துகின்றன. ஆனால் பசுமாடு குடித்த நீர் பாலாகவும், பாம்பு அருந்திய நீர் விடமாகவும் மாறுகிறது. இவ்வாறாக ஒருவர் பாத்திரம், அபாத்திரம் என்ற விவேகத்துடன் ஸத் பாத்திரத்தில் அன்னத்தைத் தானம் செய்தால் அது ஆல விதையை பூமியில் ஊன்றி அது பெரிய மரமாகத் தழைப்பதற்கு ஒப்பாகிறது. அவ்வாறு அன்னதானம் புரியும்போது தானமளிப்பவர் அதற்குரிய ஒன்பது விதிகளைக் கடைபிடிப்பவராயும், ஏழு குணங்களைப் பெற்றவராயும் இருத்தல் வேண்டும். அன்னதானத்தின் (மற்ற தானங்களுக்கும் இது உபலக்ஷணம்) ஒன்பது விதிகள் கீழ்வருமாறு :—

1. பிரதிக்ரஹம் (தானம்பெற வருபவரை எதிர்கொண்டு அழைத்தல்.)
2. உச்சஸ்தானம் (தானம் பெறுபவருக்கு உயர்ந்த இருக்கையை அளித்தல்)
3. பாதப்ரக்ஷாளனம் (தானம் பெறுபவரின் கால்களைக் கழுவுதல்)
4. அர்ச்சனம் (தானம் பெறுபவரை நறுமணப் பொருட்களால் பூசித்தல்)
5. ஸத்பிரணாமம் (தானம் பெறுபவரை நமஸ்கரித்தல்
6, 7, 8. த்ரியோகம் (தானம் வழங்கும்போது மனோ-வாக்காயாதி முக்கரணசுத்தியுடனிருத்தல்)
9. அன்னசுசி (தானம் வழங்கும் அன்னம் 46 வகையான தோஷங்கள் அற்று சுத்தமாயிருத்தல்) ஆகியன.*

---

* ஒப்பாய்விற்கு ப. எண். 19 பார்க்க.

ஸங்க்ரஹ முச்சஸ்தானம்-
  பாதோதகமர்ச்சனம் பிரணாமம் ச ।
வாக்காயமன:சுத்தி-
  ரேஷணசுத்திச்ச விதிமாஹு: ॥
—புருஷார்த்த ஸித்யுபாயத்தில் அம்ருத சந்திர ஸூரி:
C. V. No. 2823, P. No. 223/168

சிரத்தை, பக்தி, அலோபம், தயை, சக்தி, க்ஷமா, விக்ஞானம் என்பவை தானம் அளிப்பவர்க்குரிய ஏழு குணங்களாகும்.

சிரத்தை ; தானம் வழங்குபவர் கிடைத்திருக்கிற ஸத்பாத்திரத்தைக் குறித்து, முன்செய்த நல்வினைப் பயனாய் இத்தகைய பாத்திரம் நமக்கு கிடைத்துள்ளது என நினைப்பதும், தானம் பெறுபவரிடம் பற்றுடன் பரிவு பாசத்தோடு இருத்தலும் சிரத்தைக்கு எடுத்துக் காட்டாகும்.

பக்தி : தானம் பெறவிருப்பவரை நாம் பாதபூசை முதலிய உபசாரங்களைப் புரிந்து மதிப்பதே பக்திக்கு எடுத்துக்காட்டாகும்.

அலோபம் : இவரால் எனக்கு ஒரு கார்யம் ஆக வேண்டியுள்ளது. ஆதலால் இவருக்குத் தானமளிக்கின்றேன். என்ற எண்ணம் எவருக்கு வாராதோ அவரே லோபம் இல்லாதவர். அவரால் அளிக்கப்பெறும் தானமே லோபமின்மைக்கு எடுத்துக்காட்டாகும்.

தயை (கருணை) : வேறு கார்யமிருப்பதால் செல்லுகின்றேன். என்று கூறாமல் வீட்டிலிருந்துகொண்டே க்ருமி கீடாதிகளையும் கவனித்து முயற்சியோடு தானம் செய்பவன் தயாபரன் ஆவான்.

சக்தி : அன்னதானம் செய்யும்போது "அன்னம் புசிப்பவர் நிறையத் தின்பவர்" என்னும் எண்ணம் வாராது அன்னமளிப்பவரின் திறத்தை சக்தி என்ற சொல்லால் அழைக்கப்படுகின்றது.

பொறுமை : தானம் அளிக்கின்றபோழ்து தன் மனைவி, மக்கள் ஆகியோரால் இழைக்கப்படும் சிற்சில

செய்கைகள் குறித்துச் சிறிதும் சிற்றமடையாது விருந்தினரை இன்முகத்துடன் உபசரிக்கின்றவரே பொறுமைசாலி ஆவார்.

விக்ஞானம் : தானம் என்று சொன்னால் அதனைப் பெற அங்கே பாத்திரர்களும் அபாத்திரர்களும் கூடுவர். ஆனால் தானங்கொடுப்பவரோ இருவகைப்பட்டவர்களின் குணதோஷங்களைக் கண்டறிந்து ஸத்பாத்திரத்தில் தானம் புரிதல் வேண்டும். அவ்வாறு இனங்கண்டுகொண்டு தானம் வழங்குபவரே ஞானவான் ஆவார்.

இவ்வாறாக ஸத்பாத்திரத்தில் தானம் வழங்குபவர் ஸௌதர்மம், ஈசானம், மாகேந்திரம், பிரம்ஹம், பிரம்ஹோத்தரம் போன்ற உயர்ந்த கல்பங்களில் தோன்றுகின்றார். மேலும் தன் தகுதிக்கேற்றவாறு பக்தியுடன் ஸத்பாத்திரத்தில் அன்னதானம் புரிபவர், இம்மையில் இறப்பதுவரை நோய், வருத்தம் ஆகியவையற்றவராய் வாழ்ந்து மறுமையில் தேவலோகப் பெண்டிர்களுடன் களித்து விளையாடும் பேற்றைப் பெறுகின்றார். இருப்பினும் குத்ருஷ்டிகள் சிலர் போகத்தின் பொருட்டு போக பூமியில் தோன்றுகின்றனர். இன்னும் சில அபாத்திர தானிகள் இறந்தபின் 96 வகையுடன் கூடிய அந்தர்-த்வீபத்தை அடைகின்றனர்.

ஸத்பாத்திரத்தில் தானம் புரிகின்றபோழ்து துன்பம் அளிக்க வல்லவையான ஹிரண்யம் (பொன்) பூமி, கோ, கன்யை ஆகியவற்றைத் தானமாகக் கொடுக்கக்கூடாது.

ஹிரண்யம் (பொன்) : பொன்னைத் தானமாக அளிப்பதால் தானம் பெறுபவர், அதனைக் காப்பாற்றும் எண்ணத்திலேயே ஆழ்ந்துவிடுவர். பொன்னே அவரது உயிருக்கு யமனாகவும் மாறிவிடலாம். ஆதலால் பொன்னைத் தானமாக அளிப்பதில்லை.

பூமி (நிலம்) : பூமியானது உயிரினங்கள் பலவற்றைக் கொண்டு கர்ப்பிணிப் பெண்போல் திகழ்கிறது. பூமியை உழுதல் போன்ற செயல்கள் கர்ப்பிணியை இம்சிப்பது போன்றதாகும். அச்செயலால் பூமியிலுள்ள உயிரினங்களும் அழியலாம். இதனை அறிந்தவர்கள் பூமிதானம் செய்யமாட்டார்கள். அவ்வாறு வழங்குவதும் முறையல்ல.

கோ (பசு) : பசுமாட்டினை நாம் கயிற்றால் கட்டுகின்றோம். சில நேரங்களில் அடிக்கவும் செய்கிறோம். அதனால் பசுமாட்டிற்குத் துன்பம் நேருகிறது. ஆதலால் கருணை உள்ளங்கொண்டவர் பசுவைத் தானமாக வழங்கமாட்டார்.

கன்யை (குமரிப்பெண்) : கன்யையினிடத்தில் ஆசை கொண்டு அதனால் கர்ம பந்தமும், கர்ம பந்தத்தால் பகுகுடும்பி ஆகும் நிலையும் ஏற்படுகிறது. ஆதலால் கன்யா தானத்தினையும் சமண மதத்தினர் ஒப்பமாட்டார்கள்.

தானம் என்று சொன்னால் அது ராகம், துவேஷம், துன்பம், பயம், முதலியவற்றிற்கு காரணமாகாமல் தவம் முதலான நற்செயல்களை வளர்க்கும் கருவியாய் அமைதல் வேண்டும்.* பொன், பூமி முதலியன பயம், துன்பம் ஆகியவற்றிற்குக் காரணமாகின்றன. இவைகளை

---

* रागद्वेषासम्यद्-
दुःखभयादिकं न यत्कुरुते ।
द्रव्यं तदेव देयं-
सुतपः स्वाध्यायवृद्धिकरम् ॥

(पुरुषार्थसिद्ध्युपाये - अमृतचन्द्रसूरिणोक्तम्
C. V. No. 2823, P. No. 225/170)

எவ்வளவு பெற்றாலும் மனிதர்களின் மனம் விறகுகள் இட்ட அக்னி (தீயைப்) போன்றும், நதிகள் பல கலந்த கடலைப் போலும் நிறைவடைவதில்லை. ஆனால் அன்னம், அபயம், பைஷஜ்யம், சாஸ்திரம் ஆகிய தானங்கள் தவம் முதலான நற்செயல்களை வளர்க்க வித்தாவதுடன் மனநிறைவினையும் அளிக்கின்றது.

அன்னாபயபைஷஜ்ய தானங்கள் :

அன்னத்தை வயிராற உண்ட ஒரு மனிதனுக்குப் போதும் என்ற நிறைவேற்படுவது இயற்கை. அது அனைவருடைய பசியைப் போக்கி உயிர் தரிக்கச் செய்கிறது. ஆதலால் தானத்திற் சிறந்தது அன்னதானமேயொழிய வேறில்லை. அபயம், பைஷஜ்யம் (மருந்து), சாஸ்திரம் ஆகிய தானங்களால் முறையே பயம், நோய், அக்ஞானம் (அறிவின்மை) ஆகியவை அகற்றப்படுகின்றன. இத்தகைய தானங்களை மேற்கொள்ளுபவர் சக்கரம் போல் சுழலும் உலக வாழ்க்கையிலிருந்து முற்றுமாய் விடுதலைபெற்று, அனைத்து சாஸ்திரங்களிலும் வல்லமை அடைந்தவராய், இறுதியில் அஷ்டகர்மங்களிலிருந்து விடுபட்டு நிரந்தரமான மோக்ஷத்தைப் பெறுகின்றார்.

2. பூஜை

சிராவகர்களின் இரண்டாவது வகையான தர்மம் பூஜை ஆகும். யாரொருவர் ஜினேந்திரரின் வடிவங்களைச் செய்து, தினமும் இளநீர், கரும்பு, மா முதலியவற்றின் ரஸங்கள், நெய், பால் ஆகியவை கொண்டு நீராட்டி, அஷ்டவிதமான (எட்டு வகையான) அர்ச்சனைகளால் பூசிக்கின்றனரோ அவர் சுவர்க்கமடைவார்.

3. சீலம்

இல்லற தர்மத்தின் மூன்றாவது வகையான சீலம் (ஒழுக்கம்) என்பது துர்கதியை ஒழித்து நற்கதிபெற வழி காட்டியாய் விளங்குகின்றது. சீலமே புகழைப் பெற்றுத் தருவதுடன், உடலணிகலன் போன்றும் திகழ்கின்றது. அதனால் மதிப்பும் குணமும் மேலோங்குகிறது.

4. ப்ரோஷதம் (விரதோபவாஸங்கள்):

சிராவகனின் தர்மமாக "ப்ரோஷதம்" என்னும் பெயரில் நோன்புகள் குறித்தும், அதன் பயனும் விளக்கப் படுகின்றது. ஒரு மனிதன் தனக்குரிய விரதங்களை அனுஷ்டிப்பது (மேற்கொள்ளுவது) குறித்து, அவனது நடத்தையை சீலம் என்று நல்லோர்களால் கூறப்பட்டது. விரதங்கள் திக்விரதம், தேசவிரதம் முதலியன. அவற்றை பஞ்சமீ, பருவ தினங்கள் போன்ற நாளில் சிந்தை, சொல், செய்கையாகிற மூன்று கரண சுத்தியோடு முனிவர்களது வழியில் மேற்கொள்ளவேண்டும். இதனால் அசுபச்செயல் களும், முன்னர் சேர்த்துவைத்த பாபங்களும் அழிந்துவிடு கின்றன" என்றுகூறி தர்மபோதனையை நிறைவு செய்கிறார்.

பிஹிதாஸ்ரவ முனிவரின் தர்மபோதனைகளைக் கேட்டு மகிழ்ந்த பிருத்வீதேவி, தனக்குப் பிள்ளைப்பேறு இல்லாத காரணத்தால் தீக்ஷைபெற விழையும் தன் எண்ணத்தை அவரிடம் வெளிப்படுத்தினாள். அதை அறிந்த முனிவரும், "உனது கணவனின் தவப்பயனாய் நிச்சயம் உனக்குப் பிள்ளைப்பேறுண்டு" என்றுகூற,

அதைக்கேட்ட பிருத்விதேவியும் மனமகிழ்வுடன் விடு திரும்பி இன்பமுற்றிருந்தாள்.

இத்துடன் உபயபாஷா கவிச்சக்ரவர்த்தி
ஸ்ரீமல்லிஷேணசூரியால் இயற்றப்பெற்ற நாககுமாரபஞ்சமீ
கதையில் முதல் ஸர்கம் முற்றுப்பெற்றது.

இரண்டாம் ஸர்கம்

அரசன் (ஜயந்திரன்) பிருத்வி தேவியின்றியே ஜலக்ரீடை புரிந்து பிருத்விதேவி வாராமையால் விரைவாக அவளது இருப்பிடம் சென்று அதற்கான காரணத்தை வினவினான். அதற்கு பிருத்வி தேவி, தான் ஸஹஸ்ர கூடம் சென்றதையும் அங்கு தர்மோபதேசம் பெற்றதையும் அரசனுக்கு எடுத்துரைத்தாள். ஒருநாள் இரவு அவள் உறங்குகையில் விருஷபமும், ஓர் இளஞாயிறும் தனது விட்டினுள் நுழைவதாய்க் கனவு கண்டாள். அதைக் குறித்து அரசனிடம் தெரிவிக்க ஜயந்தரனும் ப்ருத்விதேவியும் கனவின் பலனறிய விழைந்தனராய் அங்குள்ள ஜின முனிவரை அணுகி, கனவைக் குறித்து விவரித்தனர். அதைக்கேட்ட முனிவர் ''விருஷப ஸ்வாமியே 'ஸ்ரீ ஆதிபகவன்' எனப்படும் முதலாம் தீர்த்தங்கரர் ஆவார், ஆதலால் ஒரு நற்புதல்வன் பிறப்பது திண்ணம். பால சூரியனைக் கண்டமையால் உங்களுக்குத் தோன்றவிருக்கும் புதல்வன் கேவல ஞானியாயும் விளங்குவான். மேலும் நந்தவனத்தில் ஸித்தகூட ஜினாலயம் ஒன்றுள்ளது. அது முன்பு தேவர்களாலேயே பூஜிக்கப்பட்டு வந்தது. தற்போது அதனைத் திறப்பதற்குக்கூட ஒருவராலும் இயலவில்லை. ஆதலால் அறிவாற்றல் மிக்க குழந்தையாய்

அவதரிக்கப்போகும் உனது குழந்தையின் திருப்பாத ஸ்பர்சம் ஏற்பட்டு அவ்வாலயக் கதவுகள் திறக்கப்படும். அவ்வாலயத்தில் ஒரு நாகவாபி (பாம்புக்குளம்) உள்ளது. அதில் அந்தக் குழந்தைத் தவழ்ந்து சென்று விழ, அப்போழ்து அதனை நாகங்கள் தலையால் தாங்கி வழிபடும். பின்னர் அந்தக் குழந்தை குமாரனாகித் தன்னுடைய விரத்தால் நீலகிரி யானையினையும், துஷ்டாச்வம் எனும் குதிரையினையும், வசப்படுத்துவான்." என்று அக்குழந்தையின் வருங்கால சாஹஸச் செயல்களை விவரித்தவராய்க் கனவின் பயன் கூறி முடித்தார்.

பிறகு அரசனும் பிருத்விதேவியும் முனிவரை வணங்கி, தன்னிருப்பிடம் அடைந்தனர். சில நாட்களுக்குப் பிறகு பிருத்விதேவி கருவுற்று, நன்னாளில் ஒரு புதல்வனையும் பெற்றெடுத்தாள். அரசனும் குழந்தை பிறந்த மகிழ்ச்சியில் பலருக்குத் தானம் பல செய்தான். அந்தக் குழந்தைக்கு "பிரதாபந்தரன்" என்று பெயர் சூட்டினான. பிரதாபந்தரனும் நாளொருமேனி பொழுதொரு வண்ணமாய் வளர்ந்து வர ஒரு சமயம் பணிப்பெண்ணொருவள் விளையாட்டுக் காண்பிப்பதற்காகக் குழந்தையை ஜினாலயத்திற்கு அழைத்துச் சென்றாள். அக்குழந்தையின் காலடிபட்ட உடன் ஆலயத்தின் கதவுகள் தங்குதடையின்றி திறந்தன. வியப்பெய்திய பணிப்பெண் குழந்தையை விட்டுவிட்டு உள்ளே புக, குழந்தையும் பைய தவழ்ந்து சென்று, அருகில் இருந்த நாகவாபியுள் (பாம்புக் குளத்தினுள்) விழுந்தது. உடனே நாகவாபியிலிருந்த நாகங்கள் அன்புடன் அந்தக் குமாரனைத் தலையில் தாங்கி வணங்கின. ஆலயத்தினுட் புகுந்த பணிப்பெண் திரும்பிவந்து பார்க்கையில் குழந்தையைக் காணாது வருத்தமுற்றாள். பிறகு குளத்தில்

குழந்தையினைக் கண்டு, அக்குமரனின் தாயாரிடம் சென்று செய்தியைத் தெரிவித்தாள். செய்திகேட்டு வருத்தத்துடன் நீர்மல்கு கண்ணினளாய் பிருத்விதேவி உடனே நாக வாபிக்குச் சென்று. ஆழமான அந்தக் குளத்தில் நாகங் களுடன் தனது குழந்தை விளையாடுவது கண்டு, தானும் அந்த வாபியில் குதித்துவிடுகிறாள். குழந்தையின் மகிமை யால் வாபியிலுள்ள நீர் முழங்காலளவாகக் குறைந்து விட்டது. இவ்வாறான பரபரப்பொலி கேட்டு அரசனும் அங்கே வந்து சேர்ந்தான். நாகவாபியினுள் விழுந்த குமாரனை நாகங்கள் தலையில் தரித்ததால் அக்குமரன் "நாககுமாரன்" எனப்பெயரிடப்பெற்று, ஐந்து வயது நெருங்கியவுடன் அவனைக் கல்வி கற்பதின் பொருட்டு ஜினேச்வரரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டான். நாககுமாரனும் கணிதம், சோதிடம் போன்ற சாஸ்த்திரங்களை எளிதில் கற்றுத் தேர்ந்தான். இப்படியிருக்கும்போது ஒருநாள் பஞ்சசுகந்தினி என்பவள் அரசவையை அடைந்து, "கின்னரி மனோகரி ஆகிய எனது இரு புதல்விகள் வீணை வாசிப்ப தில் வல்லவர்களாய் உடல் வனப்போடும் வாலிபத்தால் செருக்கும் அடைந்துள்ளனர். இந்த இருவருள் திறமை மிக்க ஒருவளை யார் கண்டுபிடிக்கின்றாரோ அவருக்கு இவ்விருவரையும் மணமுடித்து வைப்பேன்" என்று கூறினாள்.

அரசனும் நாககுமாரனை நியமிக்க, கின்னரி மனோகரி இருவரும் வீணை வாசித்தனர். வீணை வாசிக்கும்போது "இளையவள்தான் இருவருள் திறமை வாய்ந்தவள்" என்பதைப் பெரியவள் தரையைப் பார்த்தவாறே வாசிப்பது கொண்டு கண்டுபிடித்துக் கூறினான் நாககுமாரன். பிறகு பஞ்சசுகந்தினியும் புதல்வியரின் எண்ணத்தையும் கேட்டு அறிந்தவளாய் அவர்களை முறைப்படி நாககுமாரனுக்கு மணம் செய்துவைத்தாள்.

பிறிதொரு சமயம் மதம் பிடித்த யானையொன்று ஊராரைத் துன்புறுத்துவதாய் யாரோ ஒருவரால் ஆஸ்தானத்திற்கு வந்து அரசனிடம் தெரிவிக்கப்பெற்றது. அரசனும் அந்த யானையினை அடக்க ஸ்ரீதரனை அனுப்பினான். அவனால் யானையை அடக்க முடியவில்லை. முயற்சி பயனின்றியே ஸ்ரீதரன் திரும்பிவிட்டான். பின்னர் யானையினை அடக்க நாககுமாரன் பணிக்கப்பெற்றான் அவன் கஜபந்தன சாஸ்திரம் அறிந்தவனாகையால் முறைப்படி யானையை வசப்படுத்தி அதனை அரசனிடம் ஒப்படைக்கச் சென்றான். அரசனும் அதைப் பரிசிலாய் நாககுமாரனுக்கே அளிக்க அவனும் அதன் மீதேறி இல்லம் திரும்பினான்.

அதைப் போலவே அட்டகாசம் புரியும் துஷ்டாச்வம் என்ற குதிரையினையும் அடக்கி, பரிசிலாகப்பெற்று மகிழ்ந்தான் நாககுமாரன், இவ்வாறிருக்கும் தருணத்தில் விசாலநேத்திரை தன் மகனான ஸ்ரீதரனிடம் "நீ உன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்" என்றவளாய் அவனுக்குத் துணையாய் ஸஹஸ்ரபடர் எனப்படும் 500 நபர்களை இருக்கச் செய்தாள். மற்றொரு நாள் நாககுமாரன் உத்யான வனத்திலுள்ள தடாகத்தில் ஜலக்ரீடை செய்யப் புறப்பட்டான். அவனுடைய தாய் ப்ருத்வீதேவியும் ஆடையலங்காரத்துடன் அங்கு செல்ல அதனை ராஜ பவனத்திலிருந்து (பவனத்தின் மீதிருந்து) விசாலநேத்திரை கண்டு, உடனிருந்த ஜயந்தர மன்னனிடம், "பாருங்கள் அரசே! உமது ஆசைநாயகி யாரிடமோ கள்ளத் தொடர்பு கொண்டு காதலனுடன் செல்லுகிறாள் போலும்" என்று தெரிவித்தாள். அரசனும் விசாலநேத்திரையின் சொல்லைக் கேட்டுத் திகைப்படைந்தான். ஆனால் ... ஜலக்ரீடையினை முடித்துத் திரும்ப நினைத்த நாககுமாரன்,

வேஷபூஷாதிகளை அணிந்து தன் தாயாரை வணங்கினான், பிறகு அவனுடன் வீடு திரும்பியவளாய் பிருத்வீ தேவி இன்பமாய் இருந்தாள். அதை நோக்கிய மன்னன் விசால நேத்திரையைக் கடுமையாகக் கடிந்துகொண்டான்.

பிறகு பிருத்விதேவியின் இருப்பிடத்தை மன்னன் அடைந்து, "எங்கு சென்றாய்?" என்று வினவ. அவளும், "குமாரனுடன் ஜலக்ரீடைக்குச் சென்றேன்" என பதில் அளித்தாள். அதைக்கேட்ட ஜயந்தரனும் ஸ்ரீதரனை விளங்கச்செய்யவேணும் என்றெண்ணத்தில் நாககுமாரனை வெளியில் அழைத்துச்சென்று விளையாடவேண்டாம்" என்றுகூறிச் சென்றுள்ளார் என்பதை அறிந்து, அவள் மிகவும் துயரடைந்தாள். நாககுமாரனும் எங்கோ சென்று வீடு திரும்பி, செய்தியைத் தெரிந்துகொண்டான். இருப்பினும் அவன் அரசனின் கட்டளையை ஏற்காது நீலகிரி யானைமீதேறி சங்கம். காகளம் போன்ற வாத்யங்கள் முழங்க பரிஜனங்களுடன் நகர்வலம் வந்தான். அரசனும் கோலாஹலத்துடன் வருவது யாரெனக் கேட்டவனாய் அருகிலுள்ளவர் நாககுமாரனென மறுமொழிகூற. உடன் பிருத்விதேவியை அணுகி என்னுடைய கட்டளையை மதிக்காமல் நீ ஏன் வெளியே அனுப்பினாய் என்று வினவியவனாய் அவளிடமிருந்து அனைத்துச் செல்வங்களையும் சேகரித்துக் கருவூலத்தில் வைத்தான். அதையறிந்த நாககுமாரனும் சூதாட்டம் விளையாடி சபையோர் அனைவரையும் அதில் வென்று அவர்களின் செல்வத்தைக் கைப்பற்றினான். அரசனும் அவையில் இருப்பவர்கள் அணிகலன்கள் இன்றியவராய் வருகைபுரிதல் கண்டு அவர்களிடம் "ஆபரணங்களை இழக்குமளவிற்கு என்ன நடந்தது?" என்று வினவினான். அதற்கு அவர்கள்

"நாககுமாரனுடன் சூதாட்டம் விளையாடி, அதில் தோற்று, அதன் விளைவாய் 8000 ரூபாய்கள் பொறுமான முள்ள அணிகலன்களை இழந்து நிற்கிறோம்" என்று கூறினர்.

ஜயந்திரன் உடனே நாககுமாரனைத் தன்னுடன் சூதாட்டம் ஆட அழைத்தான். அரசனையும் சூதாட்டத் தில் தோற்கடித்த நாககுமாரன் அவனது விண்ணப்பத் தினை ஏற்று சூதாட்டத்தில் மற்றவர்களிடம் இருந்து பெற்ற செல்வங்களை அவர்களிடம் அளித்தான். தாயின் செல்வங்களை அவளிடத்தில் அளித்து பிருத்வீ தேவியை மீண்டும் மகிழ்ச்சியிலாழ்த்தினான் நாககுமாரன். ஜயந்தரனும் நாககுமாரனுக்கென அழகிய ஒரு நகரையே நிர்மாணம் செய்து கொடுத்தான். நாககுமாரனும் தன் மனைவியருடன் அதில் மகிழ்ச்சியாய்க் காலங்கடத்தினான்,

இத்துடன் உபயபாஷா கவிச்சக்ரவர்த்தி
ஸ்ரீமல்லிஷேணசூரியால் இயற்றப்பெற்ற நாககுமார
பஞ்சமீ கதையில் இரண்டாம் சர்கம் முற்றுபெற்றது

மூன்றாம் ஸர்கம்

உத்தரமதுரையை தலைநகராகக்கொண்ட சூரஸேனம் என்ற நாட்டை ஜயவர்மன் என்னுமோர் அரசன் ஆண்டு வந்தான். அவன் மனைவி ஜயாவதி. அவர்களுக்கு வியாளன் மாவியாளன் என்று இரு புதல்வர்களிருந்தனர். ஒருநாள் சூரஸேனத்திற்கு "யமதரர்" என்னும் முனிவர் வந்தார். அவரை ஜயவர்மன் தன் புதல்வர்களுடன் சென்று வணங்கி, அறச் சொற்பொழிவையும் கேட்டு, "என் புதல்வர் இருவரும் கோடிக்கணக்கான வீரர்களை எதிர்த்துப் போரிட வல்லவர்கள், ஆதலால் "கோடிபடர்" என்றழைக்கப் பெறுகின்றனர். இருப்பினும் இவர்கள் இங்கிருந்தே அரசாட்சி புரிவார்களா? பிறருக்கு பணி அடிமை செய்து வாழ்வார்களா? என்று அவரிடம் கேட்டான். அதற்கு யமதர முனிவர், "அரசே! வியாள னுடைய நெற்றியில் காணப்படும் கண் எந்த நபரைக் கண்டவுடன் பார்வை இன்றியதாய் அழிகின்றதோ அந்த நபரே வியாளனுக்கு ஸ்வாமி ஆவார். அவரையே வியாளனும் அடிபணிந்து ஸேவை செய்வான். அழகிற் சிறந்து விளங்கும் மாவியாளனை எந்த ஒரு பெண்மணி இவனை அழகற்றவன் என்று கூறுவாளோ அவளுடைய கணவனே மாவியாளனுக்கு ஸ்வாமி. ஆகவே மாவியாளனும் அந்த பெண்மணியின் கணவனை அடி பணிந்து ஸேவை செய்வான்" என்று கூறினார்.

ஜயவர்மனும் வியாளனிடம் ராஜ்யத்தை ஒப்படைத்து விட்டுத் தவம்புரியச் சென்றான். வியாள மாவியாளர் களும் அந்த இராஜ்யத்தை மந்திரியான துஷ்டவாக்கி யனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டுத் தத்தம் ஸ்வாமிகளைத் தேடுவதில் ஈடுபட்டவர்களாகப் பாடலிபுத்ரத்தை அடைந்தனர். அங்கு அரசாட்சி புரிபவன் ஸ்ரீவர்மா என்பவன். அவனது மனைவி ஸ்ரீமதி. அவர்களது புதல்வி

கணிகை சுந்தரி என்பவள். ஒரு சமயம் திரிபுரை (கணிகை சுந்தரியின் தோழி. ஸ்ரீபஞ்சமீ நோன்புக் கதையில் — மல்லிஷேணர் — பணிகுமாரகதா ஸாஹித்யத்தில் பக்க எண். 30) என்பவள் கடைத்தெருவில் இரண்டு வாலிபர்களைத் தான் கண்டதாகவும், அவர்களுள் ஒருவருடைய நெற்றியிலே கண் ஒன்று இருப்பதாகவும், மற்றொருவர் அழகில் மன்மதனைத் தோற்கச் செய்வார், என்றும் அவர்களைப் பற்றி வருணித்தாள். செய்தியறிந்த கணிகை சுந்தரியும் மாடியிலுள்ள சாலேகத்தின் (கவாக்ஷமென்னும் வட்டமான துவாரத்தின்) வழியே மாவியாளனைக் கண்டு மோஹித்து மன்மத பாணங்களால் துளைக்கலுற்றாள். அரசனாகிற ஸ்ரீவர்மனும மகிழ்ச்சி பொங்க மாவியாளனுக்குத் தன் புதல்வியையும், வியாளனுக்கு தாதியின் பெண்ணான லலிதசுந்தரியைக் கொடுத்து மணமுடித்து வைத்தான்..

இதற்குள் விஜயாதிபுரத்திலிருந்து ஜிதசத்ரு என்ற அரசன், கன்னிகையின் பொருட்டு பாடலிபுத்ரத்தை முற்றுகையிட்டான். ஜிதசத்ருவின் படைபலத்தைப் பார்த்து வியாளன் தனிமையான ஓர் அறையில் மாவியாளனிடம், "நம்மிடமிருந்து யாதொரு பயனையும் எதிர்பாராமல் நமக்கு உதவிபுரிந்திருக்கிறான் ஸ்ரீவர்மன். அவனுக்கு ஆபத்து நேர்ந்துள்ள இந்தத் தருணத்தில் நாம் அவனுக்கு உதவிபுரிந்தே ஆகவேண்டும். என்ன செய்வோம்? ஆதலால் நீ சென்று அவனுக்குத் தக்க பாடம் போதித்து வா! அதை அவன் ஏற்காவிடில் முறைப்படி அவனைத் தண்டிப்போம்" என்றான். உடனே மாவியாளன் ஜினவைரிகளின் ஸதஸ்ஸில் சென்று ஸ்ரீவர்மபூபாலனால் எது சொல்லி அனுப்பப்பெற்றதோ அதைக் கூறுகிறேன் கேளுங்கள், "ஓ! ஜிதசத்ருவே! நீ இன்றிரவே விரைவாய்க் கிளம்பி உன் இருப்பிடம் சென்று சேர்ந்தாயாகில் பிழைத்தாய். இல்லையெனில் யமாலயம் அனுப்பப்படுவாய்" என்றான்

மாலியாளன். அதைக்கேட்ட ஜிதசத்ருவும் கோபத்தால் பொங்கி எழ, மாலியாளனும் அவரைக் கச்சையால் கட்டி வியாளன முன்னிலையில் நிறுத்தினான். வியாளனும் அவரை ஸ்ரீவர்மனிடம் ஒப்படைக்க, ஸ்ரீவர்மன் ஜிதசத்ருவை சிறையில் அடைத்தான்.

பிறகு வியாளன் தான் அங்கிருந்து கிளம்ப இருப்பதை மாலியாளனிடம் தெரிவித்துவிட்டு பாடலிபுத்திரத்திலிருந்து கிளம்பி கனகபத்தனத்தைச் சென்றடைந்தான். அங்கிருந்து வெளியே சென்று வந்த குமாரனை வியாவன் காண குமாரனின் பார்வை [ஆநெயநேரி பரிஜன ஸமாவிதனாகி பர்வனம் கண்டு ஸமீபக்கே போபா களாதன திருஷ்டி — ஆனை மீதேறி பரிஜனங்களுடன் வருவது கண்டு அருகில் போகும்போது அவனது பார்வை (மல்லிஷேணன் இயற்றிய ஸ்ரீபஞ்சமீ நோன்புக் கதை) — பணிகுமாரகதா ஸாஹித்யத்தில் ப. எண். 30] வியாளனின் நெற்றிக்கண் மீது விழ்ந்ததால் நெற்றிக்கண் மாயமாய் மறைந்தது. பிறகு மறைந்த நெற்றிக்கண் விஷயத்தை மற்றவர்களால் அறிந்து, தன் கைகளால் தடவிப் பார்த்தும் முன்பொருகால் கூறக் கேட்ட முனிவரின் கூற்றை நினைவுகூர்ந்தவனுமான வியாளன் நாககுமாரனிடம், ''தங்களின் பாதஸேவனத்தைப் புரிய எண்ணுகிறேன்'' என்று தனது விழைவை வெளிப்படுத்தினான். அதற்கு நாககுமாரன் இசைவளிக்க, வியாளனும் நாககுமாரனுடைய ஊருக்குச் செல்லுகின்றான். தன் ஊரை அடைந்த நாககுமாரன் தன் வீட்டு வாயிலிலேயே வியாளனை விட்டுவிட்டு வீட்டினுள் சென்றான்.

அதுசமயம் ஸ்ரீதரனின் வாயிற்காப்பாளர்கள் ஆயுதம் ஏந்தியவர்களாய் எதிர்வர, அவர்களிடம் ''நீங்கள் எங்கே செல்லுகிறீர்கள்'' என்று வியாளன் கேட்டான். அதற்கு அவர்கள், ''நாங்கள் 'ஸஹஸ்ரபடர்' என்றழைக்கப்பெறும்

ஸ்ரீதரனின் பணியாளர்களுள் 500 நபர்களும், நாக குமாரனைக் கொல்ல வந்திருப்பவர்களும் ஆவோம்" என்றனர். உடனே சினமடைந்த வியாளன் யானை கட்டும் தம்பத்தால் அவர்களை அடித்துக்கொன்றான். அந்த கோலாகல ஒலியினைக்கேட்டு நாககுமாரன் வெளியே வந்து, வியாளனின் செய்கையைக் குறித்துப் புகழ்ந்து சிறிது நேரம் அங்கே நின்றான். அப்போழ்து ஸ்ரீதரன் தனது சிப்பாய்கள் மாண்ட செய்திகேட்டு, நாககுமாரனுடன் போர்புரிய வந்தான். நாககுமாரனும் 'நீலகிரி' எனப்படும் யானை மீதேறி போரிட ஆயத்தம ஆனான். நாககுமாரனுக்கும் ஸ்ரீதரனுக்கும் தந்தையான ஜயந்தரன் அவனுடைய புதல்வர்களிருவருக்கும் நடைபெற உள்ள போரினை நிறுத்துமாறு தனது அமைச்சனான நயந்தரனை அங்கே அனுப்பிவைத்தான். நயந்தரனும் அரச புத்திரர்களை அணுகி "உங்களிருவரில் யாரேனும் ஒருவர் இந்நகரைவிட்டு வெளியேறவேண்டும். இல்லையெனில் ஸ்ரீதரன் வீணாக மாள்வது உறுதி" என்றும், மறுபடியும் நாககுமாரனிடத்தில், "நீவிர் அனைத்துமறிவீர். ஆதலால் சண்டை ஏற்படாவண்ணம் எது உசிதமோ அதைச் செய்யுங்கள்" என்று ஜயந்தரனின் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தான்.

அதைக் கேட்ட நாககுமாரன் தன் தாயாரான பிருத்வீ தேவியிடம் செய்தியைத் தெரிவித்து அவரை வணங்கிப் பிறகு மனைவியுடன் நீலபர்வதமெனும் யானை மீதேறி அந்நகரைவிட்டு வெளியேறினான்,

நகரைவிட்டு வெளியேறிய நாககுமாரன் உத்தர மதுரையை அடைந்து தேவதத்தையின் வீட்டில் வசித்து வந்தான். அப்படியிருக்க ஓர் நாள் நகரைச் சுற்றிப்பார்க்கச் செல்லும் நாககுமாரனிடம் தேவதத்தை, "கான்யகுப்ஜத்தின் அரசன் ஜயவர்மன். அவன் மனைவி

குணவதி. அவர்களின் மகள் சுசிலை. சுசீலையைச் சிம்மபுர மன்னன் ஹரிவர்மனுக்கு மணம் முடிக்கவேண்டுமென்று அவரது பெற்றோர்களின் விருப்பம். இப்படியிருக்க துஷ்டவாக்கியன் சுசிலையை மணக்க எண்ணி, அவளைக் கடைத்தெருவின் ஓரிடத்தில் அடைத்துவைத்துள்ளான். துஷ்டவாக்கியனை மணக்க விரும்பாத சுசீலை தினமும் கதறி அழுதுகொண்டிருக்கிறாள். அதைக்கேட்டஞ்சாமல் உன்னுடைய செயலை மேற்கொள்'' என்று கூறினாள். அதைக்கேட்ட நாககுமாரன் சுசீலையைத் தேற்றி அங்கு இருந்த காவலர்களைக் கொன்று, தன்னுடைய காவலர் களைக் காவல்புரியச் செய்தான். செய்தியறிந்த துஷ்ட வாக்கியன், நாககுமாரனுடன் போரிட்டான். அப்போது நிலகிரி யானையை நீர்குடிக்கச் செய்த வியாளன், அங்கு ஏற்பட்ட கோலாகல த்வனியையும், யாரோ ஒருவர் தன்னைக் குறித்துத் தன் பெயர்கூறிப் பேசுதலையும் அறிந்து, துஷ்டவாக்கியனின் எதிரில் வந்தான். துஷ்ட வாக்கியன் தன் பிரபுவான வியாளன் எதிர்வரக்கண்டு, வணங்கித் தன்னை மன்னித்துவிடக் கோரினான்.

பிறகு வியாளன், துஷ்டவாக்கியனை நாககுமாரனிடம் அறிமுகம் செய்துவைத்து அவனுடைய கதையையும் நாக குமாரனுக்கு விளக்கினான். அதன் பேரில் நாககுமாரன் கான்குப்ஜாதிபதியின் மகளை விடுவிக்கச் செய்து ஹரிவர்ம னுக்கு மணம் முடிப்பித்தான்.

பின்னர் ஒருநாள் நகர்ப்புறத்தில் சிலர் வீணைகளுடன் வருவதுகண்டு நாககுமாரன் அவர்களை அழைத்து "வீணையும் கையுமாக நீங்கள் எங்கே சென்றுகொண்டு இருக்கிறீர்கள்'' என்று வினவினான். அதற்கு "சுப்பிர-திஷ்ட்டம்'' என்ற பட்டணத்தை ஆட்சிபுரியும் சகன் வினயவதி தம்பதியரின் புதல்வனான கீர்த்திவர்மன்,

"காஷ்மீரப்பட்டணத்தை நந்தன் என்னும் அரசன் ஆட்சி புரிகின்றான். அவன் மனைவி தாரணி என்பவள். அந்த தம்பதியருக்கு மகளாய்த் தோன்றியவள் திரிபுவனரதி. அவள் வீணை வாசிப்பதில் திறமை வாய்ந்தவள். அவளுடன் போட்டியிட்டு அதில் தோற்றுத் திரும்பு கின்றோம்" என்று பதிலளித்தார் கீர்த்திவர்மனின் வார்த்தையைக் கேட்ட சில தினங்களில் நாககுமாரன் காஷ்மிரத்தை அடைய அங்கு நந்தன், நாககுமாரனை மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்றுத் தன் நகருக்குள் நுழையச் செய்தான்.

பின்னர் நாககுமாரன் வீணா வாத்யத்தினால் திரிபுவனரதியை ஜயித்து, அவளை மணந்து சுகத்தோடு காலங்கடத்தி வந்தான். அப்படியிருக்க ஒருநாள் வணிக னொருவனைக்கண்டு பூவுலகம் தோறும் சுற்றுகின்ற உன்னால் ஏதாவது வியப்புடைய காட்சி காணப் பெற்றதா"? என்று வினவினான் நாககுமாரன். அதற்கு வணிகன், "இரம்யக கானனத்தில் பூமிதிலகம் என்ற ஒரு தேவாலயமுள்ளது. அவ்வாலயத்தின் முன்பு மதியம் தினந்தோறும் ஒருவன் ஓலமிடுகிறான்" என்று கூறினான்.

நந்தனின் குமாரத்தியை தரித்த (மணந்த)வனாய் காச்மீரத்திலிருந்து கிளம்பிய நாககுமாரன் ரம்ய-காரண்யத்தை அடைந்து, ஜினாலயம் சென்றான். அங்கு ஜினரை பூசித்து வணங்கும் போது, மதியம் வழக்கம் போல் தேவாலயத்தின் முன்பொருவன் ஓலமிட, அவனது ஒலி கேட்டு அவனை அழைத்து, "நீ எதற்காக இவ்வாறு ஓல மிடுகிறாய்" என்று வினவ, அதற்கு அவன், "இந்த ரம்யக வனத்தில் வாசம் புரியும் ரம்யகன் என்ற வேடன் நான். என்னுடைய மனைவியை பீமனெனும் ஓர் அசுரன் பலாத்காரமாகக் கவர்ந்து சென்று சிறை வைத்துள்ளான்."

என்று கூறினான். அதைக் கேட்ட நாககுமாரன், "அந்த குகையை எனக்குக் காட்டுவாயாக" என்றான். அதைக் கேட்ட ரம்யகனால் தூரத்திலிருந்தே அக்குகை நாககுமாரனுக்குக் காண்பிக்கப்பெற்றது. பிறகு நாககுமாரன் தான் ஒருவனாய் அங்கே செல்ல, அவனைக் கண்ட பீமாசுரன் நாககுமாரனை வணங்கி, "ஸ்வாமி தங்களுக்கு நான் என்ன செய்யவேண்டும் என்று கட்டளையிடுங்கள், செய்யக் காத்திருக்கிறேன்" என்றான். அதைக் கேட்ட நாககுமாரன், "ரம்யகனின் மனைவியை விரைவில் அவனிடம் ஒப்படைப்பாயாக" என்றான்.

உடனே பீமாசுரனும் விரைவாக அவளை அழைத்து வந்து நாககுமாரன் முன்னிலையில் நிறுத்தினான். அப்போதே அவனால் பயத்துடன் சந்திரஹாஸம் என்னும் வாளும், (நாக)சயனமும், காமகரண்டகம் என்னும் நிதிப் பெட்டியும்* சமர்ப்பிக்கப்பெற்றன. பிறகு நாககுமாரன் அங்கிருந்து கிளம்பி ரம்யகனை அடைந்து வேறென்ன விசேஷமுள்ளதென விசாரிக்க அதற்குப் பதிலாக அவனால் தூரத்திலிருந்த சொர்ணகுகை காண்பிக்கப் பெற்றது. அங்கு பிரவேசித்த நாககுமாரனை வாயிற்காப்பாளி சொர்ணகும்ப நீரால் கால் கழுவி வணங்கி வரவேற்றாள். பிறகு "4000 தேவியர்களை நான் தாங்களின் பொருட்டு காப்பாற்றி வைத்துள்ளேன. அவர்களை ஏற்றுக் கொள்வீராக" என்றுகூற, நாககுமாரனும், "இவர்களை இங்கே ஏன் வைத்துள்ளீர்கள்" என்று கேட்க, அதற்கு ஸுதர்சனாதேவி என்னும் வாயிற்காப்பாளி கூறினாள்.

---

* चन्द्रहासोऽसिर्नागशय्या निधिः कामकरण्डकः ।

(पुण्यास्रवकथाकोशः - फणिकुमारकथासाहित्ये कन्नड - पृ. सं. 55)

"ரூப்யாத்ரியின் தென் வரிசையில் (திக்கில்) உள்ள "அளகை" என்னும் பட்டணத்தை வித்யுத்பிரபன் என்னும் வித்யாதரன் ஆண்டுவந்தான். அவன் மனைவி விமலப் பிரபை தம்பதியரின் புதல்வனாய்த் தோன்றியவன் ஜிதசத்ரு. அவன் ஜப ஹோமாதிகளை பன்னிரண்டு வருடகாலம் மேற்கொண்டு ஆகாசகாமினி முதலான 4000 வித்யைகள் ஸித்திக்கப் (கைவரப்) பெற்றான். அதே நாளில் ஸித்தவிவர குகைக்கு முனிசுவ்ரதர் என்ற பட்டாரகர் வந்திருப்பதை அறிந்து அவரை வணங்க பேரி முதலான வாத்யம் முழங்க தேவர்கள் அங்கே வந்து சேர்ந்தனர். தேவலோகத்து வாத்ய ஒலிகள் கேட்பதற் கான காரணத்தை அறிந்துவர அங்கே அவலோகினி என்னும் வித்யாதரப் பெண்மணியை அனுப்பினான் ஜித சத்ரு. அவளும் அங்கு சென்று செய்தியை மன்னனிடம் கூற, ஜிதசத்ருவும் முனிசுவ்ரதர் எனனும் பட்டாரகரை வணங்கச் சென்றான்,

முனிசுவ்ரதரைப்பூசித்து வணங்கிய மன்னன் அவரிடம் தவம் மேற்கொள்ளத் தமக்கிருந்த ஆவலைத் தெரிவித்து அனுமதி கோரினான். அப்போது நாங்கள், "கஷ்டப்பட்டு எங்களை சாதனை புரிந்து அதன் பயனையும் அனுபவித்த பிறகு தவத்தை மேற்கொள்வாயாக" என்றும், "எங்க ளுடைய சொல்லைக் கேட்காமல் தவமேற்பாயாகில் நாங்கள் யாருக்குச் சேவை செய்வோம் என்றுகூறிப் பின் தவத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்" என்றும் கூறினோம். அதற்கு ஜிதசத்ருவும் ஜினமுனிவரைக் கேட்டு, "நீங்கள் நாககுமாரன் என்பவர் இங்கு வரும்போது அவரை அடிபணிந்து சேவை புரியுங்கள்" என்று பதிலளித்தார். "ஆதலால் நாங்களும் ஸ்ரீநேமிதீர்த்தரின் புண்ய தினத்தில் கூடியுள்ளோம்" என்று கூறினர். உடனே நாககுமாரன், "நீங்கள் எனக்கு எப்போது தேவைப்படுகிறீர்களோ அப்போது உங்களை நான் அழைத்துக் கொள்கிறேன்.

அதுவரை நீங்கள் அனைவரும் இங்கேயே இருங்கள்'' என்று கூறி அங்கிருந்து கிளம்பினான் நாககுமாரன். வேடனை அடைந்து மற்றேதும் ஆச்சர்யம் உண்டோ? என்று வினவ, அதற்கு அவன், ''இந்த ஆலயத்தின் வடக்கு திசையில் பயங்கரமான வேதாளம் ஒன்றிருக்கிறது'' என்று சொன்னான். உடனே நாககுமாரன் அங்குசென்று வேதாளத்தின் கால்களை வெட்டி வீழ்த்தினான். அங்கு இருந்த சாஸனத்தில், "யார் வேதாளத்தை வெட்டி விழ்த்துகிறாரோ அவரே இந்த ரத்னநிதிக்கு அதிபதி" என்று எழுதப்பட்டிருப்பதை வாசிக்கக் கேட்டு மகிழ்ந்தவனாய் அந்நிதிக்குக் காவலையும் ஏற்படுத்திவிட்டு [அங்கிருந்து கிளம்பி மறுபடியும் ''ஆச்சரியம் ஏதேனும் உண்டா? இல்லையா?'' என்று நாககுமாரன் கேழ்க்க, 'ஏதுமில்லை' என வேடனின் மறுமொழி கேட்டு, ஜினரை வணங்கி அங்கிருந்து புறப்பட்டான். — புண்யாச்ரவகதா கோசம் — பணிகுமாரகதா ஸாஹித்யத்தில் ப. எண். 56] தொலைவிலுள்ள ஒரு ஜினாலயத்தைக் கண்டு மனைவியருடன் நாககுமாரனும் வியாளனும் செல்லுகின்றனர். அங்கே பன்னிரு சூரியர்களின் ஒளிக்கொப்பாகத் திகழும் ஜினதேவரை வணங்கி, அந்த இரம்யக வனத்திலிருந்து புறப்பட்டு கிரிகூடபுரம் சென்றான்.

அங்கு ஓர் ஆலமரம் கண்டு அதனடியில் அமர்ந்தான். அப்போது அம்மரத்தின் விழுதுகள் மரத்தைவிட்டுக் கிளம்பின. மிகவும் எளிதாக அவற்றை ஒன்றுசேர்த்து ஊஞ்சலாகச் செய்து ஊசலாட்டம் புரிந்தான். அவ்வாறு ஊசலாட்டம் புரிந்தவரை யார் என்றறிய [அப்போது ஆலமரக் காப்பாளன் வந்து நாககுமாரனை வணங்கிக் கூறினான். "ஸ்வாமின்! இங்கு கிரிகூட நகராதிபதியான வனராஜ — வனமாலைக்கும் பிறந்தவளான லக்ஷ்மீமதி

என்பவள் மிக்க அழகு வாய்ந்தவளாய்த் திகழ்ந்தாள். அங்கு ஒரு சமயம் 'அவதிபோதர்' என்னும் முனிவர் வருகை தந்தார். அவரிடம் அரசனால் 'லக்ஷ்மீமதிக்கு கணவன் யாராகக் கூடும்?' என்று கேட்கப்பெற்றது. அதற்கு அந்த முனிவர், 'யாரது தரிசனத்தால் இந்த தேசத்திலுள்ள ஆலமரத்தினுடைய விழுதுகள் மரத்தி லிருந்து கிளம்புகின்றனவோ அவரே இவளது கணவர் ஆவார்' என்று கூறினார். அப்படிப்பட்ட மனிதர் யார் எனக் கண்டுபிடிப்பதன் பொருட்டு அரசனால் இங்கே நான் நியமிக்கப்பட்டுள்ளேன்" என்று கூறியவனாய்ப் பிறகு தன் யஜமானனிடம் சென்று செய்தியைத் தெரிவித்தான். (புண்யாச்ரவகதாகோசம் - பணிகுமார கதா ஸாஹித்யத்தில் ப. எண். 57) கிரிகூடபுர மன்னன் வனராஜன் அங்கே சென்றான். அவனது மனைவி வனமாலை. அந்த தம்பதியரின் மகள் லக்ஷ்மீமதி வனராஜன் ஆலமர விழுதினை ஊஞ்சலாய்ச் செய்து விளையாடிய நாககுமாரனைத தன் நகருக்கு அழைத்துச் சென்று, மகளான லக்ஷ்மீமதியை நாககுமாரனுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தான்.

அந்நகரத்தில் ஒரு சமயம் நாககுமாரன், ஜயர், விஜயர் என்னும் இரு முனிவர்களைக் கண்டான். அவர்களை வணங்கியவனான நாககுமாரன், "இந்த வனராஜன் யார் என்பதில் சந்தேஹம் உள்ளது" என்று முனிவர்களிடம் தெரிவித்தான். அதற்கு ஜயர் என்னும் முனிவர், "இந்த வனராஜனின் பங்காளியான ஸோமப்ரபன் புண்ட்ரவர்தன புரத்தை ஆண்டு வருகிறான். முன்பொருகால் வனராஜனின் பாட்டனார் ஸோமப்ரபனின் பாட்டனாரால் துரத்தப்பெற்றான். ஆகையால் வனராஜன், அரசாள வேண்டிய புண்ட்ரவர்தனபுரத்தையன்றி கிரிகூடபுரத்தில்

ஆட்சி செலுத்துகிறான்'' என்று கூறினார். இவ்வாறு வனராஜன் வனமேவிய காரணத்தை முனிவர்களின் வாயிலாகக் கேட்டுணர்ந்து, பின்பு அவர்களை வணங்கி நாககுமாரன் தன் இருப்பிடம் சென்றான். அங்கே வன ராஜனால் எழுதுக்கப்பெற்ற ஒரு சிலாசாஸனத்தைக்கண்டு முனிவர்கள் தெரிவித்த செய்தியோடு ஒத்திருப்பதையும் அறிந்தான். பின்னர் நாககுமாரன் வியாளனை அழைத்து ஸோமப்ரபனை புண்ட்ரவர்தனபுரம் விட்டு வேறிடம் செல்லச் சொல்'' என்றுகூறி விரைவாக அங்கே அனுப்பி வைத்தான். வியாளனின் மொழி கேட்டுக் கோபமுற்றான் ஸோமப்ரபன். வனராஜன் சாஸனம் மற்றும் லக்ஷ்மீமதி யுடன் நாககுமாரனையும் அங்கே அனுப்ப, அதனைக் கொண்டு நாககுமாரன் ஸோமப்ரபனை விடுவித்து வனராஜனை மீண்டும் அங்கே முடிசூட்டுவித்தான். பின்னர் ஸோமப்ரபன் யமதரமுனிவரை அணுகி தீக்ஷையைப் பெற்றான்.

இத்துடன் உபயபாஷா கவிச்சக்ரவர்த்தி
ஸ்ரீமல்லிஷேணசூரி இயற்றிய நாககுமார காவியம் என்னும்
ஸ்ரீபஞ்சமீ கதையில் மூன்றாம் ஸர்கம் முடிவுற்றது.

நான்காம் சர்கம்

பூவுலகிலேயே பிரசித்திபெற்று விளங்குவது சுப்ரதிஷ்ட்டகம் என்கிற பட்டணமாகும். அதனை ஜயவர்மன் எனபவன் ஆண்டுவந்தான். ஜயவதீ என்பவள் அவனது மனைவி. அந்த தம்பதியருக்கு அச்சேத்யன், அபேத்யன் என்று இரு புதல்வர்கள் உள்ளனர். ஒரு சமயம் பிஹிதாச்ரவர் என்னும் முனிவர் சுப்ரதிஷ்ட்டகத்திற்கு வந்தார். ஜயவர்மனும் தனது புதல்வர்களுடன் சென்று அவரை வணங்கி அறநெறிக்கதைகளையும் செவிமடுத்துப் பின்பு. "இந்த புதல்வர்களிருவரும் ராஜ்யத்தை ஆண்டு மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்வார்களா? அல்லது யாருக்காவது அடிமைந் தொழில் புரிவார்களா? என்று எனக்குக் கூறியருளுங்கள்'' எனப் பிஹிதாச்ரவ முனிவரிடம் வேண்டினார். அரசனின் வேண்டுகோளை ஏற்ற முனிவர், "புண்ட்ரவர்தன புரத்திலிருந்து யாரொருவர் ஸோமப்ரபனை வெளியேற்றுவாரோ அவரே இவ்விருவருக்கும் ஸ்வாமி ஆவார். ஆதலால் இவ்விருவருமே அவருக்கு அடிமைத்தொழிலை மேற்கொள்ளுவார்கள்" என்றும் கூறினார். முனிவரின் மொழிகளைக் கேட்ட பிறகு மன்னன் முத்த மகனுக்கு பட்டம் கட்டி தீக்ஷையைப் பெற்றான்.

பின்பொருகால் ஸோமப்ரபனெனும் முனிவர் சுப்பிரதிஷ்ட்டக பட்டணத்திற்கு வந்தார். அவரை அச்சேத்யாऽபேத்யர்கள் இருவரும் சென்று வணங்கி, தாங்கள் தீக்ஷையைப் பெற்றதற்குக் காரணம் யாதென வினவினர். அதற்கு ஸோமப்ரப முனிவரின் அருகிலிருந்த மற்றொரு முனிவர், "முன்பு இவர் புண்ட்ரவர்தன பட்டணத்தின் அதிபதி. நாககுமாரன் என்பவரால்

அங்கிருந்து பலாத்காரமாக அகற்றப்பட்டவர்' என்று தெரிவித்தார். அந்த முனிவர் கூறிய செய்தியைக் கேட்டு மகிழ்ச்சி அடைந்தவர்களாய் புண்ட்ரவர்தனபுரத்தை அடைந்து தமது ஸ்வாமியாக நாககுமாரனை ஏற்று, வணங்கிப் பணி செய்து வந்தனர்.

பிறகு நாககுமாரன் அங்கிருந்து கிளம்பி ஜாலந்திகம் என்னும் காட்டினை அடைந்தான். அந்த வனத்தில் விஷவ்ருக்ஷம் எனப்படும் ஓர் ஆலமர நிழலில் அமர்ந்து. அங்கே கிடைக்கும் கனிகளைத் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுடன் உண்டு மகிழ்ந்தான். அப்போழ்து ஸஹஸ்ரபடர் என்றழைக்கப்பெறுபவர்களில் 500 நபர்கள் அவரை வந்து வணங்கி, "தாங்களின் திருவடியிணைகளில் பணிபுரிய வேண்டும் என்ற ஆவலுடன் இந்த ஆலமரத்தைக் காத்து நிற்கிறோம்" என்றும். "ஒரு சமயம் ஜாலந்திகம் என்னும் இந்த காட்டிற்கு முனிவர் (அவதிஞானிகள் — பணிகுமார கதாஸாஹித்யத்தில் ப. எண். 35, 58) ஒருவர் வந்தார். அவர்களிடம் நாங்கள் எங்களுக்கு ஸ்வாமி யார்? என்று கேட்டோம். அதற்கு முனிவர். "இந்த ஜாலந்திக வனத்தில் உள்ள விஷ விருக்ஷத்தின் பழங்களை யாரொருவர் உண்பதற்காகப் பெற்று மகிழ்வாரோ அவரே உங்களது ஸ்வாமி என்றுரைத்தார்" என்றும் கூறினார்.

பின்னர் நாககுமாரன் அங்கிருந்து கிளம்பி அந்தர பட்டணத்தை அடைந்தான். அங்கு ஸிம்மரதன் ஆட்சி செய்ய, தனது நகர்வந்த நாககுமாரனை வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்கிறான். நாககுமாரன் வீட்டிருக்கும் போது ஸிம்மரதனுக்கு ஒருவர் பட்டோலையைக் கொண்டு வந்து சமர்ப்பித்தார்.

அதில் ஸிம்மாதனின் தோழனுக்கு இன்னல் நேர்ந்துள்ளது குறிப்பிட்டிருந்தது. அது எப்படிப்பட்டது எனில். ஸௌராஷ்ட்ர தேசத்தில் கிர்யாதி (கிரி) நகரம் உண்டு. அதனை ஹரிவர்மா என்பவன் ஆண்டு வருகிறான். அவனுடைய மனைவி மிருகலோசனை. அத்தம்பதியரின் புதல்வி குணவதியாவாள். ஸிந்து தேசத்தின மன்னன் சண்டப்ரத்யோதனன் என்பவன் குணவதியை அடைவதற்காக வந்தான். ஆனால் ஹரிவர்மா, குழந்தையாய் குணவதி கர்பத்திலிருந்தது முதல் அவளை நாககுமாரனை யன்றி யாரொருவருக்கும் கொடுப்பனோ! என்றிருக்கிறான். இந்த நேரத்தில் நான் அங்கு சென்றுவரவேண்டியுள்ளது. அதுவரை நீ இங்கு இருக்கவேண்டும்" என்றுகூற, அதைக் கேட்டு நகைத்தவனாய் அவனுடன் நாககுமாரனும் கிரிபுரம் சென்றான்.* அவ்விருவரின் வருகையை அறிந்த சண்டப்ரத்யோதனன் ஜயவிஜயர்களை அவர்களுடன் போரிட அனுப்பினான். அவ்விருவர்களும் ஸஹஸ்ரபடர்களால் பிடிக்கப்பட்டு அவர்களின் தலைவரிடம் அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். அதை அறிந்து சினமுற்ற சண்டப்ரத்-யோதனன் வ்யூஹத்ரயம் வகுத்து ஸஹஸ்ரபடர்களுடன் போரிடப் புறப்பட்டான். நாககுமாரனும் போரினைக் குறித்து! ஸூரப்ரவரஸேனைகளுக்கு அச்சேத்யாபேத்யர்களையும், ஸுமதியைக் கொண்ட ஸேனைக்கு வியாளனையும், எதிர்த்துப் போரிடக்கூறி, தானும் சண்டப்ரத்யோதனனை எதிர்த்துப் போரிட்டான், போரில் சண்டப்ரத்யோதனன் உள்பட அவனது ஸேனை முழுதினையும்

---

* கிரிநகர் தன்னைச் சேரக்கேட்டு நன்நகரைச் சென்றான்
அரிவரனெதிர்கொண்டேகயவன் மனை புகுந்திருந்தான்
நா. கு. கா. தமிழ் - 162/112

பிடித்து ஹரிவர்மனுக்கு அனுப்ப, ஹரிவர்மன் அவர்களை சிறையிலடைத்து, தன்னுடைய நகரம் சென்று, குணவதியை அழைத்துவந்து முறைப்படி நாககுமாரனுக்கு மணம் செய்துவைத்தான்.

பிறகு நாககுமாரன் ஊர்ஜயந்த மலையில் இருக்கும் தீர்த்தங்கரரை வணங்கச் சென்றான். வத்ஸம் என்றழைக்கப்பெறும் இந்த தேசத்தில் கௌசாம்பி என்னும் பெயருடைய பட்டணம் ஒன்றுண்டு. அதனை சுபசந்திரன் என்பவன் ஆண்டு வந்தான். அவனது மனைவி சுகாவதி, அந்த தம்பதியருக்கு 1) சுயப்ரபா, 2) சுப்ரபா, 3) கனகப்ரபா, 4) சொர்ணமாலா, 5) நந்தா, 6) பத்மஸ்ரீ 7) நாகதத்தா என்னும் பெயர்களுடன் அழகிய ஏழு புதல்விகள் இருந்தனர்.

ரூப்ய மலையின் தென் வரிசையில் உள்ள ரத்னஸஞ்சய பட்டணத்திலிருந்து மேகவாஹனனால் வெளியேற்றப் பட்டவன் சுகண்டன், மேகவாஹனன் பலாத்காரமாக ரத்ன ஸஞ்சய பட்டணத்தைக் கைப்பற்றியதால் கௌசாம்பி எனப்படும் நகரின் புறத்தில் "அலங்காபுரம்" என்னும் நகரை ஏற்படுத்தி மிகுந்த கர்வங்கொண்டு ஆட்சிபுரிந்து வந்தான் அவன். பலமுறை சுபசந்திரனின் ஸப்த கன்னிகைகளையும் யாசித்தவனாய், முயற்சி பலனளிக்காமல் இறுதியில் சுகண்டன் சுபசந்திரனைக் கொன்றுவிடுகிறான். சுபசந்திரனின் புதல்வியர் அனைவரும் "தந்தையைக் கொன்ற சுகண்டனுக்கு நாம் மனைவியர் ஆகப் போகிறோம்" என்று கூற, அதைக் கேட்டு சினமடைந்த சுகண்டன் அவர்களைச் சிறையில் அடைத்தான். அவர்களுள் ஏழாமவளான நாகதத்தை

தெய்வானுகூலத்தால் யாருக்கும் தெரியாமல் ஜினாலயத்தை அடைந்தாள்.

குருஜாங்கல பிரதேசத்தில் ஹஸ்திநாகபுரம் என்று ஒரு பட்டணமுண்டு. அதனை அபிசந்திரன் என்பவன் ஆண்டு வந்தான். இவன் சுபசந்திரன என்பவனுடைய தம்பி. சுபசந்திரனின் மகள்களில் ஒருவரான நாகதத்தை தனது சிறிய தகப்பனான அபிசந்திரனிடம் சென்று தமக்கு ஏற்பட்ட இன்னல்களைத் தெரிவித்தாள். அதைக்கேட்ட அபிசந்திரன் நாககுமாரனுக்கு ஓர் ஓலையினை எழுதி அனுப்பினான். அந்த ஓலையானது ஊர்ஜயந்தமலையை அடைந்த நாககுமாரனிடம் ஒலை எடுத்துச் செல்பவர்களால் சமர்ப்பிக்கப்பெற்றது. செய்தியறிந்த நாககுமாரன் கிரிபுரம் சென்று, தனது மாமனைக் கேட்டு அங்கிருந்து சுபசந்திரபுரியை அடைந்தான். அபிசந்திரனும் அங்கு வந்து, சுகண்டனுக்கு ஒரு தூதுவனை அனுப்பினான். தூதுவனின் மொழிகளைக்கேட்ட சுகண்டன் கோபத்தோடு "அந்தப் பெண்களை யாரால் விடுவிக்கமுடியும்? கால சர்ப்பத்தால் கட்டுண்ட என்னிடம் போரிட்டு யாரால்தான் வெல்லமுடியும்?" என்று கூறினான்.

அத்தருணம் நாககுமாரன் சுகண்டனுடன் போரிட்டு சந்திரஹாசம் என்ற வாளால் அவனை வெட்டி வீழ்த்தினான். பிறகு அலங்க்யபுரம் சென்ற நாககுமாரனை வஜ்ரகண்டன் வணங்கி நின்றான். அதன் பிறகு இரத்தின ஸஞ்சயபுரம் அடைந்து மேகவாகனனை விரட்டி அங்கே வஜ்ரகண்டனை முடிசூட்டுவித்தான். பிறகு நாககுமாரனால் அபிசந்திர(ன் மகள் மற்றும்) சுபசந்திரர்களின் புதல்வியர் களையும் வஜ்ரகண்டனின் தங்கை ருக்மிணியையும் மணம் புரியப் பெற்றது.

பாண்டிய நாட்டில் மதுரை என்றொரு நகரமுண்டு. அதனை மேகவாகனன் ஆண்டு வந்தான். அவனது மனைவி ஜயலக்ஷ்மி. அவ்விருவரின் புதல்வி ஸ்ரீமதி. தாதியின் மகள் காமலதை. அவள் மிக்க அழகுடன் விளங்குவதால் மன்மதனே வந்தாலும் அவனை விரும்பாள். இவ்வாறான செய்தியைக் கேட்டு மாவியாளன் பாடலிபுத்திரத்திலிருந்து கிளம்பி மதுராபுரியை வந்தடைந்தான்.

[மதுரை மன்னனான மேகவாஹனனின் சகோதரி மகன் காமாங்கன. அவன் வீரத்தில் கோடிக்கணக்கான சிப்பாய்களுககு நிகரானவன். அவன் தன்னுடைய மாமன் மேகவாஹனனிடத்தில் காமலதையைப் பெண்கேட்டு நின்றான். காமாங்கனை மணப்பதில் காமலதைக்கு விருப்பமில்லை. அவள் மாவியாளனைக்காண விழைந்தாள். அத்தருணம் காமலதை காமாங்கனால் பலாத்காரமாக அழைத்துச் செல்லப்பெற்றாள். அப்போழ்து அவள் "என்னைக் காப்பாற்று! என்னைக் காப்பாற்று!" என்று கூறினாள். அங்கு வந்துசேர்ந்த மாவியாளனும், "அவளை விடு! அவளை விடு!" என்றும், "நான் உன்னை விடுவிக்கிறேன், நீ விடுதலை அடைவாய்" என்றும் தெரிவித்தான். பின்னர் வாளும் கையுமாகக் காமாங்கனுடன் போரிட்டு போரில் அவனைக் கொன்றுவிடுகிறான். மேகவாஹனனும் காமலதையை மாவியாளனுக்கு அளிக்க, அவ்விருவரும் இன்பமுற்றிருந்தனர்.

குறிப்பு:- இந்தக் கதை புண்யாச்ரவகதாகோசம் இடம்பெற்றுள்ள பணிகுமாரகதா ஸாஹித்யத்தின் — கன்னடம் — பக்க எண். 60 லிருந்து இங்கே இணைக்கப் பெற்றுள்ளது.]

அவன் சாலையில் நடந்து செல்வதைக் கண்டு ஒரு நொடிப்பொழுதில் காமக்கணைகளால் தைக்கலுற்றாள். பிறகு அவனால் வாஞ்சிக்கவும் பெற்று இருவரும் இன்பமுற்றிருந்தனர். அவந்தி எனும் தேசத்தில் உஜ்ஜயினி என்னுமோர் நகருண்டு. அதனை ஜயஸேனன் ஆண்டுவந்தான். அவனது மனைவி ஜெயஸ்ரீ. அந்தத் தம்பதியரின் அழகு புதல்விதான் மேனகி என்பவள். அவள் வாலிபத்தால் விளங்கும் எந்த ஆண்மகனையும் விரும்புவதில்லை. இவ்வாறான செய்தி கேட்டு மாவியாளன் அங்கே சென்றான். கடைத்தெருவில் செல்லுகின்ற சமயம் மேனகியும் அங்கு வந்து, "பலர் கூட்டமாய் அங்கே குழுமியிருக்க காரணம் என்ன?" என்று வினவினாள். அதற்கு அவளுடைய தோழி, "காமவேளுக்கு நிகரான மனிதனைக் கண்டதால் மக்களின் குழு அங்கே காணப்படுகிறது" என்று கூறினாள். மேனகியும் மாவியாளனைக் கண்டு பரிஹாசம் புரிந்தவளாய் வீடு திரும்பினாள். அப்போது, அழகிற் சிறந்த மாவியாளன் தன்னை யாரொருவள் விரும்பமாட்டாளோ அவளது கணவன் தனக்கு ஸ்வாமி என்றுரைத்த யமதாருடைய கூற்றை நினைத்தவனாய் வியாளனாகிய அண்ணனுக்கும் எனக்கும் ஒருவரே ஸ்வாமி ஆகக்கூடும் என்று எண்ணி ஹஸ்திநாகபுரத்திற்கு வந்தான். வந்தவுடன் சகோதரனான வியாளனை வணங்கித் தான் வந்த காரணத்தை விளக்கினான்.

பிறகு நாககுமாரனின் உருவத்தைத் துணியில் வரைந்து எடுத்துச்சென்று மேனகியிடம் காட்ட, அவரது அழகில் மோஹித்துவிட்டாள். பிறகு வியாள-மாவியாளர்கள் இருவரும் நாககுமாரனை வணங்க, வியாளனிடம் நாககுமாரன், "யார் இவர்? எங்கிருந்து வந்துள்ளார்" என்று வினவ, வியாளனும் தங்களது பாதாரவிந்தங்களில் பணியடிமைபுரிய உஜ்ஜயினியிலிருந்து வந்துள்ளார்" என்று

கூறினான். அதைக்கேட்ட நாககுமாரன் மகிழ்ச்சியுற அப்போது மாவியாளனால் மேனகி விருத்தாந்தம் கூறப் பெற்றது. பின்பு நாககுமாரனும் அவந்தி நாட்டு இளவரசியான மேனகியை மணந்தாள்.

மற்றோர் சமயம் நாககுமாரன் மதுரைக்குச் சென்று அங்கு அரசாட்சிபுரியும் மேகவாஹனனின் மனைவி விஜயலக்ஷ்மி மகளான ஸ்ரீமதியின் நாட்டியத்திற்கு மிருதங்கம் வாசித்து அவளை ஆடச்செய்து, அவளது கர்வத்தையும் அடக்கிப் பின் அவளையும் மணம் புரிந்தான். பின்பொரு வடக்கு தேசத்திலிருந்து ஒரு வணிகன் வந்தான், அவனிடம் "உன்னால் அதிசயம் ஏதேனும் காணப்பெற்றதா" என வினவினான் நாககுமாரன். அதற்கு வணிகன் "கடல் சூழ்ந்த பிரதேசமான பூமிதிலகம் எனும் த்விபத்தில் பொன் மயமான ஜினாலயம் ஒன்றுள்ளது. அங்கு மதிய நேரத்தில் 500 கன்னிப்பெண்கள் ஓலமிடுகின்றனர். அதன் காரணம் யாதென்பதை அறிகின்றிலேன்" என்றான். அதைச் செவிமடுத்த நாககுமாரன் வியாளாதியருடன் அந்த இடத்திற்குச் சென்று ஜினதேவரைப் பூசித்து வணங்கினர். அப்போது ஓலமிடுகின்ற பெண்களின் ஒலிகேட்டு அவர்களையும் தானாகவே அழைத்து விசாரித்தான். அதற்கு அவர்களுள் ஒருவராகிய தரணிசுந்தரி "ப்ருத்வீ திலகம் என்னும் பிரதேசத்திலுள்ள திரக்ஷன் என்னும் வித்யாதரனே எங்களது தந்தையாவார். மற்றொருவர் எங்களது தாய்மாமனின் புதல்வன் வாயுவேகன். இந்த வாயுவேகன் என்பவன் எங்களது தந்தையாரிடத்தில் பெண் கேட்டு நின்றான். அழகற்ற அவருக்கு எங்களை அளிப்பதில் எங்களது தந்தையாருக்கு விருப்பமில்லை. ஆகையால் எங்களை அளிக்க மறுத்துவிட்டார். வாயுவேகனோவெனில்; பலநாட்களாக ராக்ஷஸீ வித்யை அதிகரித்து, ஸித்தியையும் பெற்று அதன் உதவியோடு எங்களது தந்தையைப் போரில் கொன்றான். பிறகு

அந்த துஷ்டனால் எங்களை மணக்க திருமண ஏற்பாடுகள் செய்யப்பெற்றன. அதுசமயம் எங்களது தந்தையை நினைத்து "உன் தலையைக் கொய்தவர் யாரோ அவரே எங்களது கணவன்" என எங்களால் கூறப்பெற்றது. அதற்கு வாயுவேகன், "இன்னும் ஆறு மாத காலம் அவகாசம் தருகிறோம். அதற்குள் யாரை வேண்டு மானாலும் என்னுடன் எதிர்த்துப் போரிடச் செய்யுங்கள்' என்றுகூறி எங்களைச் சிறையிலடைத்துள்ளான்" எனத் தெரிவித்தாள்.

பின்னர் ரக்ஷமகாரக்ஷர் இருவரும் வாயுவேகனின் தேஹரக்ஷகர்களுடன் போரிட்டு அவர்களைக் கொன்று வானத்தில் ஒளித்து வைத்தனர். அந்த விருத்தாந்தத்தைக் கேட்டு வாயுவேகன் சினத்தால் வாயுமார்கத்தில் நின்று போரிட்டான். அவனால் மேகவித்யை பிரயோகிக்கப் பெற்று விடாமழை பொழியப்பெற்றது. அதைக்கண்ட அதைக் கண்ட சுகண்டனின் எதிரியான நாககுமாரன் வாயு வித்யையைப் பிரயோகித்து மழையைக் கலைத்தான். பின்னர் வாயுவேகனும், நாககுமாரனும் அந்தகாரிணீ (இருட்டைத் தருவது)யையும், உத்யோதகாரிணீ (வெளிச்சம் தருவது) யையும், ஜலப்ரவாஹினீ (ஜலப்ரவாஹத்தை ஏற்படுத்தும்) யையும், பாடவானலம் (வடவாக்னீ கடலினுள்ளிருக்கும் அக்னி) போன்ற வித்யைகளை மாறி மாறிப் பிரயோகித்தனர் பின்னர் இருவரும் வித்யா யுத்தம் தவிர்த்து வாட்போரில் இறங்கினர். போரில் நாககுமாரன். வாளால் வாயுவேகனை வெட்டி வீழ்த்தினான். அவனால் சிறையிடப்பெற்ற 500 கன்னிப் பெண்கள் நாககுமாரனால் மணக்கப் பெற்றனர்.

பின்போர் நாளில் நாககுமாரனின் மைத்துனர்களான ரக்ஷமகாரக்ஷர்கள் ப்ருத்வீதிலகத்தின் அரச பொறுப்பை ஏற்றனர். மறுபடியும் ஸஹஸ்ரபடர்கள் என்றழைக்கப்

பெறும் 500 நபர்கள் நாகுமாரனை அணுகி அடிமைப்பணி மேற்கொண்டனர். அவர்களிடம் நீங்கள் இவ்வாறு செய்யக் காரணம் யாதெனக் கேட்டபோது அவர்கள், "எங்களுக்குத் தலைவர் யார் என்று ஒரு முனிவரைக் கேட்டோம். அவர், (வாயுவேகனால் சிறையிடப்பெற்ற) இந்த 500 கன்யைகளுக்கு யார் ஸ்வாமியோ அவரே உங்களுக்குத் தலைவர் ஆவார் என எங்களிடம் மொழிந்தார்" என்பதாகக் கூறினார். பிறகு நாககுமாரன் காஞ்சிபுரம் சென்று, கலிங்கதேசத்திலுள்ள தந்திபுரத்தை அடைந்தான். தந்திபுரத்தை ஆண்ட சந்திரகுப்தன் — சந்திரமதி தம்பதியினரின் புதல்வியான மதனமஞ்சூஷை யையும், கங்காள தேசத்தில் விளங்கும் திரிலோகதிலகம் சென்று அங்கரசாட்சிபுரியும் விஜயந்தரன் — விஜயா தம்பதியினரின் புதல்வியான லக்ஷ்மீமதி என்பவளையும் மணந்தான்.

மல்லிகைப் பூப்போன்ற பற்கள் ஆகியவற்றோடு அழகில் திகழும் அந்த லக்ஷ்மீமதியுடன் சுகமாய்க் காலங்கடத்திவர, அப்போழ்து பிஹிதாஸ்ரவ முனிவர் அங்கு வந்தார். அந்த முனிவரை முறைப்படி வணங்கி, அவரிடம் விரதங்கள் பற்றியதான செய்திகளை கேட்க தமக்கிருக்கும் ஆவலை நாககுமாரன் வெளியிடு கின்றார்.

இத்துடன் உபயபாஷா கவிச்சக்ரவர்த்தி
ஸ்ரீமல்லிஷேணசூரியால் இயற்றப்பெற்ற நாககுமாரபஞ்சமீ
கதையில் நான்காம் ஸர்கம் முற்றுப்பெற்றது.

ஐந்தாம் ஸர்கம்

நாககுமாரன், சென்ற அத்யாயத்தின் இறுதியில் விரதங்களைப்பற்றி அறியவிருக்கும் தமது ஆவலை முனிவரிடம் தெரிவித்தான். அதற்குப் பிஹிதாஸ்ரவ முனிவர், "ஒரு மரத்திற்கு வேரும், மனைக்கு அஸ்திவாரமும் எப்படி முக்கியமோ, அப்படி விரதங்களனைத்திற்கும் "ஸம்யக்த்வம்" என்பது அடிப்படையாகின்றது ஆப்தன், ஆகமம், தத்துவம் ஆகியவைமீது நாம் கொள்ளும் நம்பிக்கையே "ஸம்யக்தவம்" ஆகும். ஆப்தன் என அழைக்கப்பெறுகின்ற ஸ்வாமி தோஷங்களற்றவர். ஆகமம் என்பது திர்த்தங்கரரின் போதனைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்த மூல நூல்களின் பெயர் ஜீவன் முதலான திரவ்யங்களே தத்துவங்கள். ஆப்தனால் ஆகமம் கூறப் பெற்றது. தத்துவங்கள் அவனால் நினைக்கப்பெற்றன. ஆப்தாகம தத்துவங்களின்மீது நாம் கொள்ளும் நம்பிக்கையாகிற 'ஸம்யக்த்வம்' ஆக்ஞை, அதிகமம் என இருவகைப் படும். மேலும் இல்லறத்தோரின் (சிராவகர்களின்) அறங்களாகச் சமணப் பெரியோர்களால் கள் அருந்தாமை, புலால் உண்ணாமை, தேன் குடியாமை ஆகியவற்றுடன் ஐவகை அனுவிரதங்களும், எட்டு மூல குணங்களும் [அஷ்ட குணங்கள்: 1. ஸம்யக்த்வம், 2. அநந்ததர்சனம், 3. அநந்தஞானம், 4. அநந்தவீர்யம். 5. சூக்ஷ்மத்வம், 6. அவகாஹித்வம் 7. அவ்யாபாதத்வம், 8. அகுருலகுத்வம் என்பன. நாககுமார ஷட்பதியில் - ப. எண், 728] கூறப்பட்டன.

கள் அருந்தாமை :

குடிப்பழக்கம் என்பது தகாத செயல்களில் ஈடுபடுதலுக்கும், அதிக நேரம் உறங்குதலுக்கும், இரக்கமின்றி உயிர்வதை செய்தலுக்கும் காரணமாகின்றது. அறச்

செயல்களுக்கும் அது இடையூறு விளைவிக்கின்றது. ஆதலால் கள் அருந்துவதை அறவே விடுதல் வேண்டும்.

புலால் உண்ணாமை :

மாமிசமானது பிராணிகளை வலுக்கட்டாயமாகக் கொன்று எடுக்கப்படுகின்றது. ஆதலால் புலால் உண்ணு தலைத் தவிர்த்தல் வேண்டும்.

தேன் அருந்தாமை :

தேன் தேனீக்களால் உண்டாக்கப் பெறுகின்றது. தேனைப் பெற நாம் அவற்றைக் கொல்ல வேண்டும். அவ்விதம் செய்து, அந்த அசுத்தமானத் தேனைச் சேகரித்தல் பெரும்பாவச் செயலானதால் அறிஞர்கள் தேனருந்துதலையும் ஒப்பமாட்டார்கள்,

அணுவிரதம் :

அணுவிரதம் ஐந்து வகைப்படும். அவை முறையே அஹிம்சை, பொய்பேசாமை, பிறர் பொருளை விரும்பாமை, பிறர் மனை நயவாமை, தனக்கெனச் சில பொருட்களை வைத்துக்கொண்டு மற்றவற்றை விடுதல் முதலியன. குண விரதத்தையும், சிக்ஷா விரதத்தையும் சேர்த்து சில ஸப்தகம் (எழுவகை ஒழுக்கம்) என்று முனிவர்களால் கூறப்பட்டது. குணவிரதம் என்பது சிராவகர்களின் விரதமாகும். சிக்ஷா விரதம் என்பது முனி ஜீவனத்தின் சிக்ஷணத்தைப் பெற மேற்கொள்ளும் விரதமாகும்.

குணவிரதம் ;

இது மூவகைப்படும். திக்விரதம், தேசவிரதம், அனர்த்த தண்டவிரதம் ஆகியன இதன் முப்பிரிவுகளாகும்.

1. திக்விரதம் : நான் இத்திசையில் குறிப்பிட்ட தொலைவு மட்டும் செல்லப்போகிறேன் என்ற உறுதியை மேற்கொள்ளுவதே திக்விரதமாகும்.

2. தேசவிரதம் : இன்ப துன்பங்களின் இடையிலும் நான் குறிப்பிட்ட அளவு (பூமியை) தேசத்தைக் கடந்து செல்லவிருக்கிறேன் என்ற உறுதியோடு செல்லப்படுவதை தேசவிரதம் என்றழைக்கப்படுகிறது.

3. அனர்த்ததண்ட விரதம் : விஷம் (விஷ ஜந்துக்கள்) நாய், ஆயுதம், அக்னி, பூனை, கிரிப்பிள்ளை இவைகளை வைத்திருப்பதே அனர்த்தம். இவற்றைத் தானமாகக் கொடுக்கக் கூடாது. இதுவே அனர்த்ததண்ட விரதமாகும்.

சிக்ஷாவிரதம் :

இந்த விரதம் மொத்தம் நால்வகைப்படும்.

1. மூவேளைகளிலும் ஜினரை வணங்குதல்.

2. மாதத்தின் நான்கு பருவங்களிலும் உண்ணாநோன்பு இருத்தல்.

3. தாம்பூலதாரணம், உணவு உட்கொள்ளுகை, உறக்கம் ஆகியவற்றில் அளவுடனிருத்தல்.

4. விருந்தினரை உபசரித்துப் பிறகு, தானுண்ணுதல் என்பன.

இதுவரை ஒழுக்கத்தின் எழுவகைகளை விளம்பிய ஆசிரியர், தவிர்க்கப்படவேண்டிய சிலவற்றை மேலும் கூறுகின்றார்.

பஞ்சோதும்பரம்,* அத்தி, ஆல், அரசு, இரளி (கொன்றை), கல்லால்** போன்ற மரங்களிலிருந்து கிடைக்கும் பூ, காய், ஊறுகாய் முதலியவற்றையும், வெண்ணெய்யினையும்,‡ உதிரம், தோல், எலும்பு முதலியவற்றுடன் இருப்பதால் மாமிசத்தையும், இறந்த உடலைப் பார்த்தால் உணவையும், தள்ளுபடி செய்த சோற்றையும் தவிர்க்கவேண்டும். மேலும் உணவு உட்கொள்ளும் வேளையில் மௌனமாய் இருத்தலையும், அறிவு வளர்ச்சிக்காகப் பெரியோர்களிடம் வணக்கமாயிருத்தலையும், நம்பி இருப்போரைக் காத்தலையும் முனிவர்கள் உபதேசித்து உள்ளனர். மேலும், ஹிம்சைக்கு ஒப்பாகும் இரவு

---

* மத்யம் மாம்ஸம் க்ஷௌத்ரம்
பஞ்சோதும்பர பலானி யத்னேன ।
ஹிம்ஸாப்யுபரதிகாமை:
மோக்தவ்யானி பிரதமதேவ ॥

(புருஷார்த்தஸித்யுபாயத்தில்
C. V. No. *2823*, *120/61*)

** பேத்தி (,, ,,)

‡ நவநீதம் ச த்யாஜ்யம், யோனிஸ்தானம்
பிரபூதஜீவானாம்.

(பொ) தயிரைக் கடைந்தெடுத்த வெண்ணெய்யை அப்போதே காய்ச்சி நெய்யாக்குதல் வேண்டும். இல்லையெனில் அந்த வெண்ணெய் இருமுகூர்த்தங்களுக்குப் பிறகு அனந்த ஜீவரூபத்தை அடைந்துவிடும்.

(புருஷார்த்தஸித்யுபாயத்தில்
C. V. No. *2823—216/163*)

போஜனத்தைத் தவிர்த்தல் வேண்டும்.* மத்ய மாம்ஸாதிகளை ஏற்பவர்கள் அடையும் இன்பம் சிறிதளவேயாயினும் அது, நரகம் புகும் துன்பத்தைத் தரவல்லது. அதனால் பல்வேறு இன்னல்களுடன் கூடிய பிறப்பையும் எடுக்க வேண்டிவரும். மத்ய மாம்ஸாதிகளை ஒழிப்பவர்கள் சுவர்க்கமடைந்து அங்கே இன்பமுற்று மகிழ்வர். இம்மையிலும் அவர் சிறந்த புகழ்ச்சியினைப்பெறுவர்'' என்பதாகச் சிராவகர்களின் விரதங்களைப் பற்றிக்கூறி உபதேசத்தினை நிறைவேற்றுகின்றார்.

பிஹிதாச்ரவ முனிவரின் உபதேச மொழிகளைக் கேட்டின்புற்ற நாககுமாரன், ''ஸ்வாமின்! நான் பல பெண்களை மணந்துள்ள நிலையில் எனக்கு லக்ஷ்மீமதியின்மேல் மிகுந்த பற்று ஏற்பட்டுள்ளதே! காரணம் என்ன? என்று கூறவேண்டும்'' என்றான். அதற்கு முனிவர், ''மேருமலையின் வடதிசைப் பகுதியில் உள்ள ஐராவத க்ஷேத்திரத்தில் வீதசோகபுரம் என்ற நகரொன்றுண்டு அதனை மகேந்திர விக்கிரமன் என்னும் அரசன் ஆண்டுவந்தான். அங்கு தனதத்தன் என்றொரு வைசியன் இருந்தான். தனதத்தனின் மனைவி தனஸ்ரீ. அந்த வைச்ய தம்பதியருக்கு நாகதத்தன் என்றொரு புதல்வனிருந்தான். அதே ஊரில் வசுதத்தன் வசுமதீ என்போர் வாழ்ந்துவர, அவர்களுக்கு நாகவசு

---

* ராத்ரௌ புஞ்ஜானானாம்
யஸ்மாதநிவாரிதா பவதி ஹிம்ஸாம் ।
ஹிம்ஸாऽவிரதைஸ்ததா
த்யக்தவ்யா ராத்ரிபுக்திரபி ॥

(புருஷார்த்த ஸித்யுபாயத்தில்
C. V. No. 2823 -- 181/129)

என்றொரு புதல்வி இருந்தாள். காலப்போக்கில் நாக தத்தனும், நாகவசுவும் முறைப்படி திருமணம் செய்து கொண்டவர்களாய் இல்லறவாழ்க்கை இனிதே நடத்திச் செல்லுகின்றனர்.

அந்தருணம் முனிகுப்தர் எனும் முனிவர் விதசோக புரத்திற்கு வந்தார். நாகதத்தனும் அந்த முனிவரை வணங்கி, அறநெறிச் செய்திகளைக் கேட்டு, பஞ்சமி நாளான அன்றிரவு உண்ணா நோன்பிருந்தான். "காலை நேரமாகியதால் உடன் எழுந்திருந்து ஜினரை வணங்கி உணவு கொண்டிடப் புறப்படுவாயாக" என்று அவனது பெற்றோர்கள் கூறினர். நாகதத்தனோவெனில்; ஆதவன் உதயமாகி. பொழுது புலருவதைத் தானே அறிய வீட்டின் சுவற்றில் சிறிய சில துவாரங்களைச் செய்து அவற்றில் கண்ணாடியைப் பதித்திருந்தவனாய்ப் பெற்றோர்களின் வினாவிற்கு "பொழுது எப்போது விடியுமென்று எனக்குத் தெரியும்'' என்று கூறி பார்வையை மூக்கு நுனியில் செலுத்தி, மத்தகத்திடை கைகளைக் கூப்பி மனதில் ஜினரை தியானித்தான். அந்நிலையில் இருக்கும்போது ஆவி அவனது உடலிலிருந்து அகன்றது. "சூர்யப்ரபை" என்ற விமானம் அத்தருணத்தில் கீழிறங்கிவர, அதிலேறி, 'சூரியப்ரபன்' என்ற பெயருடன் (விண்ணுலகம்) சுவர்க்கம் புகுந்தான். ஐந்து பல்ல* காலம் ஸௌதர்மம் என்ற சுவர்க்கத்தில் இன்பம் உற்றவனாய்ப் பிறகு நீ மண்ணுலகில் மானிடப்பிறப்பெடுத்தாய். சுவர்க்கத்திலிருந்து இறங்கிய நீ ஜயந்தரமகிபதியின் மகனாய்த் தோன்றி 'பிரதாபந்தரன்'

---

* பல்லம் — ஜைன சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்ட ஒரு ஆயுஷ்ய பிரமாணம்.

— நாககுமார ஷட்பதியில் பக்க எண். 735.

என்று அழைக்கப்படுகின்றாய். உன்னைப்போலவே நாகவசுவும் தவம் புரிந்து, சுவர்க்கமெய்தித் தற்போது விஜயந்திரன் புதல்வியாய்த் தோன்றி, உன்னைக் கணவனாக அடைந்திருக்கின்றாள். ஆதலால் கடைசி மனைவியான லக்ஷ்மிமதியினிடத்தில் இத்தகைய பற்று ஏற்பட்டிருக்கிறது'' என்று கூறினார். நாககுமாரன், தனக்கும் லக்ஷ்மிமதிக்குமுள்ள மிகுந்த பற்றுக்குக் காரண மறிந்து மகிழ்ந்தவனாய் மீண்டும் அம்முனிவரிடம் ''பஞ்சமி விரதம் பற்றி கூறியருளுங்கள்'' என்று வேண்டினான்.

நாககுமாரனின் மற்றோர் ஆவலைக்கேட்ட முனிவர், ''கார்த்திகம், ஆஷாடம், பால்குனம் ஆகிய மாதங்களில் சுக்கிலபக்ஷத்து (சுக்லபக்ஷம் — அமாவாஸைக்குப் பிறகு தொடங்குகின்றது) பஞ்சமி திதியில் (ஐந்தாம் நாளில்) இந்த பஞ்சமீ விரதத்தை மேற்கொள்ளவேண்டும். இதனை மேற்கொள்ளும் முதல் நாளான சதுர்த்தி திதியன்று நீராடி முறைப்படி உண்டு, ஜினாலயத்தில் ஸாதுக்களின் அருகில் மனது, வாக்கு, காயங்களான த்ரிகரணசுத்தியோடு இந்த விரதத்தைத் தொடங்கவேண்டும். நோன்புச் சமயத்தில் நீராட்டம், வாசனைத் திரவியங்களின் பூச்சு, அணிகலன், வீட்டு வேலைகள், கட்டிலில் படுத்தல், உறக்கம் ஆகிய வற்றைத் தவிர்த்து மனத்தூய்மையுடன் நோன்பு நோற்று, மறுநாள் விரதோத்யாபனம் செய்து, பின்னர், தான் உணவு உட்கொள்ளவேண்டும். இந்த ஸ்ரீபஞ்சமீ விரதத்தினை 5 வருடங்களோ, 5 மாதங்களோ, அதற்கு மேலான கால அளவிலோ வேறெதிலும் பற்றில்லாதவராய் அனுஷ்டித்தல் வேண்டும். விரதம் முடிந்து உத்யாபனம் செய்யாதுபோனால் மேலும் இருமடங்கு உண்ணாநோன்பு மேற்கொள்ள வேண்டுமாகும். உத்யாபனத்தின்போது

மணி, தீபம், பிரதிமை, கொடி ஆகியவற்றைச் செய்து ஜினபுங்கவர்களைப் பூசித்தல் வேண்டும். மேலும் [ஐந்து ஸ்ரீபஞ்சமீ விரத புத்தகங்களை எழுதுவிக்கப்பெற்று, டவணெகோல், கவளிகே, ச்ருதபாவடெ ஆகியவற்றுடன்– ஸ்ரீ பஞ்சமீ நோன்புக்கதை – பணிகுமாரகதாஸாஹித்தியத்தில், பக்க எண். 40] புத்தகங்களைக் கபளீயந்த்ரத்துடன் ஐந்து ஸாதுக்களுக்குத் தானமாக வழங்கவேண்டும். மற்ற எல்லா ஸாதுக்களுக்கும் புஸ்தகம், ஔஷதம் முதலானவற்றைத் தானமாகக் கொடுக்கவேண்டும். சிராவகியர்களுக்கும், யாசகர்களுக்கும் தனது சக்திக்கேற்றவாறு வஸ்த்ரம், சொர்ணம், ஆஹாரம் ஆகியவற்றைக் கொடுக்க வேண்டும். இவ்வாறாக விரதங்கள், உபவாஸ முறைகள் பற்றி அறிந்து மகிழ்ந்த நாககுமாரன், தன் இருப்பிடம் சென்று, லக்ஷ்மிமதியுடன் இன்பமாய் இல்லறம் மேற்கொண்டுவந்தான்.

அப்போழ்து ஜயந்தரன் தனது அமைச்சரான நயந்தரனை நாககுமாரனிடம் அனுப்பினான். நயந்தரனும் நாககுமாரனை அடைந்து, "தாங்களை விரைவாக அழைத்து வரச்சொல்லி என்னைத் தாங்களிடம் அனுப்பியுள்ளார் ஜயந்தர மன்னர். ஆதலால் விரைவாய்ப் புறப்படுங்கள்" என்றார். நயந்தரன் கூறுவதைக் கேட்ட நாககுமாரன் தன் மாமனாரிடத்தில் கூறிவிட்டு நவவதூவுடன் கனகபுரத்திற்குப் புறப்பட்டான். நாககுமாரன் கனகபுரம் வரும் செய்தியைக் கேட்டு ஸ்ரீதரனும், விசாலநேத்திரையும் தவம் ஏற்கச்சென்றனர், கனகபுரம் செல்ல நாககுமாரனின் கட்டளையின் பேரில் விகுர்வாணை என்னும் வித்யாதரனால் சதுரங்க ஸேனை ஒரு யோசனை நீளத்தில் அமைக்கப் பெற்றது. நாககுமாரனும் வியாளன், அச்சேத்யன், அபேத்யன் முதலானவர் புடைசூழ நீலகிரி

யானைமீதேறி கனகபுரம் சென்றான். பாதிவழி வந்து காத்திருந்த பெற்றோர்களை நாககுமாரன் வணங்க, அவனது பெற்றோர் அவனை மார்புறத் தழுவி மகிழ்ந்தனர்,

பின்பு, நாககுமாரன் மணந்த பெண்களின் வீட்டார் அனைவரும் அழைக்கப்பட்டனர். இப்படியாக மகிழ்ச்சி யாய்க் காலங்கடத்தினான் நாககுமாரன். ஒருநாள் ஜயந்தரனும் தன்னுருவத்தைக் கண்ணாடியில் பார்த்துத் தலைமயிர் நரை விழுந்தது கண்டு, ஸம்ஸாரத்தில் விரக்தி ஏற்பட்டு புதல்வன் நாககுமாரனிடம் அரச பொறுப்பை ஒப்படைத்துவிட்டு, பிஹிதாஸ்வர முனிவரிடம் தீக்ஷை பெற்றான். அஷ்டகர்மங்களையும்* முடித்த அவன் முக்தி யையும் பெற்றான். நாககுமாரனின் தாய் பிருத்விதேவி ஸ்ரீமத்யச்சிகையிடம் தீக்ஷைபெற்றாள்.

நாககுமாரனும் தன்னுடைய தேசத்தின் பாதியளவை வியாளனுக்கும், கோசலாகிரமாளவப் பிரதேசங்களை அச்சேத்யாபேத்யர்களுக்கும், கௌடவைதர்ப மண்டலங் களை மாவியாளனுக்கும், கிழக்குத் தேசததை ஸஹஸ்ர படருக்கும், மற்றும் பலருக்குப் பக்த கிராமங்களையும் அளித்து மகிழ்ந்தான்.

பிறகு தனது மனைவியருள் லக்ஷ்மீமதி, தாரணிசுந்தரி, நந்தன் மகள், ஹரிவர்மனின் புதல்வி ஆகிய நால்வரைப் பட்டமஹிஷியாக்கினான்.

---

* காதிகர்மங்கள் நான்கினையும், அகாதிகர்மங்கள் நான்கினையும் சேர்த்து அஷ்டகர்மங்கள்.

நாககுமார ஷட்பதி. ப - 730

பின்னர் சிறந்த முறையில் 8000 அரசர்கள் புடைசூழ அரசினை ஆண்டு வந்தான். அப்படியிருக்க ஓர் நாள் ஏழு மாடிக் கட்டடத்தில் இருந்தவனாய் இயற்கையை ரசித்து, அதில் மாறுதலையும் உணர்ந்து, அதுபோல உலக வாழ்க்கை நிலையற்றதென்றெண்ணி தனக்கும் லக்ஷ்மிமதிக்கும் பிறந்த தேவகுமாரனுக்கு முடிசூட்டி, அமலமதி என்னும் முனிவரிடம் தீக்ஷை பெற்றான், லக்ஷ்மிமதி முதலான நாககுமாரன் மனைவியர்கள் போகம் துறந்து தவம் ஏற்கலாயினர். வியாளன், மாவியாளன், அச்சேத்யன், அபேத்யன் ஆகியோர் நிலையான மோக்ஷத்தைப் பெற்றனர், ஸஹஸ்ரபடர்களும் மற்றும் பலரும் அவரவர்களுடைய தவத்திற்கேற்ற பயனை அடைந்தனர்.

இந்த காவியத்தின் நாயகனான நாககுமாரனின் ஆயுட்காலத்தை நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம்.

1.	அரசாட்சி புரிந்த காலம்	800
2.	குமாரனாக	70
3.	தவத்தோனாக	64
4.	கேவல ஞானியாக	66
	நாககுமாரனின் மொத்த ஆயுட்காலம்	1000

இத்துடன் ஸ்ரீ கௌதமரினால் சொல்லப்பட்ட நாககுமார சரிதம், பவ்யர்களுக்கு இன்பம் அளிப்பதாயும், ஸம்ஸாரப்பிணியை அகற்றுவதாயும், நற்கதியருள்வதாயும் விளங்குகின்றது. இந்த கதைதனைக் கேட்ட மகதாதி

பனான சிரேணிகன் தன் குழுவோடு பரமபக்தியுடன் வணங்கிப்பின் விபுலாசலத்திலிருந்து ராஜக்ருஹத்தை அடைந்து, இந்திரனுக்கு ஒப்பாக ராஜ்யபரிபாலனம் செய்தான்'' என்று கூறியவராய் மல்லிஷேணர் இந்த அத்யாயத்தை நிறைவேற்றி, இக்காவியத்தினையும் இனிது முடிக்கின்றார்.

இத்துடன் உபயபாஷா கவிச்சக்ரவர்த்தி
ஸ்ரீமல்லிஷேணசூரியால் இயற்றப்பெற்ற நாககுமார
பஞ்சமீ கதையில் ஐந்தாம் சர்கம் முற்றுபெற்றது.

॥ श्लोकानुक्रमणिका ॥

துணைநூற்பட்டியல்

1. திரு. சந்தானம், V. அவர்கள்
நாககுமாரகாவியம் — 1994
மூலமும் — தமிழ் விளக்க உரையும்,
நந்தனார் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம்.

2. திரு. ஞானமூர்த்தி. தா. ஏ. அவர்கள்
சமணம் — 1977
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை.

3. திரு. துரைசாமிப்பிள்ளை. சு. ஔவை.
யசோதர காவியம் — 1970
கழக வெளியீடு.

4. Sri. Naagaraajayya, Hampa.
Phani Kumarkatha Sahitya — 1977
(Kannada)
Chandra Sagaravarni,
Granthmale. Bangalore.

5. Sri. Naagaraajayya, Hampa.
Nagakumara Shatpadi — 1977
(Kannada - Poetry)
Bangalore University
(Centre of Kannada Studies — No. 277)
Bangalore.

6. Sri Sesha Iyengar, H. Pandit
Jivasambodhanam (Kannada) — 1985
(K. 67. T. M. S. S. M. L. Thanjavur)
Government Oriental Manuscript Library,
Chennai.

(SARASVATI MAHAL LIBRARY PRESS, THANJAVUR)